

SÍPOS ERZSÉBET

ARMORIKA, THULE, HÜPERBOREA, AVALON

– AZ ARANY-, EZÜSTKOR BOLDOG SZIGETEI –

DUDÁS RUDOLF EMLÉKÉRE

ARMORIKA, THULE, HÜPERBOREA, AVALON – AZ ARANY-, EZÜSTKOR BOLDOG-SZIGETEI

BEVEZETÉS

Az ősi Kárpát-medence legfontosabb szimbólumai:

hármashalom;

istennői ábrázolások: felemelt karjaik áldást, védelmet jelentettek; lefelé fordítva: tiltást, elutasítást, a gonosz szellemek távoltartását (Kalicz Nándor: *Agyag istenek*), a két szimbolikus kéztartást gyakran ábrázolták a nagyméretű gabonatarló edényeken; a „mag” az életet jelentette, óvni, védeni kellett, ezért istennők áldását kérték rá, és hathatós védelmére bízta;

madár-ábrázolás – MADÁR

MAGYAR.

A madár már a Körös-Starčevo kultúrában is jelen van, mint az istennők kísérő állata (a Körös-k. a vízözön után az első ismert kultúra volt a Kárpát-medencében i. e. 5100 körül). Ha valahol a Földön látunk felemelt kezű, áldó-védő kéztartású istennői ábrázolást, tudnunk kell, hogy ott magyarok éltek valaha, akik szívükben hordozták istennők iránti ragaszkodásukat. Olykor kietlen vidékeken, sziklák falain láthatóak a glóriás, áldást osztó istennők, mint Karthago szimbólumai között, vagy Kalifornia tengerpart-menti sziklafalain, ahol a MU-ról menekülők karcolták sziklába szeretett istennők alakját. Ez a Hold-kultusz, a matriarchátus időszaka volt, amikor a mítosz/vallás, kultúra, a képi ábrázolások, az államhatalom középpontjában az Anyaistennő állt. Jelen írásunkban, mint tündérekkel fogunk találkozni velük. Másik főszereplőnk a „madár” lesz.

Az írás kialakulását 35 000 évtől kezdődően számítják. Az írásbeliség kialakulása előtt szimbólumokkal, képi ábrázolásokkal adták tudtul fontos információikat az elődök. Így fejezték ki faji-törzsi hovatartozásukat, így tisztelegtek fő istenségeik előtt, rajzaikból lehet tudomásunk rítusaikról, így jelölték méltóságneveiket, foglalkozásukat, életük főbb eseményeit, totem-állataikat, legalább 200 000 éves sámánisztikus jeleiket. A sámánisztikus minták: pöttyök, rombusz keresztező vonalakból, rács-minták, párhuzamos vonalak, koncentrikus körök; – a cikcakk vonalak a Föld ősi kultúráiban mindenütt az „istenséget” jelképezték. Szimbolikus jelentésük volt a színeknek is, gyakran használták a vörös okkert az élet, életerő kifejezésére. Kezüket a barlang falára helyezték, és a vörös festékekkel körbefújták. Kelet-Afrikából kiindulva Ausztrálián, Borneón át Nyugat-Európa tengerpart-menti barlangjaiig számos helyen előfordulnak. A SU.BAR kus nép jelezte így, hogy ott járt. (ŠU = „kéz”; BAR = „ember”). A kusok, hunok vándorló népek voltak, máig hajtja őket a menés kényszere.

Fontosak a nevek; összetett szavak esetében a szótövekre kell figyelniük.

A magyarokat a MA, AR, ari, aria, árja (!) és a ŠA/SA szavak jelölik. A „magyar” „MA” szava a MA/MADA kifejezésből ered. Jelentése: ország, vidék, táj, föld, szülőföld, az eredet földje; (a „sumer” szavakat nagybetűvel írjuk; – az š kiejtése: „s”; az s: „sz”).

Az „AR” szintén népnevünk alkotó eleme, de mint különálló szónak számos jelentése van, például: dicsőség, boldogság, hírnév; fénykoszorú, fénylik, ragyog, feltűnik; – ez esetben képjele egy ötágú csillag, mely a tudás szimbóluma volt. Az AR szó jelentései között találjuk az UB-DA-TATTAB: a „Világegyetem négy tája” kifejezést (Labat szótár 306, 451.); mely ősi szakrális fogalom, jelentette többek között koronázáskor a „négy kardvágást a Világ négy tája felé”. A Föld másik oldalán is találkozunk vele, például az Andok kultúrák tartományában, az ő nyelvükön: „Ttahu-Ntin-Suyu”, azaz: a „Négy világtáj országa”. Minden nép a saját nyelvén fogalmazta meg; megtaláljuk Mexikóban, Teotihuacan Nap-piramisában, Egyiptomban, Kínában (itt a Jaó-dombra lovagolt fel a császár). Szimbolikusan azt fejezi ki, hogy uralkodója megvédi országát mind a négy irányból jövő támadás ellen. A jelképes „négy kardvágás” benne volt az ősi, ókori városok alaprajzában, melyek olykor ovális formát, négyzetet, téglalapot vagy kört formáltak, benne a kereszttel: a „Világegyetem négy tája”, négy szakrális pontja felé mutató, egymást derékszögben metsző fő útvonalakkal. Kör alaprajz esetében egyenlőszárú volt a kereszt, mely az istenek attribútuma volt, magát az istenséget jelentette. A körkereszt a székely-magyar rovásírásban az „F” betű, a Föld jele. A kör a Napot szimbolizálja, a

Mindenség, a Kozmosz alaprajza; az Egyistenség, a Teremtő jelképe, és miután mindig körbeforog és visszatér önmagába, az örökkévalóság jelképe.

A „ŠA” (L. 353.) hangzósítása: ^d ARA/Usmû (Ős MU isten), – ^d ARA: „AR-ok, magyarok istene”, ősisetség; azonos lehet ^d MAŠ-TAB-BA-val, a Gemini/Ikrek csillagkép urával, a csk. képjele egy egyenlőszárú kereszt (L. 74.). A magyarok szimbólumai: áldó-védő kéztartású istennő; hármass-halom, madár, ötágú csillag (utóbbi a tudást jelképezte), tulipán, szarvas, madár, oroszlán (a madár, szarvas, oroszlán közös szimbóluma volt a két népnek). Népeink két védőistene az őskorban: Ninhurszag anyaistennő és Enki/Magur, a tudás, művészetek, kézművesség Hold-jelképű istensége. Egyik mellékneve DÀRA-BAR: „Szarvas-ember”; (L. 100.): ^d DÀRA Ea: „Ea/Enki Szarvas-isten”; DÀR-MAH: „hatalmas, fenséges Szarvas” (Ő volt a Csodaszarvas). Nem mindegy, hogyan szótagolunk, ^{giš} MÁ-GUR₈: egy kerek guffa (csónak; – dr. Kovács Sándor), Enki isten hajója; egyben egyik mellékneve is volt (Farkasinszky Tíbor). „Mag-ur”-ként azt jelképezi, hogy Enki isten egyként volt a magyarok és hunok, azaz a „Két Ős” védőistene. Az őskori Kárpát-medencében mintegy huszonegy hegyet és várost neveztek el róla (a szóvégi „A” az ARA-nál és itt is birtokos rag), egy pár a nevekből: Magura-hegy Arad vm.; Árvai Magura-hegység, Árva vm.; Magura város, Beszterce-Naszód vm.; Magura-csúcs, Hunyad vm.; Szendelak-Magur város, Magura Marga-csúcs, Krassó-Szörény vm.; Zsid Magura-csúcs, Máramaros vm. (stb.). (Kogutowicz Manó: *Magyarország vármegyéinek kézi atlasza*.)

A hunokat jelölő szavak, fogalmak: ŠU/SU, mely a kusokra vonatkozott (képjele egy sátor, L. 7.); KUŠ-HUN(-GÁ); HUN(-GÁ) agâru; Aries: Kos csillagkép. A mezopotámiai kultúrkörben fő istenségük Enlil volt, az istenség csillagképei a Kos és Bika. A Kos csillagképe adott nevet a kusoknak; a Kos keleti megfelelője UR: Kutya; ^{mul} UR.GULA: „Nagy Kutya csillagkép” (Szíriusz-rendszer). A fogalomkörbe tartozik tehát a szarvas, oroszlán, kos, kutya, továbbá a farkas (asina), tigris, sakál, gepárd, leopárd. (L. 354, 536, 575.) Belső-Ázsiában, hosszú Ordosz-környéki tartózkodásuk idején (i. e. 5. évezredtől) három szimbolikus állatuk volt: a szarvas, vaddisznó, medve (*Arvisura*). Megjelenik a hal-szimbólum is; Egyiptomban mindezen zodiákus állatseregletehez társul még a méh, mely szinte mindig megjelenik az uralkodói kartusok fölött a magyarok „nád”-jával együtt („nád és méh”). Nagyon fontos tudnunk, mely népekhez milyen totemállatok és jelképek tartoztak, mert sok esetben ennek alapján lehet beazonosítani a különböző nemzetségeket, etnikumokat. Az „UR” további jelentései: férfi; ör; orom; alap; láb; föld/földi.

A magyarok az IKREK; a hunok a NYILAS népe (!). A Zodiákus-körön egymással szemben állnak a polaritás két végén, nem véletlen, hogy tulajdonságaikat, adottságaikat tekintve is különbözőek.

A magyar békeszerető, szorgalmas, tehetséges, alapjában földművelő, de ipart, művészetet s mesterseégeket is űző; tudást gyarapító, állandó lakással rendelkező (letelepült), otthonteremtő, falvak, majd városok lakója; államszervező, építő nép. Többször kerültek ki a tudás hordozói: a „beszélők”/tanítók, orvosok, mágusok/papok. A „tudás népének” ismerték őket. Fentről jött utasítás szerint a nőknek nyolc (legalábbis sok) gyermeket kellett szülniük. Ha szimbolikusan akarnám jellemezni őket: a magyarok egyik kezükben kapát, másikkal könyvet tartottak; míg a hunok mindkét kezükben kardot, és használták is azokat.

A hunok, kusok elsősorban nagyállattartó, sátorlakó nomád népek voltak, a harcászat művészei és megszállottjai, náluk a harc célja maga a harc volt.

A hun–kus nép esetében törzsszövetségi szerveződésről beszélhetünk. Ha egy-egy törzs nagyobb hatalomra jutott, birodalmat alapított, ahol kialakult annak külső, belső szervezettsége, társadalmi és katonai hierarchiája. Élén a kagán (nagykirály) állt, aki az Ég-Isten fiának vallotta magát. Központi székhelyüket várak, erődítmények védték (Bakay Kornél: *Őstörténetünk régészeti forrásai II.* 1998). Lényeges jellemzőjük volt a ló, sátor, a rablőháború – tartották sokan –, de nem vett részt mindenki rablőháborúban, és gazdag szimbolikájuk ennél sokrétűbb lelkeségről, szellemiségről árulkodik. Jelképrendszerük szinte azonos a magyarokéival, és szinte egyetemes. Kiemelnék egy pár szimbólumot, melyeket eddig nem soroltunk fel: ló, madár/turul, Nap, Hold; a MU-ról eredő ősi, szent jelkép, a swasztika (Hitler óta sajnos baljós képzet kapcsolódik hozzá). „Európában a legrégebbi szvasztika-ábrázolások Erdélyből és a magyar Alföldről ismeretesek” (Móra Ferenc: *Ezek az évek.*).

A szimbolikus gondolkodás jelen volt a hunok művészetében is, egy példa: ábrázolnak egy lovat szarvas-agancsokkal, „lovasa” egy madár. A „szkíták” aranyművészete kiemelkedő volt.

A hunok, kusok voltak az egykézűk „hogya együtt maradjon a vagyon”. Nem nekik köszönhető, hogy még van magyar nemzet.

A hun előkelők koponyatorzításnál hátrafelé nyúló „kutyafejet” (Kutya-isten, Kutya csillagkép) igyekeztek kialakítani, mely hitük szerint kedvezett a varázsló erők, képességek kialakulásának, az emberfeletti, természetfölötti mágikus erő és hatalom megszerzésének. Különösen sámánjaik éltek a titokzatos táltosi varázslóerők alkalmazásával.

A magyar és hun „testvér-nép” országot teremtő népként a Kárpát-medencében ismét összekerült, hivatalosan csak a Honfoglalástól nevezik közös néven MAGYAROKnak őket. Egyesek keleti eredetűnek tartják a hunokat, de még a feketére égett bőrű núbiai kusok is europid arcvonásokkal rendelkeztek! (Mentek az arany után, núb = „arany”). A belső-ázsiai hunok Ordoszig terjeszkedve Kína északi határvidékén éltek. Számos „Békeszerződés”-t kötöttek a kínai császárokkal, de a béke soha nem tartott sokáig. Tartományukat itt Xiongnu-birodalomnak nevezték, élén a shanyu állt. Áldozatokat mutattak be a xiongnu/hun ősök, a Nap, Hold, Ég, Föld, istenek, szellemek előtt.

A Honfoglalás idejére népeink keveredtek más népekkel. Nemeskéri János felsorolja az etnikumokat *A magyarság őstörténete* című dolgozatában. A feltárt honfoglaláskori sírok szolgáltatják a támpontot, de még az elmúlt évtizedekben is végeztek felméréseket például egyetemisták között. Kimutatható volt: keletbalti, turanid, dinári, alpi, taurid, mongoloid (4%), nordikus és mediterrán hatás.

A 2000-ben elkészült Semino-jelentés napjaink vizsgálatsorozatának számít. Ornella Semino tizenhat nemzetközi hírű genetikus munkatársával reprezentatív felmérést végzett, és az USA-ban megjelenő *Science*-ben tette közzé közös közleményüket. A magyar lakosságról írják:

a magyar férfiak 60 %-a az EU-19-es – őskőkorszakbeli – ősapa leszármazottja;

a magyar férfiak további 13,3 %-a az EU-18-as; 11 %-a az EU-7; és 8,9 %-a az EU-4 ősapa utóda.

Mindez azt jelenti, hogy a jelenlegi magyar férfiak 93,3 %-a négy ősapától ered, és 73,3 %-a már az őskőkorszakban itt, a Kárpát-medencében élt férfiak utóda. (Ugyanezt vallja Dr. Czeizel Endre: *A magyarság genetikája* című értekezésében.)

A Semino-jelentés további ránk vonatkozó megállapításai:

A magyar nép ősei a napjainktól számított 40–35 000 évvel ezelőtt Európában elsőnek megjelent europid őstelepesek között voltak.

A magyar nép populációgenetikai szempontból ma Európa egyik legkarakterisztikusabban elhatárolható népessége (amire az EU 19 haplotípus – őskori genetikai marker – a magyarokban legmagasabb százalékarányban kimutatható jelenléte utal).

A magyar nép legközelebbi – genetikai szinten igazolható rokonai a lengyel, ukrán és horvát nép.

A jelentés fő mondanivalója számunkra az, hogy a magyarság túlnyomó többsége **ős-európai** népként sok évezred óta él itt a Kárpát-medencében. Jelen írásomban én is ezt szeretném megerősíteni.

Gordon Childe és Fritz Sachermeyr egybehangzóan írják: „az európai népek tanító mesterei a Kárpát-medence-i scythák voltak.” (A „scytha” gyűjtőnév volt, a turáni fajokat értették alatta.)

[Mi történt közben? A későbbiek folyamán részletesen írok majd a nagy Özönvízről, melynek következtében mintegy 120 méter magasságban állt a víz a medencében. A köznép a hegyek között vészelt át a kietlen körülményeket, az uralkodó osztály, a mágus papság, az írást is gyakorló beavatottak, a társadalmi elit délre, délkeletre menekült. Ezért találunk például négy Arad helységnevet Palesztinában (stb.). Ahogy nagyon lassan apadt a víz – bár a tavaszi hóolvadáskor mintha minden kezdődött volna elől – a hegyoldalakon el tudták kezdeni a földművelést, állattenyésztést. Az egész alföldi terület egy merő mocsár volt, főleg a mai Dunántúl.

Kétféle időrendi besorolást ismerünk: a C₁₄-es természettudományos módszert; és a régészetit. Csak az első két kultúra idejét ismertetem: a C₁₄-es szerint az első, a Körös-Starčevo i. e. 5140-ben indul, még nincs dunántúli megfelelője; a második, az alföldi és dunántúli vonaldíszes kerámia kultúrája i. e. 4450-től. Ezzel szemben a régészeti kormeghatározás a Körös-Starčevo indulását i. e. 4000-re teszi; az alföldi és dunántúli kezdetét pedig 3500 és 3200 közé sorolja. (Kalicz N.) Történelmünk nagyrészt a Közel-Keleten folytatódott. Hunok mindenütt éltek, de nagyllattartóik számára megfelelőbbek voltak Közép- és Belső-Ázsia pusztái.]

Az ember kora ki nem számítható – írja Várkonyi Nándor: *Szíriát oszlopai* című könyvében (1972, második, átdolgozott kiadás). Írja továbbá: „Az emberi faj régibb és a nagyhüllők később haltak ki, mint a fejlődélmélet megengedi.” Valóban, több ábrázoláson láthatunk emberi lényt, amint pórázon ösgyíkot vezet. Régibb a tudomány is. A perui „Ica-köveken”, sziklarajzokon embereket látunk

szauruszok társaságában, ahogy távcsővel fürkészik az eget, vagy éppen szívműtétet végeznek. A magyar népmesék nyüzsögnek az óriásoktól, sárkányoktól; mondákat ismerünk, melyekben a hős legyőzi a sárkányt (mint ahogy Vid; vagy a legenda szerint a Báthoryak őse Opos az ecsedi-láp sárkányát, ezt szimbolizálják a „sárkányfogak” címerükben).

Dél-Amerika ősnépei számtalan sziklarajzot hagytak hátra olyan állatokról, amelyek már rég nem élnek ott. Így említhetjük a Marcahuasi sivatagot, mely ma 3800 méter magasan fekszik a Nyugati-Kordillera hegyei között kopár fennsíkon, ahol a meghatározhatatlan történelem előtti időkben (nincs nyoma szerves életnek) az első földi civilizáció virágozhatott, legalábbis ezt valószínűsíti Daniel Ruza (*La cultura Masma*, Lima, 1954; – MAsMA!). Emberarcok, oroszlánok, tevék, orrszarvúak ábrái között látható egy másodkori sztegoszaurusz is, de a vésetek, karcolatok csak a nyári napéj-egyenlőség reggelén láthatóak az oldalról világító, megfelelő szögéből érkező napsugaraknak köszönhetően.

Várkonyi szinte hihetetlenül nagy időt jelöl meg az emberi faj kialakulásához. Az időszakot 20 millió évben határozza meg, és kezdetét a miocén korba teszi. (Annyira támadták emiatt, hogy könyvének első kiadásából kihagyta.) Az élőlény neve Proconsul, aki már inkább volt ember, mint majom. A következő előember a 14 millió éves Ramapithecus, fossziliáit Indiában fedezték fel, de előfordult a Kárpát-medencében is. Majd következtek az Australopithecusok és más hominidák.

Saxo Grammatikus megállapítása szerint: „Az idők elején háromféle emberfajta élt: szörnyű külsejű emberek, hatalmas testalkatúak, óriások (gigászok; – a hegyek között éltek barlangokban). Azután nagyszellemű emberek éltek, képességük volt az igazlításra, a jóslásra, utánuk következtek a közönséges emberek. Ezek már nem bírták a régi fajták tudományát.”

Kiegészítésül egy pár dolgot hozzá kell tennünk. A fajok egy időben is éltek, például óriások alacsony növésű fajtával, és ez az emberiség története óta az ókorig mindig így volt. Sőt van olyan hipotézis, mely szerint egy alacsony fekete rassz (még az óriások korában) tevékenysége nagyban hozzájárult a kultúrák kialakulásához. Szülőföldje Gondvána/Lemúria, az Indiai-óceán elveszett szigete.

250 millió évvel ezelőtt Pangea szuperóriás kontinense egyesítette a Föld szárazulatait. A kréta-korban (135 millió éve) már különvált az északi Laurázsia/Angara és a déli Gondwana föld lemeze. Ez után vált le az indiai szubkontinens Afrika keleti oldaláról, és közeledett Délkelet-Ázsiához, majd beleütközve felgyűrte a Himalája gigantikus hegyláncait. Még Kr. u. a XVI. századi Indiában is létezett Gondvána állam. A sziget elsüllyedt, de népe szétterjedt a Földön, az északi térfélen is éltek.

A Grammatikus által meghatározott fajok közül az első különbnek tartotta magát a másodiknál, sőt még az isteneknél is, leszólták az isteneket, örökös harcban álltak velük és a második fajjal. Nem az első, hanem a második volt szellemileg a magasrendű, rájuk illik a quiché-mayák szent könyve, a *Popol Vuh* megállapítása, melyet a nagytudományú, művelt fajra vonatkoztattak: „mely a tudás birtokában volt... megvizsgálta a látóhatár négy sarkát (a Világ négy tája!), az égbolt négy pontját és a föld körbefutó köreit” (!). „Mindent elértek a tudományban, ami a világon létezik. Amikor körülnéztek, rögtön megláttak mindent az égbolttól a föld mélyéig. Még azokat a dolgokat is látták, amit sűrű sötét borított. Anélkül, hogy egy lépést kellett volna tenniük, látták az egész világot arról a helyről, ahol álltak. Nagy volt az ő bölcsességük...” A *Popol Vuh* nem kevesebbet állít, mint hogy technikai tudásuk is óriási volt. Lehetett valamilyen távolbalátó készülékük, mely hasonlóan működhetett, mint a mai televízió! Nagyon sok információ maradt fenn róluk: nagy tudásukról, magas kultúrájukról. Ráadásul segítőkészek, jóindulatúak voltak az emberekkel szemben.

Megjegyezzük, hogy a nagy Özönvíz (i. e. 9500) előtt élt istenek, félistenek, hősök is óriások voltak. Úgy tartják, hogy a vízözönben kihaltak, de ez az állítás nem fedi a valóságot, mert éltek még az ókorban, a bibliai időkben is. Beszélnek krétai óriásnemzetségről; Horvát István *Rajzolatok* (1825) című könyvében ír „Üstökös Magyar Herculesről”; az óriás hősről, akinek hátát verte hajzuhataga, mint Istenének, Enki/Magurnak (^{mul}SUHUR-MAŠ^(ku), L. 403.), a kifejezés a Capricornus/Kecske-hal, vagyis a Bak csillagképre vonatkozott, jele **három-szirmú tulipán** három vízszintes vonalkával; a „három” szakrális számunk volt. Enki istent – egyedülként a „sumer” istenek közül – három csillagkép uraként ismerjük: a Bak, Vízöntő és a Halak isteneként.

Szó van „A Magyar Óriás Nemzetségekről” (Horvát I.); és ami meglepő: „Az Argonauták története Magyar Háború” volt, írja a Szerző. Óriás volt Aiasz (gigász), Gilgames, testmagasságuk meghaladta az öt métert; továbbá a „gigász Nebroth”, az Ikrek korának hősozsa (i. e. 6678–4518 között); – a „Nimród”, „Árpád”, „Herkules/Héraklész” trónnév volt – tizenhat Héraklészt tartanak számon –, és sorolhatnánk tovább a hősöket, félisteneket. Nem véletlenül alkottak olyan hatalmas méretű szobrokat

róluk. A bibliai történet Góliáttal (Gát városából) i. e. 1000 körül zajlott; Góliátnak és nemzetségének testmagassága 3,25 méter körüli volt. A *Biblia* ír Óg-ról, Bászán királyáról, vaságya 9 singet tett ki (9 x 48,4 cm-t). „A téjjel és mézzel folyó” Kánaán földje (Mózes IV. 13: 28.) bővelkedett óriásokban, erősített nagy városokban laktak. Arba isten az Anákok óriásnemzetségéhez tartozott, Kirját-Arba város alapítása például az Ő nevéhez fűződik. A szótárban (L. 124.) TATTAB(-BA) arba kifejezés testmagasságára vonatkozott, mely az akkori 150 cm-es átlagos magasság négyszerese volt.

Ipolyi Arnold: *Magyar Mythologia* (1854) című könyvében írja: „az óriásfaj vállalkozó, mesterségeket s művészeteket gyakorló; különösen értenek az ércekhez, fegyverkovácsok, nagyszerű építézők, városok alapítói, mint a bibliai Kainiták, a Nimród nép, a görög titánok”. Nimródról írja szűkszavúan a *Biblia*: Khús fia volt, „ez kezde hatalmassá lenni a földön. Ez hatalmas vadász vala az Úr előtt... Az ő birodalmának kezdete volt Bábel, Erekh (Uruk), Akkád, és Kálnéh a Sineár (Sumer) földjén.” Városa Nimrud, majd a *Biblia* Ninive, Rekhoboth, Kaláh, Reszen alapítását is nevéhez kapcsolja (Mózes I. 10/ 8–11; – Károli Gáspár fordítása). A ciklopikus építményeket az óriásoknak tulajdonítják. A földkerekség minden élhető táján előfordultak. (A magánhangzók gyakran változtak a nevekben, mint például Uruk esetében, mely először Arach volt, majd Erekh, Uruk és ebből lett az Irak név.)

[A Közel-Kelet, Írország, Skócia, a Brit-szigetek, Málta (stb.) bővelkedik ciklopikus megalitokban, itt most a kevésbé ismert Andok-civilizáció őskori építészetét ismertetném, mert jelen témánkhoz jobban kötődik.

Tiahuanaco ma Bolívia területére esik; – az ősi város MU-val, a Csendes-óceán szigetbirodalmával tartott fenn kapcsolatot, fő istensége, Viracocha (c = k; ch = cs) is nyugatról érkezett, oda is tért vissza. Az ó-amerikai és az ott lakó indiánok beszámolóí alapján Tiahuanaco „az istenek városa és tanácskozó helye” volt. Úgy gondolom később szakrális fővárosa lett a birodalomnak, Cuzco pedig a déli közigazgatási főváros. Sacsayhuaman Cuzco erődjének számított. A védmű „háromszoros bástyafalának egyetlen sarokköve 8 méter magas, 5 méter széles, és majdnem ugyanolyan vastag.” Nem egy 13 x 6 x 2 méteres és hasonló nagyságú épületelemet és egy 32 sarokkal illeszkedő követ találtak. Közbevetem, nem voltak fém szerszámaik, sem szállító eszközeik, „de nincs is olyan szekér, amely ekkora kövek súlyát elbírná, sem ökör, amely elhúzná” állapították meg a régészek. (Kiktől védtek ennyire magukat, még mindig a gigászoktól?) Tiahuanacóban lemérték egy 18 méter széles, 11 méter magas gránittömböt, melyet egy sziklafalból hasítottak le, és ebből kivágtak egy sztélét, ennek mérete 3,40 x 2,16 x 0,83 méter. Képtelenség felfogni, hogyan tudták leválasztani a sztélé hátlapját a monolitól, egyáltalán hogyan fértek hozzá? Tiahuanaco Hold-templomának udvarán egy 8 méter magas, egy tömbből kifaragott istenszobrot ástak ki. Nem tudni, mi minden lehet még a földfelszín alatt. Az indiánok emberfeletti erőt tulajdonítottak az isteneknek, úgy nyilatkoztak a spanyoloknak, hogy az istenek dobálták fel 4000 méter magasra a monolitokat. Nem kellett feldobálniuk, a tengerfenék súlyos bazalt tömege több hullámban nekinyomult a nyugati partoknak, és felgyűrte minden sziklástól, tavastól. Tiahuanaco kikötővárosa 25 000 évvel ezelőtt még alig feküdt magasabban a tengerszintnél, majd ugyanazt a területet a Föld tektonikus tevékenysége, irdatlan belső ereje 4000 méter magasságba emelte a (sós-vízű) Titicaca-tóval együtt, melynek felülete még ma is 8135 négyzetkilométer! Az Andok-felföld két oldalán a hegyek 6900 méter magasságig nyúlnak a felhők fölé. A feltáró régészek hitetlenül álltak az építmények előtt, feltették a kérdést: „minő emberfaj rakta e nagyszerű és fantasztikus építményeket?” Mások úgy gondolták, erre ember nem lehetett képes. Sem az inkák, sem az indiánok *nem ismerték azt a népet*, mely előttük ott lakott; az építményekre azt mondták: azok mindig is ott álltak.]

Az őskori, ókori kultúrák különböző szakaszokra osztották az eltelt évezredek. A periódusok beosztása a legtöbb esetben négy volt, de kultúrákként változott, lehetett öt, hat is. Amiben megegyeztek: az első az Aranykor volt, a második az Ezüstkor, a továbbiak: Bronz- vagy Rézkor, aztán a „Hősök kora”, végül az utolsó a Vaskor, amiben most élünk. Ez az időnek egy önmagában lezárt „köre”. A Vaskor (mely bizony gyakran a kegyetlen háborúk, hullahegyek, vérpatakok, hódítások, pénzhőség, árulás, hatalomvágy, a zsigerekből jövő gyűlölet, irigység kora) után kezdődik ismét az Aranykor, legalábbis annak kellene következnie, de senki nem tudja mikor és **milyen áron!**

„A nagy körök fordulásai periódikusan ismétlődnek” (Dante);

„A voltak ismétlődései” – mondták az egyiptomi papok.

Berosszosz: „a világ élete ‘nagy évek’ sorozatából áll”, tartama 25 920 év, a „világév”, „ kozmikus év”, az Állatkör éve, a precesszió elhaladása. Tele a Vízöntő, nyara az Oroszlán (Várkonyi), mindkét jegy kataklizmákkal szokott beköszönteni, a Vízöntő árvízzel, az Oroszlán tűzzel: egy-egy eltévedt aszteroida vagy üstökös mindent feléget a földön ahova becsapódik vagy amerre elhalad. (Most a Vízöntő kezdetén vagyunk). A periódusok kapcsolódhattak a világévekhez. Az emberek ősemlékeze-

tében fennmaradtak a világot megrázó események emlékei, melyek arról szólnak, hogy a Föld arculata átrendeződött, az emberiség nagy része kihalt, vagy hontalan, földönfutó lett. Majd kezdődött egy „új ég, új föld” új kultúrákkal.

A sziklarajzokon, barlangi festményeken kezdenek megjelenni olyan pár vonásból álló rúna-jellegű vagy kép-szerű jelek, melyekből később kialakul a már valóban írásnak tekinthető képjel-, hieroglif-, rovás- és egyéb írás, később ezek is továbbfejlődnek, stilizálódnak. Ősi, ókori képjel- és más írást csak úgy tudnak megfejteni, ha mellette áll már ismert betűrendszerű azonos szöveg (egy, esetleg kettő: bi-, trilingvis). Vannak írások, melyeket máig nem tudnak értelmezni, például a Húsvét-sziget-i ún. rongo-rongo fa-táblákra vésett képi szimbólumokból álló írást, mely szinte vonásról-vonásra megegyezik a Föld ellentétes oldalán (!) kialakult Harappa-i, Mohendzso-daro-i és a szintén azonos ős-kínai képjel-írással. Az utolsó, szent feliratos táblát nyakában viselő húsvét-szigeti tekintélyes öreg még emlékezett táblája szövegére úgy, hogy már egyetlen hieroglifát sem tudott felismerni benne. A felirat így szólt: „*Kérték a Rangiteán lakó isteneket, hallgassák meg imáikat*” (Rangitea, a csendes-óceáni sziget tőlük 1500 tengeri mérföldre feküdt. – A tengeri mérföld 1852 méter; az angol mérföld 1609,3 méter). Az uralkodók, beavatottak egyik legnagyobb törekvése katasztrófák idején a szellemi javak, az írástáblák mentése volt, erről szól a következő történet:

Marae Renga MU kontinenséhez tartozott, a sziget szemmel láthatóan süllyedt (vagy emelkedett a tengerszint és süllyedt a sziget is), egyre lakhatatlanabbá vált. Uralkodó hercege, Hotu Matua kíváncsiorlásra szánta el magát. Családjával, népével hajóra szállt, és elindult kelet felé. „***Magával vitte a hatvanhét régi hagyományú írástáblát, nemzetségének talizmánját, továbbá magvakat, állatokat és szerszámokat***”. Felderítés végett előre küldte az ariaki törzsfőjét, kémlelje ki a messziről feltűnő föld adottságait. A föld Rapanui volt, a Húsvét-szigetek, barátságtalan „hosszúfülű” nép lakta. A kopár szigeteken éhezett a lakosság, ezért volt elutasító a betolakodókkal szemben. Az utolsó fát is kívágták hajó-készítéshez, hogy elmenekülhessenek; nem volt növényzet, megművelhető föld, csak a hosszúfülű óriásszobrok álltak ott. Hotu Matuának sikerült megerősítenie hatalmát, a sziget királya lett. Halála előtt úgy rendelkezett, hogy Ara Mahiva díszútján, az óriásszobrok alatt temessék el (MATua, ariki, Ara! – Közli Várkonyi N.). A szigeten felerősödött Make Make ***madáristen*** kultusza.

Ahogy visszafelé haladunk az időben, egyre messzebbre látunk, mert ma már sok olyan feljegyzés, írás áll rendelkezésünkre, melyek alapján megközelíthetjük a régmúltat, és ismerve a nagy időkörok visszatérését egy feltételezett jövő is felsejlik előttünk, bár semmi nem ismétlődik meg ugyanúgy.

A források: *Chimalpopoca krónika* („Napok története”); az ómexikói *Codex Tellerianus Remensis*; a *Troano kézirat*, mely többek között MU és Mud földje pusztulásáról is szól; a tolték *Tira-kódex* („Vándorlások könyve”); továbbá *A Hopi-könyvek*; a *Chilam Balam könyvek* (utóbbiakat a XVI. században maja nyelven, de hieroglifikus írás helyett latin betűkkel írtak, hogy eltereljék a figyelmet a „pogány” kéziratokról, és ezzel megmentsék Diego de Landa püspök és a dühödt spanyolok máglyáitól); vagy a quiché-maják szent könyve, a *Popol Vuh* („Közösség könyve”), valamint egyéb források: templomi feljegyzések, például Uxmalból (Yucatan): „*A nyugati országok, ahonnan jöttünk*” (a Csendes-óceán felől); az egyiptomi *Halottak könyve*; a hindu eposzok, továbbá szikla-feliratok, görög, indián, kínai, japán eredetmondák (stb.).

A hopi-legendák első összegyűjtője és kiadója Frank Waters volt, neki Fehér Medve mesélte el a szájhagyomány útján fennmaradt történeteket, majd 1968-ban közösen megjelentették *A Hopi-könyv* címen. A másik, hopikról szóló könyvet Joseph F. Blumrich, a NASA rakétatervező mérnöke szerkesztette, aki 1980-tól évekig élt az arizóniai hopi-indiánok között, gyűjtötte mítoszaikat, eredetmondáikat, énekeiket, népi szokásaikat, majd *Hopik könyve* címen kiadta a gyűjteményt.

Várkonyi Nándor a klasszikus görög szerzők, egyházatyák, latin költők sokaságát sorakoztatja fel, fennmaradt írásaik a történelem előtti régés Boldog-szigetekről témánk szempontjából is nagyon értékesek, „*mert ők még ismerték az elveszett forrásműveket, s maguk is gyűjtöttek adatokat*”, például Thoth (görög nevén Hermész) írásait. Ő volt az egyetemes tudás talán legjelentősebb őskori beavatottja. Bár a legtitkosabb tudást nem volt szabad leírni, számos könyve volt ismert, melyeket széles körben másoltak annak idején. Thoth egy személyben volt az írás, számolás feltalálója, tudós, alkimista, filozófus, orvos; megistenült Hold-jelképű kultúrhérosz. Két oszlopra vésette fel a vízözön előtti tudományt. A sokáig Neith istennő templomában (Alsó-Egyiptom, a Delta) őrzött oszlopokról merített Szuchisz, a szaiszi pap, aki Szolónnak mesélt Atlantiszról, Platón (i. e. 5. sz.) pedig Szolón

feljegyzéseit használta Atlantiszról szóló értekezéseihez, melyeket dialógusok formájában írt meg (*Timaios*, *Kritiasz*, *Törvények*). Más változatban Kritiasz mesél el egy történetet, amit nagyapjától hallott...; akárhogyan is történt, Atlantisz története Egyiptomból került a görögökhöz.

Berosszosz is oszlopokról, különböző táblákról vette tudásának nagy részét. Az oszlop-állításnak, az „időtálló” zafír-, arany-, kő-lapokra vésett feliratoknak, bölcsesség- és törvénytábláknak nagy hagyománya volt a régi időkben. Fontos volt számukra a tudás elsajátítása és megőrzése.

Klasszikus szerzők leírásai a Boldog-szigetéről: Euszthasz ír az északi **THULÉN** élő alacsony növésű, fekete ősrasszról, Gondwana ősnépéről, akikről Várkonyi Nándor a következőket írta a maga csodálatos stílusában: „*Ez a telluris ősfajta teremtette meg az emberi művelődés alapjait, az emberi szellem leghatalmasabb alkotásait: a harmadkori nagy mítoszokat. Birtokolta a természet erőit, rendelkezett a 'varázstudománnyal'. Ez a fajta még a Kozmosz én-tudatlan és büntetlen fia volt, ez menekült a sárkányok elől, vészelté át az özönvizet, jégkört, látta a földrészek elsüllyedését, tengerek kialakulását, sivatagok keletkezését, a Himalája feltornyosulását a síkságból, az égövek elrendeződését. Mindezt megőrizte emlékezetében, átadta utódainak...*”.

A görögök, rómaiak a nyugati tengerben keresték a boldog őshazát, ahol az istenek fiatalok voltak, ahol ismeretlen volt a halál és az öregség. Az antik szerzők még korábbi történetírókra hivatkoztak.

Proklosz Marcellust idézi, aki a Külső Óceán-i szigetéről írt (belsőnek a Földközi-tengert nevezték); – Krantor járt Szaiszban, látta az oszlopokat; – Szuchisz: az atlantiak uralkodtak a Földközi-tengeren, Líbián egészen Egyiptomig; – Sztrabón: a turdetánoknak (Délnyugat-Spanyolország) hétezer éves írásos feljegyzéseik vannak; – Szilenosz, Plutarkhosz: a Meropé- királyság bővelkedik aranyban, ezüstben, drágakincsekben, és sok hatalmas várossal büszkélkedik (Meropé Atlasz lánya volt); – Timagenész a gallok egyik törzséről írta, hogy egy Atlantisz nevű szigetről jöttek; – Diodórosz az északi szigetről: „Hüperboreasz az Atlanti-óceánban fekszik”; – Seneca, Tacitus, Horatius biztosak voltak a Boldog-szigetek létezésében. A következő versrészlet Horatiustól való: „*Hív minket a szertehullámzó Óceán; hajózzunk a boldog mezők és gazdag szigetek felé, ahol a föld szántatlanul meghozza Ceres gyümölcseit minden évben.*” Atlantiszt gyakran nevezték nyugati Etiópiának.

Hérodotosz írásai is foglalkoznak a Boldog-szigetek örökifjú népével, akik hús ligeteikben friss vizű patakok mellett tökéletes harmóniában élik hosszú, boldog életüket.

A szigeteken kívül volt tudomásuk a „túlnani”, „szemközti” nagy földről, Puskaráról (Amerikáról).

A tibeti tudós szerzetesek ismerete (tudomása) kiterjedt az egész Földre! Ismerünk tőlük származó térképtáblákat, melyek 70 000 évvel ezelőtti szigeteket, földrészeket ábrázolnak. (A térképeken csillag-konstellációkat jelöltek, minek alapján következtetni lehet idejükre). Láthatunk táblákat MU-ról vagy Dél-Amerikáról még azokból az időkből, amikor Dél-Amerika északi részén beltenger hullámozott (Csicsáky Jenő közli: *Mu az emberiség szülőföldje* című könyvében).

A Védák, Puránák Sarki-szigetről, Fehér-szigetről beszélnek. Vannak tibeti feljegyzések a Nyugati Paradicsomról, Mi-tu-ról; tudtak az „aranygyümölcsöket termő” fákról. A kínaiak járták a tengereket, a varázsszert keresve, mely az embert halhatatlanná teszi. Eljutottak a nyugati ismeretlen kontinensig (Amerikáig), melyet ők Fu Szang-nak neveztek.

A Boldog-szigetekkel kapcsolatban gyakran esik szó griffekről, a szimbólumokat hordozó fantázialényekről. Visszavezetnek bennünket a régés Aranykor tündéri világába. A „keveréklény” griff állandó szereplője a **madár**, keveredve oroszlánnal, más esetben szarvassal, vagy sárkánnyal. Nagyon mély szimbolikus jelentésűek a rombusz-formát (női minőségű, sámánisztikus jel) mintázó hálók – mint a tarsolylemezek; rombusz: US/Ős Istennő, még az ősi matriarchátus kort idézik. A háló rácsai egymásba kapcsolódva szimbolizálják összetartozó kultúránkat, mely a történelem előtti korok Istennő-tiszteletében gyökerezik. A rombusz mintában néha koronás királyt látunk madárszárnyakkal. Az oroszán mindig nőstény, szintén az anyajogú, ősi matriarchális korszakot szimbolizálva.

Hérodotosz írja: „*a griffek ősi hazája az isszedónokon túl élő arimaszpok mögötti tengerpart*” (a Kaszpi-tenger partja). Bakay Kornél: „*A griffek őrzik az életfát*” (*Őstörténetünk ... II.*). Az „isszedón” egy nép volt, szkíta nevük „**arimaszp**”, későbbi nevük „sobar/szabir”. Hérodotosz korában (i. e. 440 körül) már ismert volt az „Isszedon–Iszety–Itkul” kultúra (Iszety: folyó; Itkul: város) a Dél-Ural-i, és az attól keletebbre eső térségben.

A griffeket, mint „az arany őrzőit” is emlegették, viszont az arany másik jelentése: „**tudás**”.

Senki nem tudja, honnan került oda ez a nép. Még nagyrészt matriarchátusban éltek, a nők egyenrangúak voltak a férfiakkal. Erődítményekkel védték magukat, híres volt a fémművességük, de alapvetően földműveléssel foglalkoztak. A jellemzők és nevek alapján MAgyAri nép lehetett. A szabir/szavárdok közé sorolják őket, és jeles szerzők: Bakay Kornél, Padányi Viktor szerint ők adtak nevet Szibériának. Plinius, Ptolemaios hasonlóan vélekedett róluk: a szavárd-magyarokat régebben isszedónoknak is nevezték. A mondai „griffek” emlegetése, az „arimaszp” és más nevek, eredetüket tekintve a kontinens belsejéből kifelé mutatnak a nyugati tenger szigetei felé.

A kimondhatatlan nevű Talawaitichqua, azaz Atlantisz/Netero/Attala/Atli/Arallu/Aztlán (stb.) az Atlanti-óceánban feküdt („atl” vizet jelent). Atlantisznak szintén lehetett békés, harmonikus korszaka, de utolsó periódusát nehezen lehetne „boldog” jelzővel illetni. Ekkor már inkább az anyagiasság, hódítás, technikai fejlődés volt rá jellemző. Hatalma csúcsán leigázta a fél világot. Ha igaz Plátón elbeszélése, egy szuper-fejlettségű államról volt szó, fényűző építkezéssel, óriási gazdagsággal.

A főváros, Atlantisz szakrális központját koncentrikus körök övezték, szárazföld és széles csatornák váltották egymást, utóbbiakat kisebb átjáró csatornák kötötték össze egymással. A földgyűrűket fal övezte, ezeket: a külsőt bronz, a középsőt ón, a belsőt orichalcos (rézötvözet) burkolta. A belső körön álltak az uralkodó réteg, a papság palotái és a közhivatalok. A központi szigeten lakott a császár és családja; itt állt Poszeidón temploma. Homlokzatát vésett ezüst lapok fedték, oromzatán aranyozott szobrok sorakoztak, mennyezetét elefántcsont burkolta; padlózatát, oszlopait orichalcos borította. A templom köralakú volt (napkultusz), kiemelt központi részén állt a tengeristen mennyezetig érő alabástrom szoborcsoportja, az istenség nautiluscsigát formázó harci szekerét szárnyas lovak „repítették”, száz, alabástromból faragott, delfin hátán lovagoló vízi sellő/néreisz kísérte. A templom résnyi ablakai közvetlenül a tetőzet alatt voltak. A sziget közepén épült Kleitó (Poszeidón hitvese, az első tíz király anyja, halandó asszony) szentélye, melyet aranyfal vett körül.

Nagyon okosan használták ki a föld gazdag természeti adottságait, talaja rendkívül termékeny volt. Voltak bányáik, hideg–meleg vizű forrásaik (még a lovaknak is tartottak fenn fürdőket); volt írásuk, voltak csillagvizsgálóik, kiterjedt vízvezeték- és csatornarendszerük. Az építészetben jeleskedtek leginkább, gyönyörű palotákat, templomokat, piramisokat építettek. A három legfontosabb építőanyaguk: a fekete lávaszikla, fehér horzsakő és a vörös tufa volt, együtt használták a három kőfajtát. A sajtószerű színű köveket ma is fejtik a Kanári-szigeteken.

[Aztán egyre inkább úrrá lett rajtuk a telhetetlen kapzsiság, az uralomvágy, csak a gazdagodás érdekelte őket, mindig többet és többet akartak szerezni, ezért újabb háborúkat indítottak ártatlan népek ellen. Hatalmas csatahajóikat, repülőiket is a háborúzás szolgálatába állították. A féktelen hódításokról Fehér Medve beszélt Frank Watersnek: „Amikor megszerezték, amit akartak, még többet kívántak és újra háborúzni kezdtek. A Föld népei nagy városokat, nemzeteket, civilizációkat hoztak létre és bevezették a repülőket (potuwvotas), melyeket aztán támadásra és egymás városainak pusztítására használtak fel. A megelőző világok háborúi csak akkor szüntek meg, amikor a kontinensek elsüllyedtek és a szárazföld és a tenger helyet cseréltek.”

Atlantisz is rendelkezett tömegpusztító fegyverrel.

Fehér Medve népe, a hopik a csendes-óceáni Kasskaráról származtak (mely vagy MU kontinense volt a hopik nyelvén, vagy MU-hoz tartozó sziget). A háború maradék túlélői átköltöztek Dél-Amerikába, majd folyamatosan észak felé vándorolva – közben kultúrákat teremtve vagy gazdagítva –, végül Arizonában találtak végleges otthonra, itt élnek, mint csendes, békés földművelők; a régés nagy múlt már csak mondáikban él tovább.

A mára elsüllyedt szigetek közül egyedül Atlantisz hozzávetőleges helyét és nagyságát ismerjük. Expedíciók hada kutatta körülbelül 1860-tól kezdve, és Plátónon kívül legalább 5000 írás foglalkozik történetével (vagy tagadja létezését). A Challenger kutatóhajó 370 mélységmérést, a német Meteor 10 000 fenékmérést hajtott végre, és ott voltak az oroszok és más országok régészcsoportjai, oceanográfusai is. Ezt nevezik tenger alatti régészetnek. A vastag iszapréteg, amely pillanatok alatt képes felkavarodni – nehezíti a munkát, de találtak számos víz-alatti utat, lefelé vezető vágott kőlepcsőt, a Bahamáknál kőkor-maradványt, falmaradványokat (Bimini-pad, Bimini-fal), négyzetes alakzatokat falakkal, átjárókkal; édesvízi forrásokat, körülötte kőpadkákkal (főleg az Azori-szigetek környékén), egy kőfaragó műhelyt kész épület-elemekkel, sőt egyesek piramisokat is látni véltek, ami nem elképzelhetetlen, mivel például Florida nem ért véget mostani partvonalánál, folytatása a tenger alatt keresendő. A térség számos szigetével, a Bahamákkal, Antillákkal (az egykori Antillia környéke) kiterjedt szárazföld lehetett, és ez vonatkozik a keleti régióra is. Repülőgépekről is figyelik a tengert, de ha hullámszik a víz, nem sok mindent látnak a tenger mélyén. Egy-egy expedíció ma már mikro-tengeralattjáróval, automatikus mélységmérő kamerákkal és mindenféle csúcstechnológiai eszközökkel felszerelve merül tudomá-

nyos kutató útjára. Alkalmazzák az ultrahangos térképezés-technikát, fenékfúrásokat végeznek, tanulmányozzák a Sarkokon kiemelt jégfuratmintákat (a vulkánkitörésekről vallanak a bennük lévő koromrétegek), alapul veszik a lemeztektonika tudományát (stb.). A régészeti kutatás mellett felhasználják az összehasonlító mitológia és a történelem írott ismeretanyagát; az ókori leírások, történeti regék, mondák, mítoszok összegyűjtött anyagát. A tenger-fenéki kutatásnál eddig viszonylag kevés bizonyító erejű lelet került lencsevégre, legalábbis amit publikáltak. A föníciaiak korában a kereskedelmi hajózás idején egy karthágói vagy föníciai hajó a saját életét kockáztatta volna, ha elárulja, hol fekszik egy-egy gazdag sziget; a kincsvadász csoportok (egyébként sok kárt téve tevékenységükkel) sem válnak meg titkaiktól. Előfordulhat, hogy a nagyarányú modern kutatásoknál is visszafognak információkat, lehetnek bizonyos kikötések az expedíciót finanszírozók részéről, nem tudjuk. Korábban is volt világhatalomra törő diktátor, aki mindenre rá akarta tenni a kezét, és ma is van ilyen nagyhatalom.

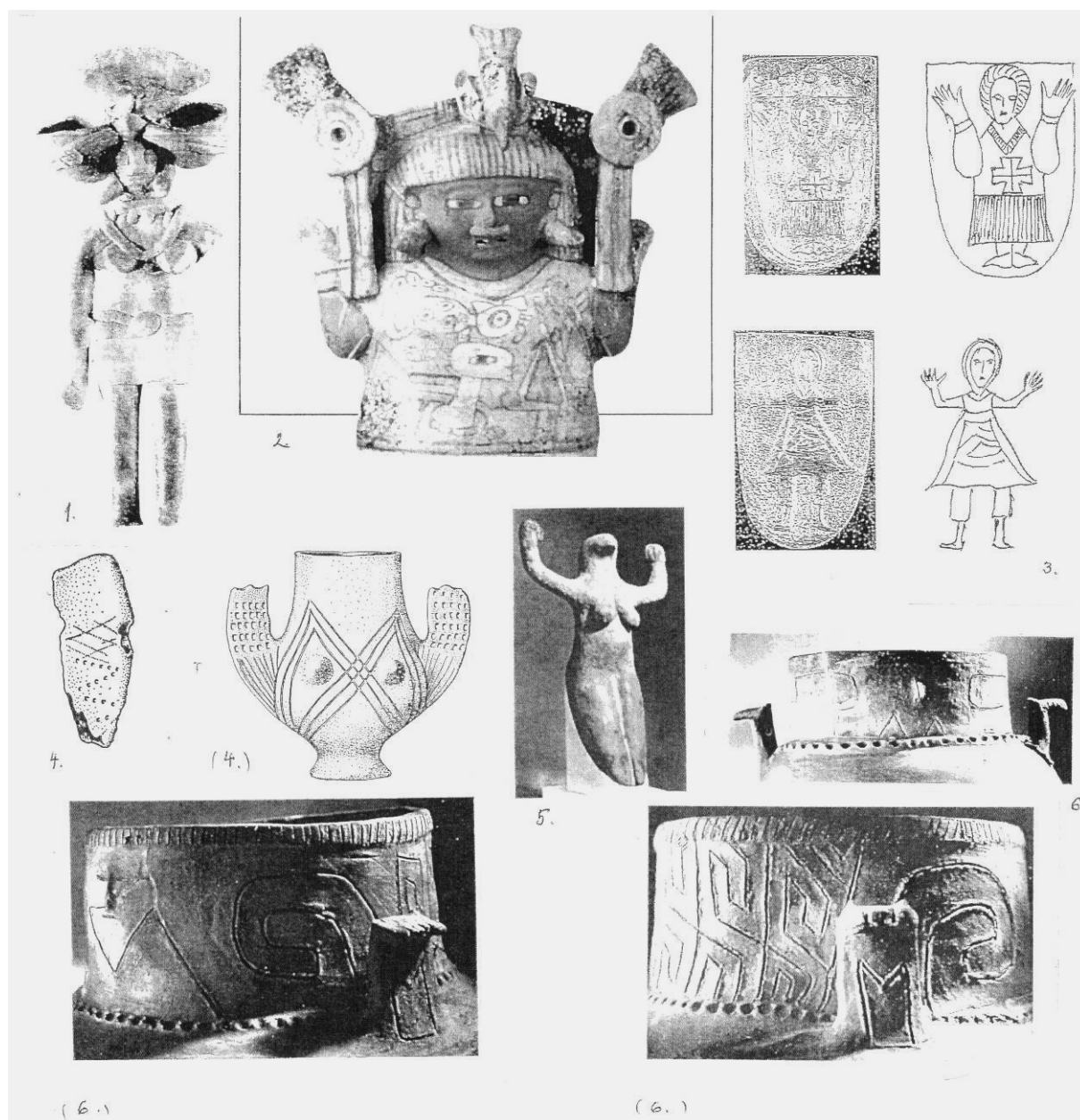
Atlantisz nem egyszerre süllyedt el, az idők folyamán részekre töredezett. Két nagyobb földdarabja a Bahamák térségében fekvő Antillia, valamint Poszeidonia/Atlantisz volt „Héraklész Oslopainál”, a Gibraltári-szoros előtt, pusztulásuk i. e. 9500 körül történt (a nagy Özönvíz idején), Platón leírása szerint „egyetlen nap és éjszaka alatt”. A Nagy- és Kis-Antillák szigetvonulata, Dél-Florida, a Bermuda-szigetek jelentik az elhíresült Bermuda-háromszög határát, és a térség része a mozdulatlan, titokzatos Sargasso-tenger.

Atlantisz utolsó darabja i. e. 1198-ban merült végleg hullámsírba, amikor két üstökös: a Halley- és az Encke-Oljato egy időben keringett a Föld körül. Már előtte, az eseményt megelőzően feltűntek az égen, és az Encke-Oljato vészjósló módon egyre közeledett a Földhöz, majd keresztülhaladt a Halley-üstökös farkán, minek következtében egy másfél kilométer átmérőjű objektum levált belőle, és a Karib/Antilla-tengerbe csapódott, óriási erejű detonációt és szökőárat eredményezve (Frank Joseph: *Atlantisz pusztulása*; – F. Joseph úgy véli, hogy ez a dátum volt az egész szigetbirodalom pusztulásának időpontja). Rendkívüli időjárás, aktív vulkáni tevékenység vette kezdetét; „a Föld arca elsötétült és nehéz, sötét eső kezdett hullani” (*Popol Vuh*); a füst, por, hamu, törmelék keveredett a szűnni nem akaró esővel, a Nap sokáig nem volt látható az égen, fáztak, éheztek, fulladoztak az emberek, mivel fojtó-, mérges-gázok töltötték ki a légteret. Több ókori civilizáció összeomlott a katasztrófa hatására. Az üstökösök csóvát húznak maguk után, így az Encke-t is valóságos meteorraj, égő, sziporkázó tűzgolyózápor követte, és miután egyre közelebb keringett a földhöz, óriási tüzeket okozott, lakott településeket porig égetve. Ma „földsúroló üstökösnek” neveznek.

A mai térképek alapján feltételezhető, hogy a vízfelszínből kiálló hegyek, szigetek az egykori kontinens maradványai lehetnek a nyugati, keleti régióban egyaránt. Az utolsó katasztrófa után Atlantisz életben maradtjai, a „tengeri népek” kelet felé is menekültek (nem tudjuk pontosan hol feküdt ez a sziget), előzőnlőtték Nyugat-Európa és a Közel-Kelet államait először a partok mentén, majd beljebb nyomulva, és miután hódítókként léptek fel, harcolni voltak kénytelenek ellenük, így történt Egyiptomban is. III. Ramszesz fáraó serege győzte le a garázdálkodó, hadseregbe összeállt népet. Netero/Atlantisz pusztulását, a harcot és a fáraó győzelmét a „Győzelmi templom” falán örökítették meg.

Atlantisz építkezésénél előszeretettel használták a három-színű építőkövet. A fekete, fehér, vörös szín alkalmazása átkerült a Közel-Keletre, Mezopotámiába, ahol például Uruk templomainak külső falait és hatalmas oszlopait a három színből kirakott szögmozaikkal díszítették. Festett végű kiégetett agyag csapszögeket nyomkodtak a vastagon felvitt nedves agyagvakolatba. A képmellékletben közlök egy képet Ningirsu istenről, egy csapszöggel a kezében látható, mely ez esetben „alapító szöggként” funkcionált, de falak díszítésénél jóval kisebbeket használtak, és fejeik olykor rozettákat ábrázoltak a három színt utánózva, nemesfém és színes kövek kombinációjából kialakítva. Ez utóbbi értékes csapszögeket belső terek, oltárok díszítésénél alkalmazták például az észak-mezopotámiai Tell-Brák templomában. A kerek-fejű csapszögek geometrikus mintázat kialakítását tették lehetővé. A falakon ugyanazok a motívumok ismétlődtek: rombusz (US/ŐS); háromszög (GEME/MÍ: nő, uralkodónő); cikcakk vonal (istenség); együttes jelentésük: Ős Istennő. Az Istennő ott van az őskori Kárpát-medence kerámiáin is. A nagy gabonátároló edényeken istennői arcokat látunk; magát az „életet” jelentő magot az Istennő védelmére és termékenységét fokozó erejére bízták. Számtalan helyen ábrázolták a „hármashalmot” szimbolizáló nagy M-szerű jeleket, a különböző spirál motívumokat: a beavatott kézműves mesterek hite szerint isteneik egy spirál-galaxisból érkeztek; vagy legalábbis e motívummal akarták kifejezni felsőbbrendű eredetüket. A szigetbirodalom neve lakói nyelvén sokáig Atlasz lehetett, Atlasz volt fő hegységük neve is, a főváros volt Atlantisz. Feltételezhető, hogy eleinte itt is matriarchális hitvilág élt; a név jelentése ugyanis: „Atlasz leánya”. A császári palota bejáratát két oldalról egy-egy kutya: aranyból-, illetve ezüstből formázva „vigyázta”; a jelenség kutyakultuszra vall, mint ahogy ez a hunoknál is megvolt, „kutya” szimbólumuk képében maradt ránk. A vörös tehát az élet, életerő; a fekete az Alvilág; a fehér a fény és tudás színe volt. (Hitler, aki a Föld országaiból összegyűjtette az ősi ezoterikus szent jelképeket, írásokat, „felsőbbrendű erő” adó amuletteket; felhasználta MU, Atlantisz és az ősi kultúrák szent szimbólumait, hogy alkalmazza felvonulási jelképein, egyenruháin, zászlóin, a három jellegzetes atlantiszi színnel együtt.

1. Istennő Mohendzso-daro-ból. Az istennő fejét valamilyen eszköz rögzíti; fejékén oldalt ugyanazt a keresztező vonalából való US:Ös-jelet látjuk, mint a neolitikus kőkapán; – John M. Roberts: *Képes világtörténelem I.*
2. Istennő a Moche-kultúrából. Egy szerkezetben ül, itt is van fej-rögzítő; kezeit áldó mozdulatra emeli; fölötté **madár** látható. Ruháján „repülő macska” utal a „repülő” Mocsika-istennőre; – Csicsáki Jenő: *Mű az emberiség...*
- 3./a, b, c, d. Szíjvég két oldala – Mikulčice; az áldó-védő kéztartású istennők feltűnően modern ruhát viselnek; – Ján Dekan: *Moravia Magna.*
4. Neolitikus kőkapá az őskori Kárpát-medencéből, jelentése: Ős Istennő; – Kalicz Nándor: *Agyag istenek.* Edény Ráckeve-ről, – péceli (badeni) kultúra. Az edényt szimbólumok borítják: a hármashalom egyik stilizált változata hármashalm (szakrális szám) vonalából látható. A minta így az istenek attribútuma is volt. Keblei elárulják, hogy istennőről van szó. Az edény fülei az istennő áldó mozdulatát szimbolizálják; – Kalicz N.
5. Madár-fejű istennő. Karjait **MA**rokba hajtja, **KAR**jait felemeli, így jeleníti meg a **MAKAR** szót, ahogy Egyiptomban a magyarakat nevezték; – Steffen Wenig: *A nő az őskori Egyiptomban*; Nagada I. kultúra.
6. A továbbiakban az „alföldi vonaldiszes kerámia kultúrája”-ból, „arcos edény” töredékeket közlünk. Az edény fülei jelképezik a felemelt karokat. Két-féle stilizált hármashalmot látunk, egyik nagy M-jelében istennői arcot. Ott vannak a stilizált spirál motívumok is. A kanyargó, „meander” minta karcolt technikával készült; – Kalicz N.

-

AVALON, ARMORIKA, THULE, HÜPERBOREA

Többen írtak a kelta druidák AVALON szigetéről, mely összeérhetett Nyugat-Európa partjaival. Nevezték még a Fény Országának, Ifjúság Földjének, Élők Országának, ahol ismeretlen a betegség és az öregség; a Győztesek Hazájának, Heszperidák Kertjének (a „liliomszerű” Heszperidák Atlasz leányai voltak), Almák Szigetének, vagyis Paradicsomnak, Gyönyörök Kertjének, Boldogok Szigetének, Elűszion Mezejének, ahol „Örök lehellete száll a lágyan lélegző Nyugatnak, amit a tenger küld, hogy hűsítse az embert.” „Itt volt egy fa is, melyet aranylevelek lombja borított, s melynek aranyágain aranygyümölcsök értek.” (Ovidius: *Metamorphoses*, „Átváltozások”.)

Az Aranykort derű, nyugalom, az emberek közötti egyenlőség; – aranyban, ezüstben, drágakőben való gazdagság; jólét, gyönyörűség, boldog hosszú élet jellemezte. A felkoszorúzott, éneklő ifjúság járta véget nem érő körtáncait a szabad természetben.

Douglas Palmer *A történelem előtti világ atlasza* című művében ír ARMORIKA szigetéről: Volt Avalontól (az ősi Nyugat-Európa) nyugatra egy Armoriká-nak nevezett sziget (AR.MA!), melyet a Japetus-óceán (Atlanti-óceán) választott el Baltikától (ős-Európa).

A mai Franciaország nyugati, tengerbe nyúló félszigetét sokáig Armorikának nevezték, ma Bretagne. Armorikában úgy tudták, hogy a meghaltak lelkeit kutyák kísérik át nyugatra, a Holtak-birodalmába. Egyiptomban a fekete Anubisz kutya töltötte be ezt a „funkciót”. A hiedelem megvolt még Mexikóban, az aztékoknál, görögöknél; a monda keletkezésének központja úgy tűnik Armorika volt. „Tündéri szerencse jellemezte a hesperidai, avaloni, armorikai tündéri boldogság-lakhelyeket, kerteket, ligeteket (Ipolyi). A Szerző Pomponius Mela-t idézi: „Az őshon kristály hegyeiben székelnék a griffek; néhol a hadvezérlő turul-féle sasokkal is azonosulva találjuk.”

Marcellus mindössze öt szigetet említ az Atlanti-óceán északi térségéből, de ennél sokkal több lehetett! Az egyik hipotetikus térképen, mely a harmadkor-végi térséget ábrázolja (i. e. 4 millió évvel ezelőtről) tizenhét kisebb szigetet találtam a nagyok mellett; és ott voltak a földnyelvek, átjárók (ezek a későbbi korokat ábrázoló, már hitelesebbnek tekinthető térképeken is megvannak). Földnyelv kötötte össze Grönlandot, Izlandot és Norvégiát; földhíd húzódott Atlantisz és Észak-Afrika között; és volt összekötő szárazulat Grönland, Izland és a Brit-szigetek között is.

Feltételezésem szerint, ahogy távolodott egymástól az eurafrikai és a két amerikai kontinens, szélesedett, mélyült az óceán, és a korábbi lemeztöredékek, azaz szigetek közül sok elmerült.

Valami fontos körülményről ne feledkezzünk meg. A Würm-jégkor vége felé, i. e. 18 000-től kezdődően egy folyamatos lassú felmelegedés kezdődött. Ettől az időponttól állandóan emelkedett a tengerszint (ezt tapasztalta Hotu Matua is). Amikor i. e. 9500 körül bekövetkezett az Özönvíz, előtte már egy megemelkedett tengerszint-magasságról kell beszélnünk, mely önmagában is elegendő volt, hogy maga alá temessen különálló kisebb szigeteket. Néha egy-egy víz-alatti vulkánkitörés és tenger-rengés, vagy erősebb szökőár is eltüntethet szárazulatokat. A tengerfenék annyira képlékeny, aktív és instabil, hol emelkedik, hol süllyed, hirtelen szigeteket emel ki az óceán mélyéről, majd el is süllyeszti azokat. A felsorolt pusztító események ellenére is maradt még számos sziget, és megmaradtak a földnyelvek, átjárók. Ha ugyan száraz lábbal bajos lett volna átkelni egyik szigetről a másikra vagy az óceán túloldalára, viszonylag kevés hajózással meg lehetett oldani a tengeri utazást, főleg ha tudta valaki hová igyekszik.

Az általunk tárgyalt szigetek közül AVALON, ARMORIKA feküldhetett hozzánk legközelebb, a mostani európai partok közelében; – HÜPERBOREA volt a legészakibb térségben, közel az Északi-pólushoz (a Pólus máshol helyezkedett el, mint ma). A név azt jelenti: túl Boreasz, a szél-isten birodalmának határán. – THULE, a titokzatos sziget pedig legtávolabb, az északnyugati óceánban. A magyar népmesék szerint: „túl az Óperenciás-tengeren, de még az Üveghegyeken is túl.” (Izland, Grönland jéghegyein?)

„Távol hozzá férhetetlen tartományban, hová az út a halál tengeren (Sargasso?), s a küzködő óriás hegyek közt vezet, lakik a bölcs és jó griff madár (Majláth – Ipolyi). „A griff segíti a sárkánnyal küzdő hőst” (Gaal – Ipolyi). A bölcs és jó **madár**ban nyilván beavatott „beszélőt”, tudóst, mágust kell értenünk (mágus: „mag-ős”).

Seneca látomása a múltat és a jövőt idézi:

„Késő esztendőök után eljönnek a századok
midőn az óceán megoldja a világ bilincseit,
és hatalmas földrész tárul fel;
akkor Thetisz új világövezeteket fog feltárni előttünk,
s **Thule** nem lesz legszélső az országok között.”

(Medea, 2. felvonás; – közli Várkonyi Nándor.)

(Thetisz: a Pangeát körülvevő, 250 millió évvel ezelőtti összefüggő világóceán neve.)

A Thule név a rómaiaknál a Hebridákról vagy Grönlandról származik. Latin térképeken „Ultima Thule” néven „a föld nyugati határát” jelenti. A Tula, Thule, Tulán nevek máshol is felmerülnek. Az ősi maja könyv, a *Popol Vuh* elbeszéli a maja ősnép múltját, vándorlását. „Azok, akik bámulják a napkeltét... csak egy nyelvet bírtak, mielőtt nyugatra jöttek. Itt a törzsek nyelve megváltozott, különbözőképpen beszéltek. Minden, amit hallván megértettek, amikor eljöttek **TULAN**-ból, érthetlenné vált számukra. Ó jaj, mi elhagytuk a mi beszédünket. A mi nyelvünk egy volt, amikor Tulan-ból eljöttünk, egy volt az országban, ahol születtünk” (Charles Berlitz: *Atlantis*).

A Föld különböző pontjain fel-felbukkan a név, például Nyugat-Írországbán; Madagaszkáron, ahol egy tartomány neve: Tulear. (MA/MADA; – AS: egy másik turáni nép; – KAR: kikötő, tengerpart. Tule-AR jelentése: MAgYAR-ok Tule földje).

Thule és a magyarok kapcsolatáról maradt fenn írásos emlék: „Az *Thule* országnak *Historiaja* megtaláltatik *Vatikaa* és *Sagakba* leírtba magyariakval.” (Arvisura; – az eredeti rovás feljegyzést Kievdn őrzik a Szent Illés Székesegyházban).

Közép- és Dél-Amerikában (utóbbi esetében a nyugati partok mentén az Andok-kultúrákban) legalább nyolc kultúrhéroszt tiszteltek istenként, akik írásbeliséget hoztak az embereknek. Többségükben a „keleti tenger” felől érkeztek, vagyis az Atlanti-óceán felől. Legjelentősebb mind közül *Quetzalcoatl* volt, *akiről biztosan tudjuk, hogy THULE szigetéről jött*. Amit megvalósított Mexikóban, az már megvolt Thulén, tehát visszafelé haladva az időben következtethetünk Thule kultúrájára.

A mexikóiak egy grandiózus építkezés stílusát követték, a piramisok, templomok, paloták Thule-i mintára épülhettek. Az évezredekkel később megjelenő toltékok Miktlán szigetéről érkeztek, ott is lehetett magaskultúra, és főleg az volt Atlantis/Aztlán, ahonnan az aztékok származtatták magukat. A tolték-építkezés mégis a thulei stílus folytatásának tűnik.

Quetzalcoatl szimbóluma az arany-vörös, vagy kék-zöld tollú **madár** volt; – és a Hold, Hajnalcillag isteneként tisztelték, tehát a matriarchátus őskorában élt, a Hold-kultusz idején (az őskor Kr. e. kb. 3000-ig tartott). Az ősi Chiapas/Mesika (Mexikó) partján lépett szárazföldre, szellemi és anyagi kultúrát teremtett az őslakosság számára. Megtanította az embereket városok, templomok építésére, növények termesztésére, hasznos kézműves mesterségekre, egészségügyi előírásokat foganatosított. Tanította őket a tudományokra, művészetekre, gyógyfüvek alkalmazására, az asszonyokat gyermekeik nevelésére. Törvényeket alkotott, **államot alapított**, betiltotta a borzalmas emberáldozat szokását, mely öelötte és távozása után is dívott, sőt félelmetes méreteket öltött. Volt ünnep, amikor az azték Tenochtitlánban több száz áldozatnak tépték ki elevenen a szívét. Háborúkat indítottak, hogy rabszolgákat biztosítsanak az ünnepek szörnyű rítusaihoz.

Quetzalcoatl az örök béke megteremtésén, a háború megszüntetésén munkálkodott, ő maga a harcnak még a gondolatától is iszonyodott. Megreformálta a vallást, melynek alapeszméjeként a szeretetet hirdette. Hogy mely nép között fejtette ki nevelő tevékenységét, kiket tanított? Ezt biztosan senki nem tudja, a szerzők óvakodnak, hogy állást foglaljanak. Úgy vélem, hogy egy vegyes összetételű, minden irányból ide települt, de alapvetően olmek; később a lassan terjeszkedő, tért hódító maja faj lehetett a

térség alapnépessége, de már előttük is élhettek itt ismeretlen eredetű népek. (Így volt ez Tiahuanacón is – mint említettem –, ahol az őslakos népet a később odatelepültek nem ismerték.) Az első őskultúrákat, melyek sok esetben *fejlettebbek* voltak az utánuk következőknél, általában egy „*öregebb*”, azaz régibb kultúrájú (!) nép hozta létre.

Quetzalcoatl áldásos kultúrtevékenysége indította el azt a fejlődést, melyből a fényűző világváros és városállam, Teotihuacan kiépült (feltárt maradványai a mai Mexikó várostól 80 kilométerre fekszenek Hidalgo államban). Fő útvonala a „felvonulási út”, mely negyven méter széles, 3 km hosszú és 30 métert emelkedik folyamatosan (még ma is) a lépcsős Hold-piramisig, melyről azt tartották, hogy az istenek temetkező helye. Az út két oldalán kisebb-nagyobb piramisok, templomok, emeletes paloták sorakoztak. Ha a Hold-piramistól déli irányba tekintünk, az út bal oldalán áll a 65 méter magas tört oldallapú Nap-piramis. Egy természetes barlang fölé épült, melynek középpontjából négy járat ágazik el a „Világ négy tája” felé. A piramis napon szárított vályogtéglából és kőből épült. Eredetileg mindkét piramis tetején még szentély (teocalli), valamint a Hold-piramison ezüst, a Nap-piramison pedig arany (vagy aranyozott) 2,5–3 méter magas istenszobor is állt.

A Quetzalcoatl tiszteletére épített piramis hét lépcsős, stukkó-díszein két fő istenségük: Quetzalcoatl és Tlaloc ábrázolása váltakozik egymással. (Tlaloc tengeristent mindig sárkányként ábrázolták.)

A korabeli városok fő útjai derékszögben keresztezték egymást. Ebből a korból származik a „*város-negyed*” fogalma (Várkonyi). Az egymást derékszögben metsző fő útvonalaknak szimbolikus jelentésük volt, a „Világ négy tája” felé vezettek, végükön a négy városkapuval. Teotihuacan idejében nem estek egybe a mai égtájak pontjaival, 17°-ban hajoltak el az óra járásával megegyező irányban. A 17 fok eltérés megvolt Yucatánban és máshol a fontos, nagy épületek tájolásánál. Közben ennyit változott a Föld tengelyének iránya. (Ennél többet, mert volt hogy teljes 180 fokos fordulatot vett, és a lenyugvás helyén kelt fel a Nap. Egyiptomi leírásokban lehet olvasni róla, de valószínű nem az írásbeliség korában történt. – A Quetzalcoatl piramis stukkóin az istenség védő-szemüveget visel.)

A várost csatornahálózat látta el vízzel, kertjeiket szökőkutak hűsítették. Az épületeket stukkók, szobrok, magas- és mély – bás-relief – domborművek (a szemléltető képen látható), festmények tették látványosan széppé. A kultúra magas színvonalát hirdette az akkor még virágzó mezőgazdasága és élénk kereskedelme. Lakóinak száma fénykorában 200 000-nyi lehetett. Elképesztő gazdagság jellemezte a városállamot; – 400, obszidiánt feldolgozó műhelye, több drágakő-bányája volt.

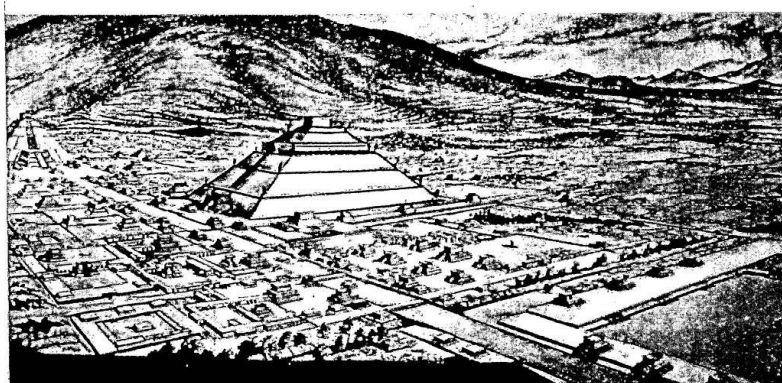
Alexandr Gorbovszkij írja: a feltáró régészek megállapítása szerint Teotihuacan piramisainak építését az időszámítás előtti ötödik évezredre kell tenni, és a város hanyatlása i. e. 2160 körül kezdődött, pusztulását egy tűzvész indította el (*Elsüllyedt legendák*). Az ezt megelőző időkből egy sztélén a 12 042-es dátumot, máshol 40 000 évvel ezelőtti munkavégzés nyomait találták. Márpedig a maják értettek a számokhoz. Csillagászata a napév hosszát 0,0001 pontossággal állapították meg, ennyi az eltérés a mai legmodernebb mérési adatokkal összevetve. Időszámításuk kezdetét Kr. e. 5 041 738 évvel ezelőtre teszik (V. A. Kuzmicssev: *A maja papok titkai*).

A toltékok Kr. u. VI–VII. században jelentek meg Mexikó felföldjén, Miktlán szigetéről, Tlaloc tengeristen országából jöttek. A toltékok nagy létszámban élhettek Atlantiszon is, mert csak meghatározó népességgént hozhatták létre a „szoláris tolték uralmat”, ahogy egy szakaszt nevezték az atlantiszi történelemnek. Az aztékok 2–3 évszázaddal később érkeztek a toltékok után. A két nép a chichimek hét törzset számláló törzsszövetségének tagja volt, nyelvük a „náhuatl”. Ekkorra, sőt már jóval korábban Teotihuacan romokban hevert.

A toltékok fővárosa **Tula** lesz, az azték főváros Tenochtitlan. Tulában újraéledt Quetzalcoatl kultusza, piramisokat, templomokat szántak tiszteletére, feléledt a madárkultusz. Tenochtitlán fantasztikus szépségétől, nagyszerűségétől is elakadt a spanyolok lélegzete, de rögtön el is borzasztotta őket az egymásra száradt büzlő alvadt vér az áldozati főtemplom lépcsőin.

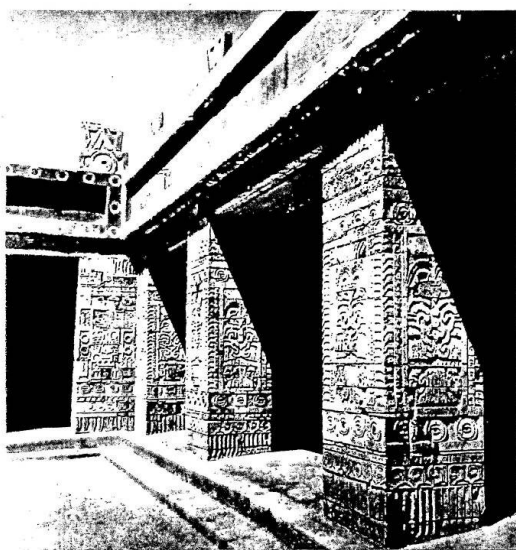
Mára feltárták a jelentős építményeket. A templomok, piramisok lenyűgöző méreteikkel, díszítettségükkel magas kultúráról árulkodnak szerves folytatásaként az évezredekkel korábbi teotihuacani építészetnek. A Quetzalcoatl nevét viselő egyik templom tetőzetét öt méter magas „atlaszok” (istenszobrok) tartották fejükön. Nyilvánvaló a Tula és Thule név rokonsága.

Teotihuacán

Teotihuacán (rekonstrukció) — középpontban a Nap-piramis.

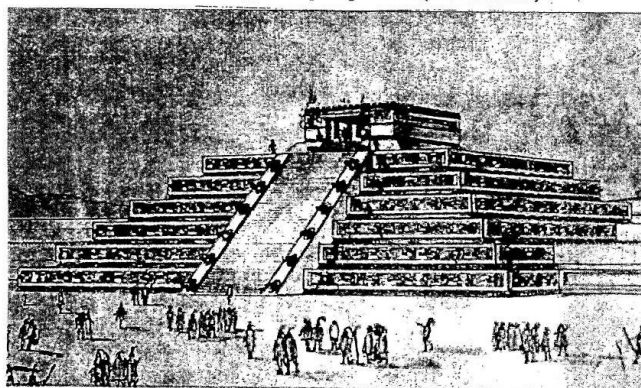
Quetzalcoatl
piramisának és
templomának
realete.
Quetzalcoatl
váltakozik a min-
dig sárkányként
ábrázolt Tlaloc
esdístennel. —
V. A. Kuzmicssev,
„A maja pápok
titkai”.

Teotihuacán. A belső udvar helyreállított részlete
bás-reliéf

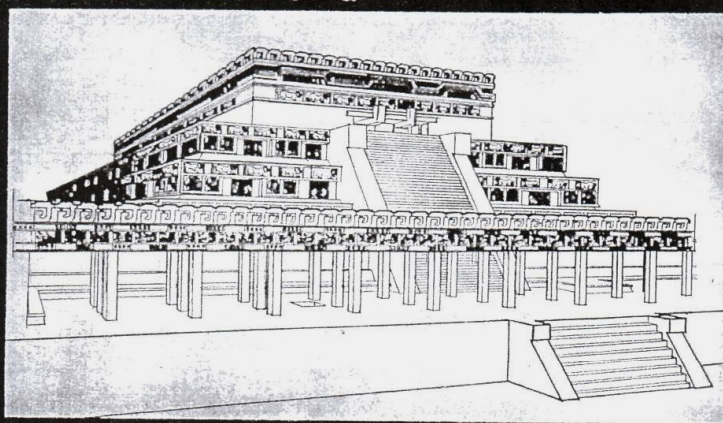

Teotihuacán — a Tollas Kígyó-templompiramisa (rekonstrukció)

Tollas Kígyó azonos
Quetzalcoatl-tal.
Nagy hatást gyakorol-
hatott rájuk az „isten-
ség” valódi szeműve.

Tula. A „B” épület rekonstruált képe, nagy előcsarnokkal

Tula. Atlaszok

Tula - Mexikó

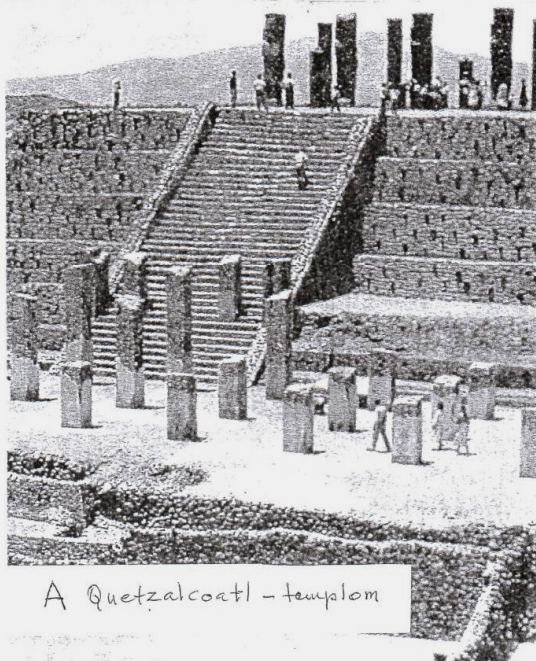
A mintegy 5 méter magas istenszobrok (atlaszok) tartották a tetőzetet.

A B piramis tetején emelkedő támpólya (teocalli) homlokzatát támaszta.

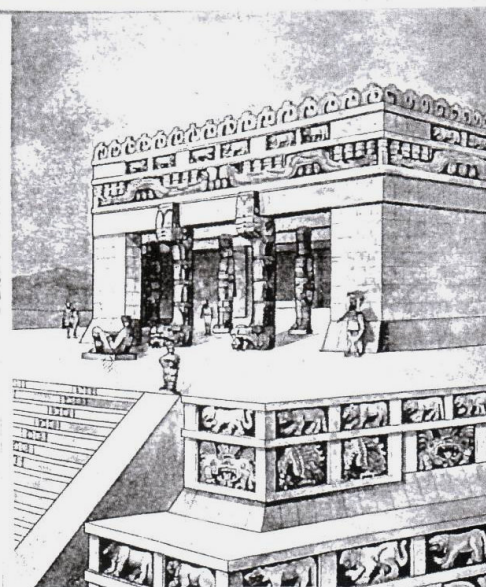
V. A. Kuzmicssev:
„A maja papok titkai”

Tula. Kvetszalkoatl-templomának atlaszai

A Quetzalcoatl - templom

A „B” piramis

[Három olyan uralkodó létezett szűkebb-tágabb kultúrkörünkben, akik kultúrhéroszként tevékenykedtek, államot alapítottak majd elűzték, vagy meggyilkolták őket: Quetzalcoatl, Ozirisz és Árpád fejedelmünk.

Ozirisz és hitvese Ízisz, Egyiptomban fejtett ki Quetzalcoatl tevékenységéhez hasonló kultúrmissziót. Ozirisz/Wsir (=Us/Ős AR) ER-PAT SAB-ER, azaz Árpád Zab-Úr leszármazottja volt, i. e. 3800 körül uralkodott. (Michael Haberlandt: *Ethnology*, – London, 1920.) A predinasztikus kor legjelentősebb fejedelme

volt, államot alapított Alsó-Egyiptomban, azaz a Deltában. Egy idő után ő ellene is feltámadtak a gonosz, irigy erők, meggyilkolták. Szeth, a „testvére” Ozirisz testét tizennégy darabra vágta, és szétszórta a Nílus mentén. (Van szimbolikus vonatkozása is a szörnyű gyilkosságnak: Ozirisz még a Hold-kultusz idején élt, és a 14-es szám összefüggésben állhat a Hold-fázisokkal.) Ozirisz fia, Hórusz bosszulta meg apja meggyilkolását, harcha szállva Szeth-tel. „Árpád (UTU) a Napisten harmadik fia volt” (*Enciclaepedia Biblica; – Dictionaire de la Bible*), aki Arpachi-Ta, azaz Árpád-földet kormányozta az észak-mezopotámiai Zab-folyók régiójában. Ozirisz, mint Árpád-leszármazott szintén hordozott magában isteni eredetet. Tehetséges, nagy formátumú fejedelem volt, aki gazdagságot és kultúrát teremtett Egyiptomban. Majd lett belőle egy mitológiai vegetációs isten, ennek ellenére nagy tisztelet övezte kultuszát. Az egyiptomi nép szelvében énekelte meggyilkolásának történetét. Ő lett a fő ítélkező bíró a „Holtak Birodalmának” kapujában, ahol Hórusz, Thoth, Maat istenségekkel együtt bírálták el az emberek földi tetteit. (Ez a mítosz fegyelmezte egész életükben az egyiptomiakat, a megmérettetéstől való félelem sok bűntől tartotta vissza őket. Az az elhunyt üdvözült, akit az istenek büntelennek találtak és „igaz makarnak” neveztek.)

A magyar Árpád nagyfejedelem alakját hallgatás övezi, megpróbálják meg sem történné tenni Pozsony alatti 907-es, 100 000 fős frank–bajor sereg elleni **honvédő (!) háborúját**, ahol Árpád fölényes győzelmet aratott. Ereje teljében volt ő és három felnőtt, vele harcoló fia, mind a négyen titokzatos körülmények között veszítették életüket. (Az elhallgatás odáig megy, hogy például az Internetről letiltották a pozsonyi csata történetét, – és ezt még ki is írják.)

Az „Árpád” örök életre összeforrt a Kárpát névvel: AR.PAD

K/AR.PAT; (a D–T egymásba könnyen átalakuló iker-hangzó.)

Az Árpád név két szóból áll, melyeknek külön-külön is több jelentésük van.]

Mexikói képi ábrázolásokon madár és kígyó harcát látjuk, a jelképes tartalom nem csak a jó és gonosz harcára vonatkozott, hanem két korszak, az ős- és ókor; a Hold- és Nap-kultusz váltására; a Vas-korszak beálltára, és ezzel az erőszak térhódítására is. Quetzalcoatl-t elüldözték, de megígérte, hogy leszármazottai visszatérnek. Ezért hódították meg olyan könnyen a spanyolok Mexikót, mert a nép, a papok azt hitték Quetzalcoatl utódai jelentek meg a partoknál.

Az uralkodók előszeretettel vették fel a Quetzalcoatl isten-nevet saját titulusaik, királyneveik közé. A „kígyó” győzelme után neve „Tollaskígyó”, majd K’uk’ulcan lett (ami ugyanazt jelenti; Yucatánban is így nevezték). A hatalmas, tollakból, szalagokból készült látványos, színes tollkoronák, pazar fejékek napszimbólumokká váltak, totemállatuk pedig a szelíd madár helyett a harcias jaguár lett.

Thule, Arcadia, Heszperidák kertje, If-szigete, Atlantisz, Armorika, Hüperborea (stb.) ismertebb országokon kívül volt például egy Megaria (Magaria) sziget, melyről csak annyit tudunk, hogy nagyon ősi nép lakhatta, mert azt állították magukról, hogy „a szithniai nimfák náluk laktak”, és hogy itt született Megaros, Zeusz és egy nimfa fia (Várkonyi). Ismert volt Mauru országa, a görögök és Diodórosz Mauroi-nak, a rómaiak Mauri-nak nevezték. MA-URI-TA szó szerinti jelentése: „Magyarok, hunok földje”; szimbolikus név, mint a „Magur”, Enki isten mellékneve (Egyiptomban is így nevezték az ottani magyarokat). Mauru esetében azt szimbolizálja, hogy a sziget őslakója a két turáni nép volt. Mauri népessége különböző katasztrófák vagy túlnépesedés következtében Északnyugat-Afrikába költözött vagy menekült. A név arról vall, hogy ők alapították MAURITÁniát!

Az Aranykor Boldog-szigeteinek életét hasonlóan írták le az ókori szerzők: „Végnélküli ünnepek érik egymást, himnuszokat énekelnek, de a Múzsák tisztelete sem idegen tőlük. A furulya édes szavára babér- és virág-fűzérektől övezetten adják át magukat az ünnepek örömeinek. Nem ismerik az életkor gyengeségeit” (Pindaros egyik ódájából való; – Yliaster Daleth: *Elveszett világok*).

Hüperborea történetével elsősorban a görög, latin és hindu történetírók foglalkoztak.

Úgy tartották, Hüperborea a Rhipai-hegység és az Északi-óceán között feküdt. A görögök szerint Hüperboreán élt és uralkodott Apolló napisten és Artemisz holdistennő (a turáni népek „Két Ős”-ét: a Napot és a Holdat szimbolizálva; – a Hold-kultusz volt előbb). Uralmuk fél-fél évig tartott, mert „Ott a Nap nem naponta kél és nyugszik, miként nálunk, hanem a tavaszi napéjegyenlőség idején jelenik meg az égbolton először, és csak az őszi napéjegyenlőség idején nyugszik le” (Mela: *A Föld leírása*); de így vélekedett a „Szkithián túli” országról: Plinius, Solinus, Ariszteász, Damasztész, Hellanikos, Hérodotosz és több más antik szerző. Leírásaik ugyanarról szólnak: fél-évenként váltogatta egymást a „nappal” és „éjszaka”; és hogy milyen boldogan éltek ott az emberek. Valószínű a Hold-istennő „uralma” alatt sem volt annyira sötét, mert akkoriban erősebben világított az égitest (Magyar Adorján:

A lelkiismeret aranytükre). Valamiféle halvány derengésben élhettek, és talán akkor is voltak sarki fények. A magyar népmesék így emlegetik: „Akkor egy nap volt egy esztendő.” (Magyar A.) Ez a természeti jelenség csakis a Pólus közelében volt lehetséges.

Az isteni testvér-, házaspár északról való távozása után Rhodosz szigetére költözött, ezért van, hogy a görögök később saját nemzeti isteneikként tisztelték őket; és talán azért is, mert a görögök azt tartották saját eredetükről, hogy őseik, a pelaszgok Atlantiszon és Hüperboreán éltek. Rhodosz keleti oldalán gigászok laktak. (Mostanában gyakran kerülnek felszínre gigász-csontvázak, ami már korábban is előfordult, csak annyira megrémültek a látványtól, hogy gyorsan eltemették őket.)

„A hüperboreoszok országából érkezett a **szkíta** (!) Abarisz (AB-AR/isz „AR-ok atyja”), papi teendőiben igen járatos személy,* hogy tanítsa az akkor még barbár görög népet. Az idézet folytatása (más forrásból): *aki az Apollóntól kapott nyílvevő segítségével folyókon, tengereken és egyéb áthatolhatatlan helyeken jutott át, mintha a levegőben utazott volna.” (Pomponius Mela; – Y. Daleth).

„Ők szintén ismerték a repülés tudományát” (görög források alapján, A. Gorbovszkij). Nem is gondoljuk, hogy Abarisz és társai gyalog tették volna meg az utat a messze északról délre a görögök földjére, átvergődve Európa ösrengetegein, átgázolva feneketlen mocsarain.

A hindu szövegek szerint a repülőépítés tudományát eredetük földjéről, északról hozták magukkal.

Egy fontos dolgot meg kell jegyeznünk. Úgy gondolom, a szigetek népeinek önfeledt boldog élete vonatkozott az Arany- és még az Ezüstkorra is, továbbra sem háborúztak, egymással is békében éltek, nem ismerték az agressziót (stb.); de az Ezüstkorra már a *tudományok* fellendülése, a *művészetek* kiteljesedése, a várostervezés, államszervezés, a nagyvonalú, mai szemmel nézve is modern, fényűző építkezés, ahol a mérnöki tudás magas színvonalú művészettel ötvöződött; az írás bevezetése, a csillagászat ismerete, a matematika, filozófia, a tudományok fejlődése; a misztériumok elmélyülése, kapcsolódva titkos tanokhoz, örökkévaló bölcsességekhez (stb.) volt inkább a jellemző. Technikai tudásuk révén vízvezeték-, városi csatornahálózat kiépítése valósulhatott meg (megvolt Mohendzsodaróban is). Nem tudtak volna olyan magas szintű tudást átadni, ha csak örökké táncoltak volna! Ezért feltételezhető, hogy a kultúrmissziót betöltő látogatók már az Ezüstkör beavatottjai voltak, akik az **Aranykor tiszta, békés harmóniáját és az Ezüstkör kultúráját, tudását** hozták magukkal eredetük földjéről. Az **Arany-, Ezüstkör csak együtt értékes igazán**. Ha valóban eljönne valamikor egy letisztult boldogabb időszak, e két első periódus valószínű együtt következne be.

Az „**ezüst**” és a „**tudás**” fogalma összetartozott az őskori, ókori civilizációkban, talán, mert a tudás az Ezüstkörben indult fejlődésnek. Enki (EN.KI, a „Föld Ura”, egyben a „Tudás Ura” – negyven mellékneve volt) és Enzu (EN: „úr”, ZU: „tudás”, a „Tudás Ura”) a tudományok, művészetek Hold-jelképű (Nanna/Szín) őskori istenségei voltak. **Ezüst–Hold–tudás!** A „**Hold féme**” rituális alkalmakkor az **ezüst** volt; a mágus papok ezüst mellkorongokat viseltek vallási ceremóniáikon; Cuzco Hold-templomában ölnyi átmérőjű ezüst korong szimbolizálta a Hold-istenséget. A Kárpát-medencében még nem bányásztak ezüstöt az őskorban, ezért kagylóhéjból faragták a mellkorongokat; Kalicz Nándor közöl könyvében fehér kagylóhéjból való mellkorongokat. A negyedik kultúráról, a rézkortól (i. e. 2500-tól) aranyból készítették a mellkorongokat itt is, de ez már a napkultusz ideje volt.

Az őskori kultúrák legfontosabb jellemzői címszavakban kifejezve: gazdag szimbolika; – a matriarchátus kora, a Hold-kultusz ideje volt, a hitvilág középpontjában az Anyaistennő-tisztelet állt; – rituális alkalmakkor az ezüstöt használták; – tudomány, művészet és technika együtt fejlődött a beavatott mágikus életszemlélettel és gyakorlattal.

A mai tudomány újra felfedezi a már „voltakat” a régi korok tudását, a folyamat hozzátartozik a nagy időegységek körforgásához.

Az utód-kultúrák vívmányaiból, a „*hirtelen civilizációkból*” következtethetünk az előzőekre. Itt nincs kezdet, előzetes, évezredek át tartó hosszú fejlődés, kész, kiforrott kultúrák jelennek meg a „*semmiből*”. (Kultúra önállóan is virágozhat, de civilizáció nem létezhet kultúra nélkül.)

A kalandvagyból, túlnépesedés miatt áttelepülő, vagy katasztrófák elől menekülő népek új lakóhelyükön szülőházjuk vívmányait igyekeznek megteremteni, *mindent ugyanúgy megvalósítani*. Templomi rituáléikon még sokáig éneklük az ősnyelv himnuszait, vagy sorait beleszövik új énekeikbe, mint például: „*Tulinian hululaéz*”, de jelentését idővel már az idősebb generáció tagjai sem értik. Legtovább a templomok liturgiái őrizték meg az eredeti őshaza énekeit.

Az őshinduk, sumerek tizenöt-jegyű számokkal tudtak dolgozni, és természetesen ismerték a 0-t (nullát). Indiában már ősidők óta alkalmazták a himlőoltást; agyműtéteket, plasztikai beavatkozásokat, császármetszést végeztek; gyógyító, javító hatást gyakoroltak a memória, a fogazat, látás erősítésére, utóbbiaknál gyógynövényeket alkalmaztak. Még ma is áll a „Fekete pagoda”, szentélye 75 méter magas, melyet több mint 2000 tonnás, gondosan megmunkált kőlapok-alkotta tető koronáz. „A tető súlya tízszeresen meghaladja a ma létező legnagyobb emelődaruk kapacitását” (A. Gorbovskij).

Az, hogy a hindu ősök Hüperboreáról hozták a repülőépítés tudományát, feltételezi a technikai tudás ottani rendkívül fejlett szintjét, de ez más „Boldog-szigeten” is előfordulhatott. Azt a fejlődést, amit Quetzalcoatl elindított Mexikóban, vagy az a technikai tudás, ami Atlantiszt világhatalommá tette, már előtte megvalósult azokon a szigeteken, ahonnan ez a tudás érkezett.

[MU civilizációját szintén nagyon réginek tartják, körülbelül 35 000 évvel ezelőtt érte el fénykorát. A „MU” név valószínű a MA/MADA szóból ered, erre a valamikori kontinens maradványain, a Deltengeri-szigeteken fennmaradt nevekből lehet következtetni. Szinte azonosak MU és az őskori Kárpát-medence jelképei! Címerpajzsát Csicsáky Jenő közli; szimbólumai: kör, benne egyenlőszárú kereszt (^d MAŠ-TAB-BA/ARA, az Ikrek istensége – Hold jelkép); napsugarak veszik körül (a Napot szimbolizálva). A címet keretező omega-szerű jel – az Anyaistennő attribútuma – alsó részén látjuk a nagy M-jelet, egybeszerkesztve a szülőkö motívumával.

A swasztika, az idők kezdetének szimbóluma MU-ról ered, forgó karjai (eredetileg íveltek voltak) a Teremtőből kiáradó „Négy Nagy Elsődleges Erő” (Csicsáky). Feladatuk volt megvalósítani a Teremtő akaratát: elindítani az életet a Kozmoszban. Csakis az óra járásával egy irányba foroghatnak, különben káoszba sülyesztenék a világot.

Ó-ind, szanszkrit kéziratokban olvashatunk a repülőgépekről: „ezeknek a szerkezeteknek a segítségével a Föld lakói a levegőbe tudtak emelkedni.” A *Biblia* több helyen is ír égi járművek földre szállásáról; továbbá ó-iráni, ó-kelta, tibeti, kínai és más ókori írások is írnak repülő „szekerekről, repülő hajókról, égen úszó gyöngyökről”. Egyiptomban az „Élet Háza” papjai láttak fölöttük elhaladó objektumokat. Jelentették a fáraónak, III. Tutmóziész kicsit elgondolkodott, de nem lepődött meg a hír hallatán. (Elvileg minden fáraó beavatott volt.)

A Szamarangana Szútrahára szanszkrit forrásmű 230 versszakon keresztül írja le a vimánák, ágnihoatrák, shakunák (stb.), azaz repülő szerkezetek felépítését, a mitikus fedőnevű „Garuda madár” is az volt. A nyugati világ először a brit gyarmatosítás korában kezdte tanulmányozni az ó-ind eposzokat, a Rámájánát, Mahábháratát. „*Egy indiai tudós, P. Csandra Roy végezte el a Mahábhárata gigantikus angol fordítását a tizenkilencedik század végén*” (Charles Berlitz; – német nyelvre is lefordították). Az eredeti Mahábhárata terjedelme hétszer hosszabb az *Iliásznál* és az *Odüsszeánál* együttvéve. „*Egyetlen világszemlélet sem közelíti meg annyira a mindenség határtalanságát, az idők kezdet- és végnélküliségét, mint az őshindiai Mahábhárata*” – méltatják a művet a könyv ismertetőjében.

Az amerikai űrkutatási hivatal szanszkritul beszélő tudósokat küldött Indiába a szövegek tanulmányozására. Mindezek után nem sokkal – **újra feltalálták a repülőgépet!**

Antarktisz hivatalosan Kr. u. 1818-ban fedezték fel, de egy évszázaddal korábban Philippe Buache francia akadémikus egyik térképén két földdarabból álló kontinens látható, amit a tudomány csak (Kr. u.) 1958-ban tudott igazolni, miután a legmodernebb hangradaros mérési műszerekkel vizsgálták a jéggel fedett szárazföldet. A jóval korábbi térképek a másolatok másolatai lehettek, mégis viszonylag pontosak voltak. Napjainkban 3–3,5 kilométer vastag jégpáncél borítja. Az, hogy két darabból áll csak eljegesedése előtt láthatták ilyenek... a magasból. Hajóval megközelíteni partjait, valamint térképre vinni rajzolatát csak Kr. u. a XIX. században kezdődött, az ókori térképészeknek mégis volt tudomásuk az akkor még fel sem fedezett földrészekről, mint például éppen Antarktiszról (Cook kapitány „bebizonyította”, hogy nincs ott semmi). Charles Hapgood: *Régi tengeri királyok térképei* c. tanulmánya e témával foglalkozik.

Sok vita folyik a Nazca-fennsík geoglifáinak keletkezéséről. A földön állva, a talajt szemlélve semmi értelmes jelentés nem feltételezhető a világosabb rögökből, de amikor először elrepültek fölötté, akkor állt össze mintázatokká a titokzatos vonalak együttese, és azóta foglalkoztatják a tudományos világot az eddig megfajtatlan ábrák.]

Ipolyi KÖZÖS ŐS-HINDU, ŐS-IRÁNI és ARIAI korszakról ír, – utóbbiban magunkat tisztelhetjük!

A klasszikus görög szerzőkön kívül az óind irodalom, a hindu hős eposzok, az iráni mondák, a Zend-Aveszta, az Edda, a Sagák, a finn Kalevala, Manu törvényei, a Rig-véda, melynek szent himnuszait az őshindák eredetük földjéről hozták magukkal; – és egyéb szakrális szövegek, valamint szinte napjainkig a modern indiai szerzők is foglalkoznak az Északi-sark közeléből érkezett indo-árja néppel. Kiemelném Bál Gangádhar Tilak tudóst (1856–1920), aki *The Arctic Home in the Vedas* („Az arktikus haza a Védákban”) című könyvében fejti ki elméletét, miszerint: „az indiai áriják ősei, akik több tízezer évvel

ezelőtt létrehozták a föld első nagy civilizációját, egészen az utolsó eljegesedésig az Északi-pólus közelében éltek”.

A Védákon kívül Tilak felhasználta korának (és az előző korok) természettudományos ismereteit.

A körülbelül 4 millió évvel ezelőtt kezdődött pleisztocén korszaknak négy glaciális (jeges) periódusa volt: Günz, Mindel, Riss és Würm. Az elválasztó interglaciális korszakok klímája hasonló lehetett a mostanihoz, hozzátevé – és talán ez a magyarázat –, hogy a Föld tengelye is elfordulhatott közben úgy, hogy ahol ma az Északi-sark terül el, akkor mediterrán időjárás uralkodott, és nem váltották egymást meleg és hideg évszakok. Ma ugyanis kellemetlen lenne számunkra ott élni közel az Északi-sarkhoz, még ha hasonló is lehetett az időjárás a mostanihoz, legalábbis nem éreznénk ott „örökös tavaszt”.

Az utolsó eljegesedés a Würm kezdetével indult i. e. 80 000 körül. – Ezek szerint az előző Arany-, Ezüstkor fényes civilizációinak még **ez előtt** kellett kialakulniuk!

Warren amerikai tudós az emberi műveltség bölcsőjét szintén az Északi-sark közelébe teszi.

A „Boldog-szigeteken” nagyon kellemes volt az időjárás, nem fenyegette őket süvítő orkán, hóihar és hasonló, még ez is hozzájárult gondtalan, boldog életükhöz. Az isteneket a magyarok „tündérek”-nek nevezték (dingir = „isten” szóból alakult ki a „tündér” kifejezés).

Magyar szerzők is írtak az Aranykorról. Ipolyi Arnold *Mythologia* című könyvében közli a nyugati ókori szerzők és magyar történétírók leírásait, de ő maga is gyűjtött tündérekről (stb.) szóló mondákat, melyeknek legbővebb tárházát a magyar néphagyomány nyújtotta, és mint láttuk (és nem is gondoltuk volna!) népmeséink is mennyi mindent elárulnak ezekről a történelem előtti korokról.

A következő idézeteket Ipolyi Arnoldtól vettem: „A tündérek megjelennek a halandók között, ügyeikben áldásos befolyásukat gyakorolják”; – más helyen: „midőn az emberek sorsát még a tündérek intézték”; „Amikor tündérek emberekkel elvegyülve ünnepeltek.” „Hősi egyéniségek isteni s emberi közös eredet s származással képezték”; ugyanez a gondolat máshol: „A nemzeti hősök eredete ilyen tündéri alakokkal való házasságból való”. Így születtek a félistenek. Az ősi korok kultúráit és civilizációit az istenek, félistenek indították el.

[Kérdés, a megistenült hősöktől eltekintve, kik voltak az „istenek”? Annyit elmondhatunk róluk, hogy ember-szerű lények voltak, ember-módra házasodtak, táplálkoztak (stb.). Mezopotámiában számtalan ábrázolás maradt fenn róluk, például királyokat fogadnak, akiket templom építésére szólítanak fel.

„Isteni” mivoltuk titka valószínű elsősorban nagy tudásukban rejtett, talán ez adta mágikus pszichikai erejüket. Technikai fejlettségük körülbelül a mai tudomány szintjén állt, így nem esett nehezükre lenyűgözni a tudatlan népet, de az nem „imádták”, hanem tisztelte isteneit és dolgozott nekik. „Természetfölötti és félelmet keltő sugárzás, illetve fénykör veszi körül (öket), ami (az) istenségek és minden isteni dolog jellemzője” (L. Oppenheim: *Az ősi Mezopotámia*). L. 532. melammu: csillogás, ragyogás. A fénykör, aura a magas tudás, a hatalmas szellemi erő, tudat kisugárzása volt. Viszont a „félelmet keltő” hatás még nem vonatkozhatott a mi korai isteneinkre, mert ekkor még együtt ünnepeltek az emberekkel, de a sumer istenek ábrázolásainál később sem látható aura.

A titkári teendőket, a nagy istenek személyes kiszolgálását az alsóbbrendű istenek és a papok végezték. Külön „képfaragó” mestereik voltak, akik titkos éjszakai rituálékon „leheltek lelket” a szobrokba.

A mezopotámiai templom valóban „Isten háza” volt, mert itt lakott az isten családjával együtt. Ezért épültek mindig ugyanoda a templomok, nehogy megsértődjenek és elköltözzenek. Ez volt a „tell” építkezési forma. Aridu/Eridu-ban Enki szentélyének 16 egymás fölé épített rétegét Seton Lloyd és expedíciója tárta fel; a legalsó kis szentélyben oltárt, áldozati asztalt és kemencét találtak. A későbbi templomoknál egy vastag fal választotta el az istenség lakrészét a szertartások színhelyétől, a nép kívülről, a széles ajtókon keresztül követhette a ceremóniát. Átjáró ajtó vezetett a templom hátulsó részéhez, ahol tehát az istenség lakott.

Sir Leonard Woolley angol régész és csapata Ur városában ásatott, feltárta a város fő istene, Enzu/Nanna Holdisten és hitvese, Ningál („Nagy Úrnő”) templomát, benne az isteni család lakrészével. Itt is volt térelválasztó keresztfal, mögötte szentély, továbbá kamrák, raktárak, egy szövőborda lenyomata látszott és a gödör, amibe a szövőnő szövés közben lelógatta a lábát (a szövőszék a földön feküdt, ezért kellett a gödör. A prototípust Enki, a „találékony isten” készítette unokájának, a szövés-fonás istennőjének); konyha, kút, földszurokkal bevont víztartály, egy kaptáralakú kenyérsütő kemence, tűzhely kürtővel, füstcsövekkel, a kerek lyukak fölött főzőüst; hálófülkék, mosdófülkék, bitumen padozatuk lejtett, hogy kivezesse a vizet; továbbá háztartási eszközök kő- és cserép töredékei kerültek feltárára. A hatalmas templomgazdaságok biztosították az istenek és a templom papjainak ellátását.]

A Boldog-szigeteken az emberek társalogtak az állatokkal (írják az ókori szerzők; így, hogy „társalogtak” nehezen hihető). Lehetett telepatikus kapcsolat az élővilág más-más-fajú egyedei és az emberek között a növényeket is beleértve. Az alábbi példák is ezt látszanak „igazolni”. A legenda szerint Assisi Szent Ferenc beszéde elbűvölte a madarakat; – Szent Lászlóról tartották, hogy értette az állatok nyelvét. Egy palóc rege arról szól, hogy „*Szent László kegyes beszédét a virágok is értették*”. Ő még halványan őrizhette isteni elődei mágikus képességeit és még külső adottságait is, a maga korában ugyanis óriásnak számított: „*Vállal magasb mindeneknél*” (Arany János: *Szent László*).

Húst nem ettek, csak gyümölcsöt, zöldséget, tejet, tejtermékeket, mézet, amit a természet készen nyújtott számukra. Ipolyi is írja: jól éltek, mindenük megvolt, „*mindezt szántás, vetés nélkül érték el az emberek*.” Legalábbis eleinte, mert ahogy sokasodtak, rákényszerültek a növénytermesztésre, de ehhez valóban nem szántottak fém-ekével, és ökröket sem fogtak járomba. A megmunkálás hasonlóan történhetett, mint Mexikóban, melynek ősnépe Quetzalcoatl révén pontosan tőlük tanulta a földművelést, és még a spanyol hódítás idején is (Kr. u. 1514-től) kövekkel, hosszú, kihegyezett végű ásóbotokkal lazították fel a talajt, mindent kézzel, fém szerszámok és igavonó állatok nélkül végeztek. A kereket ismerték, mint az istenek attribútumát, de nem használták szállító-eszközök készítésére.

[A nagyobb gond az volt, hogy írtásos-égetéses földművelést folytattak, és mivel szaporodott a lélekszám, soha nem tudták kivárni, hogy kellően regenerálódjon a termőtalaj, ezért idővel erodálódott, már nem volt olyan termékeny, és ráadásul előfordult, hogy több egymást követő nyáron alig esett eső. A spanyolok idejére már szinte általánossá vált a hosszantartó szárazság; a beszolgáltatások után a népnek nem maradt jóformán semmi élelem, a falvakban nagy volt a szegénység, és az örökös háborúk miatt is bizonytalanságban éltek.

A sajtószerű hosszú botokat azonos céllal manapság is alkalmazzák Mexikóban és Peruban. (Ismeretterjesztő filmekben meg lehet tekinteni.) Az eredeti mintára készített ásóbotokat használják kis variációval: a bot kihegyezett végét már fémmel vonják be, valamint fél-lábszár magasságban egy derékszögben kiálló szerkezettel egészítik ki. Ha erre testsúlyával ránehezedik az „ásó”, kevesebb erőfeszítéssel hatékonyabbá válhat a munka; – de még használatban vannak a régi típusú ásóbotok is, melyekkel gödröket szúrnak a talajba, és ezekbe dobálják a vetőmagot.]

A Boldog szigeteken nem ismerték a háborút, a betegségeket is alig. Utóbbiak ha nagy-ritkán elő is fordultak, szelíd módszerekkel gyógyították: gyógyfüvekkel és némi kis ráolvasással, de használták az „*élet vizét*” (!), melyet nyilván az istenek készítettek, akiknek megvolt ehhez a beavatott alkímiai tudásuk. Valószínű az „élet vizétől” éltek meg olyan magas életkort az istenek és a kiválasztottak. Elvileg addig éltek, ameddig meg nem unták az életet, akkor fájdalom nélkül eltávoztak. „És addig éltek, amíg meg nem haltak”, vagy: „még ma is élnek, ha meg nem haltak” – mondják a magyar népmesék, vagyis nem számolták az éveket, éltek ameddig éltek, és aztán szép csendben meghaltak; valamint sugallják, hogy akár nagyon hosszú ideig is élhettek.

Úgy gondolom a zene; a lant, hárfa, fuvola, furulya hangja hozzátartozott ehhez a regés korszakhoz. Szinte hallani a *hét*-húrú lantok, a fuvolák kristálytisza hangját, a hárfák áttetsző harmóniáit szólni a varázslatos ligetekben, vagy a vizek fölött. Az életnek, a zenének ez a tiszta, földöntúli kifinomult rezgése varázsolta őket olyan boldoggá, ez gyógyította őket, tisztította lelküket. A „tiszta hang”/igaz hang mindenféle értelmében feltétele egy magasabb rendű életformának.

[Mint érdekességet jegyzem meg: az oktávnak hét hangja és tizenkét félhangja van, a 3-as szám is mindenütt jelen volt/van. 3, 7, 12: legalapvetőbb szent számaink. A szimbólumoknak életet formáló erejük volt a régi időkben, és a számok is szimbólumok, törvényként alakították a természetet, de az emberek tudatosan is beleépítették környezetükbe, például épületeik méretébe, arányaiba. Népmeséink cselekményei rejtett igazságokról szólnak, szintén a szakrális számok köré rendeződtek.]

„*Arany bokrok közt fénylik a tündérpalota, aranyhajú gyermekek homlokukon csillaggal, mellükön a hold és nappal születnek*”; „*Nemzeti történeti regéink is így tudják*”.

„*A legősibb eredetű mítoszok, mint az ariai hős mondák megemlékeznek a csodás aranykertekről, drágaköveket termő fákról*” (Ipolyi). A Hesperidák kertjének csodatermő fáiról olvashatunk tibeti leírásokban, Ovidiusnál vagy a Gilgames eposzban:

*„Ez az erdő – az istenek hús ligete – kincseket termett.
Arany- s ezüstlomb nőtt a fákon, drágakőből való gyümölcsök
szikrázó húsa csalogatta a karneol-csőrű rigórajt.
Lazurkő-ágbogú a cserje; zsongása víg újévi ünnep;
gyönyörűség az ilyen erdő lomb-sátorában megpihenni!”*

(Gilgames IX. tábla; – Rákos Sándor fordítása.)

Ezt a képtelenségnek tűnő varázslatos szépséget újra megalkotva találjuk a perui Andok-kultúra fővárosában, Cuzco-ban, annak Aranykertjében. Emléke Cieza de León leírásából maradt fenn.

[A kert a Nap-templom mellett állt, teraszokkal kapcsolódott a templomhoz. Még az utolsó fűszálát is aranyból készítették (és még ezt az utolsó fűszálát is elvitték a spanyolok). Földjét arany-pázsit fődte, ebbe fákat „plántáltak” teljes lombozattal, ágain drágakő gyümölcsök „termettek”, lombkoronájukban szárnyukkal verdeső madarak, pillangók, gyíkok, csigák mozogtak, s mindez végtelenül finoman cizellálva szín-aranyból, ezüsből, drágakövekkel díszítve. A kert hantjai aranyrögök voltak, „bevetve” a szent kukoricával, annak szárai, levelei és csövei szintén aranyból voltak kimunkálva. A kertben húsz láma „legelt” borjaikkal, melyeket életnagyságú pásztorok „őriztek”; – minden aranyból, ezüsből, drágakövekből kialakítva.

Mindig érthetetlen volt számomra az aranygyümölcsöket termő fa. Miután tanulmányoztam az Andok-kultúrákat jöttem rá, hogy valójában *TECHNIKAI MESTERMŰVEKKEL* állunk szemben Cuzcoban is és a Boldog-szigeteken is! Szoros kapcsolat állhatott fenn az őskultúrák között, mert még a későbbi időkben is volt tudomásuk az aranykertekről; – varázsukat, szépségüket fel tudták idézni és újra tudták alkotni a régiek mintájára. A példa is mutatja, milyen magas szellemiségű, esztétikailag és technikailag egyaránt igényes, és nem mellékesen mennyire gazdag kultúrák voltak ezek a régiek.

Itt jegyzem meg, hogy a maja/maya, délen az inka előkelők elképesztően fényűző körülmények között éltek a birodalmak virágzása idején. A királyok palotái telve voltak kincsekkel. A maja uralkodók például arany-, ezüst-, smaragd-, türkiz-, gyöngy-, toll- (madárkultusz!) házakban, azaz ezekkel gazdagon kirakott palotákban laktak. A tartomány gazdag volt természeti kincsekben – mint már említettük, drágakőbányáik voltak, és a bányászott kőveket kifinomult művészettel tudták feldolgozni. A vasat, acélt viszont nem ismerték.

Nem volt ez másként az Andok-kultúrákban sem. A chimu indiánok szent városa Pachacamac volt, egy templom-metropolisz, nagyobb, mint Róma. A politikai főváros, Chan Chan egyetlen templomában talált kincsek értékét mai pénzben számítva 60 millió svájci frankra becsülték (Várkonyi). A kapzsi, zsákmányéhes spanyolok ezt és minden más templomot, palotát kifosztottak. Elhurcolták például Cuzco Nap- és Hold-templomából a „múmia-ülések” szobrait: 30–30 színarany-, illetve színezüst ember-nagyságú (!) „ülő” szobrot, melyek a nyugati, a másik templomban a keleti fal mentén sorakoztak. A szobrokban az elhalt uralkodók és feleségeik múmiái voltak. (A Nap-templomban kelet felé „tekintettek” a királyok, a Hold-templomban nyugat felé a királynék.) A spanyolok kidobálták a múmiákat, és a szobrokat elvitték. Ölnyi átmérőjű Napot, Holdat szimbolizáló arany- és ezüst korongokat raboltak el a két templomból, és minden mozdítható értékes tárgyat

Közép- és Dél-Amerika összes meghódított tartományából. Még ennél is nagyobb bűnüknek tartom a nép megalázását, kivégzését (sokszor meggyötörve, meztelenre vetkőztetve akasztották fel őket); hogy beolvasztottak szimbolikus ábrázolásokkal borított arany-, ezüst-alkotásokat; hogy elégettek, megsemmisítettek minden kéziratot, kódexet, írástáblát; hogy Tiahuanacóban szétverték az épületeket, az elemeket összekötő ezüst kapcsok miatt. A majáknak – hogy megváltsák Atahualpa királyuk életét –, meg kellett tölteniük egy 3 x 5 x 7 méteres termet háromnegyed magasságig arannyal, egy másik ugyanilyen méretű termet ezüsttel, ennek ellenére kivégezték az uralkodót. Mexikó a spanyol hódítás előtt Kr. u. 1514-ig körülbelül 25 000 000 lakost számlált, a spanyol hódítás után, pár száz év alatt ez a szám 1 085 000 főre csökkent. Délen is ugyanilyen kegyetlenséggel irtották a népet, és mert megpróbáltak volna ellenállni, kivégzésük előtt válogatott kínzásoknak vetették alá őket, így teremtve kedvet a „jámbor, szeretetre épülő” keresztény valláshoz! Hol volt már az Arany-, Ezüstkor! A spanyolok kapzsi, embertelen hódítása viszont még az akkori korok viszonylatában is rettenetes, megbocsát-hatatlan tett volt, és a nép máig sem tudta elfelejteni! A sötét Vaskor kegyetlen, kapzsi, barbár hódítói tették semmivé az ősi gazdag, fejlett kultúrákkal rendelkező civilizációkat. A gyilkolás, rablás kiírta az erkölcsi normákat az emberekből, az életnek már nincs értéke előttük, csak a gazdagodás, a hódítás az, ami hajtja őket. Térjünk vissza inkább a mi büntelen tündéreinkhez (bár a gonosz boszorkányokról szóló mesék sem egészen szemszédett kitalációk, mert voltak közöttük rosszindulatú tündérek, azaz istenek is).]

Tündér Ilona országa **itt a Kárpát-medencében (!)** hét vár hona volt. Ezek: „aranyi, kecskekői, dévai, firtosi, tartodi, torjai, hetedik talán a kolozsvári, esetleg a számosi vagy a deési lenne” – írja Ipolyi. Valahonnan innen ered Tündér Ilona és Árgirus királyfi regéje.

A jégkor előretörése miatt rosszabbodtak a körülmények, az északabbra eső szigetekről délebbi tájakra kellett költözniük az embereknek. Akik ide menekültek, otthonra leltek a tündérek-lakta Csallóközben (eredetileg Boldog Aranykert volt a neve). Vízi tündérpalotáikban aranytól, ezüستől, gyémánttól ragyogott minden, és hasonló élet folyt a Boldogasszony-falvakban és a Tündérhonnak, Tündérországnak nevezett Erdélyben (eredeti nevén Ardil). Egy tündérdal szerint „az aranyat, ezüstöt, mint sáraranyat Boldogasszonyfalván adva adják, tekenővel mérik.” Hegytetőkre épített váraikat „tündérváraknak”, újabb időkben Bálványos-váraknak nevezik. Gaal: „**ezüst meredek hegy ormán áll a holdanya ezüst háza**” (Ipolyi). A tündérvárakat – a monda szerint – óriások építették.

[További tündérvárak: Kustály-vára, Bógyi-hegyvár, Tarkó-rézvara, Bodoki leányvár, Oltszem melletti leányvár, Mikház-vára, Maka-vára, Kadicsa (Kadács)-vára, Bud-vára, Közép-ajtai-várhegy, Mezőbándi pogányvár, Ürmösi tepely-vár, Hegyeztető-vár, Lapiástető-vár, Úz-völgyi Bükkös-vár, Görgényi leányvár, Zetelaka vára, Arany- és boldogfalvai tündérvár, Sárospataki leányvár, Leánymező Erdőszentgyörgyön, Kovászna-várhegy (stb.); – és ott voltak a „védvonalak”, melyek ősi mágikus erők védelme alatt álltak. „Dév” = véd (több kultúrában, Mezopotámiában pl. jobbról balra olvastak), déva, dava; – a Dévek (védők, őrzők: a falak) mágikus erővel védik az ős, szűz területeket. Ilyen volt például keleten a Maldeva; nyugaton, dél-nyugaton a Hadria-dava, továbbá Argi-dava, Tamasi-dava, Déván-pusztá, Dévény (és még kb. 35 „déva”-fal, védmű; – Gaali Zoltán: *Székely ősvárak története*; – Orbán Balázs: *Székelyföld leírása*; – Kőváry László: *Erdély építészeti emlékei*.)]

Az itteni Boldog-aranykertekben, ligetekben az ifjúság tovább járta évezredes táncait: a tündéri lapoc-kás táncot, szövegéből egy sor: „**tündérek jövének**”. „**Mindenki eljárta a kör- vagy tipegő táncot**” (Ipolyi); további táncaik: lejtő-, lapát-, tűzugrós-, aranykapun átbújós, aranyhidas játék, „három a tánc”. Énekelték sárarany, gyöngyös párta (a tündérek ékes koronája), boldogasszony szövegű dalaikat; májusfákat állítottak és körbetáncolták azokat.

(Ha valaki tündéri gyöngyös pártát, gyöngykoszorút szeretne látni, melyekhez hasonlót a tündérek viselhettek, utazzon el Kalotaszegre, és körzetében Magyargyerőmonostorra, itt a nagyobb ünnepeken a fiatal lányok, asszonyok valami csodálatosan szép népviseletbe öltöznek, és fejükre rakják gyöngyös pártáikat (a gyöngykoszorúk formája olyan, mint egy uralkodói korona, csak fölfelé kiszélesedik).

Vannak ma is énekelt gyermekdalok, felnőtt dalok, melyek még a tündéri kort idézik; az idevonatkozó szövegrészeket kiemelem:

Gyertek haza ludaim; ... „*Mibe mosdik? ‘Arany medencébe’...*”

Lányok ülnek a toronyba’ arany koszorúba’...

Úszik a kácsa; ... „*aranyos a talpa, ezüstös a háta*”... (arany–ezüst).

Bújj, bújj, zöld ág, zöld levelecske! „*Nyitva van az aranykapu, csak bújjatok rajta*”

„*Boldogasszony, boldogasszony, Mit kerülöd az én házam táját?*”

Ki, s ki népei vagytok; „*Megcsináljuk sáraranyból*” „*Mi elmegyünk Boldogasszony kis kertjébe*”.

Kodály Zoltán feldolgozásában a visszatérő refrén: „*Haj, régi szép magyar nép!*” (Lengyel László).

„*Jöjj el átul, jöjj el, te szép arany búza! ... „Új hold, fényes nap, bocsáss kapun átul!”*

Hold és Nap, a Két Ős!

Egy ma is énekelt gyönyörű népdal Magyar/Tündér Ilonáról – (Bárdos Lajos dolgozta fel):

„*Magos a rutafa, ága elágazik,*

Selyem sárhaja, Magyar Ilona,

Haján fölül gyöngykoszorúja, gyöngy.

Következő versszaka:

Még a tengeren is átal hajladozik,

Selyem sárhaja, Magyar Ilona,

Haján fölül gyöngykoszorúja, gyöngy.”

Sem a dalok hangkészlete, sem dallamfordulataik nem hasonlíthatóak a hunok által keletről, Kína szomszédságából hazahozott, eleinte túlnyomóan pentaton (ötfokú) hangsorú dallamkincshez, de a stílus hamar meg fog változni (erről később részletesen). A magyar *gyermek- és játékdalok* valamint a *regősénekek* hangkészlete öt- vagy hat *egymás-melletti hangból áll* félhangok alkalmazásával; dallamkészletük az öt-, illetve hat hang körül mozog, egyszerű dallammenetekben. Ebből a szempontból közelebb állnak a nyugat-európai népdalok világához, mint a keleti pentatóniához. A regös-

énekek jellegzetessége, hogy ha még eszébe jut az énekessel egy további jókívánság, az előtte lévő utolsó hangot egy kvintre (ötödik hang) emeli (felviszi a mondat végét). A magyar ősi *síratók* ütem és mérhető ritmus nélküliek, a zene és beszéd határán mozognak, az egész dal recitáló (recitativo: énekbeszéd), lényege a rögtönzés (a síratás a legközelebbi nőrokon dolga volt). A stílushoz tartozik a *népballadák* egy része, valamint *recitáló régi stílusú dalaink*, mint például „*Szivárvány havasán felnőtt rozmaringszál...*” „*Apámért s anyámért mit nem cselekedném...*” (stb.).

Ezek a dalok már egy más világot képviselnek (az előbb említett *Magos a ruta* is).

Jellemzőik: a bonyolult dallamvezetés rendkívül szép melizmatikus díszítettséggel, színező hangokkal jár együtt, valamint tartalmuk olykor mélyen drámai:

„Hegyek, völgyek között állok,
Szívemet öli a bánat;
Hegyek, völgyek álljatok meg,
Hogy panaszkodjam meg nektek.”

A harmadik zenei sorban van a tetőpont, a dallam is itt emelkedik a legmagasabbra (a dal már-már kozmikus látomást idéz elő ezen a ponton). Tehát a gyermekdalok, regösénekek, síratók, a balladák egy része és a régi recitáló dalok nem sorolhatóak a kvintváltó, ereszkedő vagy a tipikusan táncmuzika népdalok kategóriájába, más stílust képviselnek. A régi recitáló daloknál több esetben előfordul, hogy három első hangjuk szomszédos hangokon fut fölfelé. Stílusukat tekintve közel állnak a gregorián dallamok világához. Gyakran az egzotikus (mi-végű) modális fríg-hangsort alkalmazzák.

További szép példák a stílusra:

„*Magos kösziklának oldalából nyílik...*”
„*Kövecses út mellett...*” (ballada);
„*Istenem, Istenem, áraszd meg a vizet...*” (ballada);
„*Aj, Sirass édesanyám...*”
„*Tizenkét kőmies...*” (ballada);
„*Mónár Anna...*” (ballada).
„*Egy kicsi madárka Hozzám kezde járni...*”
„*Gyergyó felé fejr az ég...*”

A *Szivárvány havasán* kezdetű dalt így jellemezte Kodály Zoltán: „*úgy látszik valami általánosabb, nemzetfeletti, ősi recitáló-formula él benne*” (*A magyar népzene*).

A Keletről hozott pentatóniáról: az ötfokú, pentaton, kvintváltó, félhang nélküli, keleti gyökerű népdalok változatait megtalálhatjuk a mari (cseremiszi) és csuvas dalok között.

Az ebbe a stílusba tartozó dalainknak három alapvető típusát különböztetjük meg:

a./ kvintváltó: a dal harmadik és negyedik zenei sora (a második fele) öt hanggal, vagyis egy kvinttel mélyebben megismétlődik, alapképlete: $A^5 A^5 A A$; vagy $A^5 B^5 A B$;

b./ részben kvintváltó: inkább a sorok zárataiban, vagy belül, de részlegesen;

c./ a felső oktáv magasságában kezdődik, majd folyamatosan ereszkedik kvintváltás nélkül.

Míg a mari, csuvas dalok megmaradtak a kvintváltás gyakorlatában, addig a magyar népdalok nagyon hamar hétfokúra bővültek (idejét persze nem ismerjük); – színező hangok kezdték árnyalni; kialakultak a további modális hangsorok: eol, dór, mixolid; – és megszépültek, gazdagodtak a belső érzékenységet eláruló „cifrázott”, melizmatikus (hajlításos) dallamformálástól.

Egyedülállóak a kemény tartású Tempo giusto „feszesen, táncritmusban” előadandó vidám dudanóták.

„*Hej, rozmaring, rozmaring...*”;
„*Új a csizmám...*” (stb.)

Tempo giusto előadásmódúak, de nem dudanóták például:

„*A jó lovas katonának...*”;
„*Hol jártál az éjjel...*”;
„*Felülről fúj az őszi szél...*” (lassú giusto);

következő két példánk nem táncnóta:

„Imhol kerekedik...”, rendkívül szép kvintváltó dal, Parlando („beszélve”), díszítő hangokkal, tele melizmával; a bővített szekundus lépések keleties jelleget kölcsönöznek a dalnak;

„Az hol én elmegyek...”, kvintváltó, szintén dúsan melizmás, megrázó hangvételű dal.

Egymásra is hatottak a különböző eredetű, többféle stílust képviselő dalok. Mára a népdalok színes, sokrétű világa a maga poézisével, drámaiságával minden emberi érzést, gondolatot, örömet, fájdalmat ki tud fejezni. A magyar ember tehetsége, alkotó zsenialitása nyilvánul meg a szebbnél-szebb dalokban.

Az úgynevezett újabb-stílusú dalok formavilágára részben hatott a nyugat-európai zene, másrészt hozta magával azonos gyökerekből, hasonló kultúrából táplálkozó formaalkotó készségét, mely a nélkül, hogy bármi is hatott volna rá, ugyanolyan formát alakított ki, mint a tőle idegen klasszikus zene. Gondolok itt a visszatérő szerkezetű zárt formára, például az A A B A típusra, mely a klasszikus zenében szonáta-forma. (A párhuzam csak a formálási elvre vonatkozik.)

Az A A B A formára talán legszebb példa az „A csitári hegyek alatt” kezdetű dal, ahol a harmadik zenei sor aranymetszési pontján teljesezik ki a drámai mondanivaló oly nagy belső feszültséggel, hogy egy melizma feldobja a dallamot a legmagasabb pontjára, mint ahogy a drámai tetőzés az aranymetszés ponton a klasszikus zenében is számtalanszor előfordul.

Parlando $\text{♩} = 92$

Szi-vár-vány ha-vas-án félnyótt rozmaringszál a Ném, szere-ti he-lyit, el a-kar bujdos-ni, a

Ki, kell onnat venni s új helybe kell tenni, a Ki, kell onnat venni s új hely-be kell tenni.

9

MEGRÁKJÁK A TŰZET

Parlando Sándorfalva (Csongrád m.) P. A.

1. Megrákják a tű-zet, Mé-gis el-a-lu-szik,

Nincs az a sze-re-lem, A-ki elnem-mű-lik.

2. Rakd meg babám, rakd még
Lobogó tüzedet,
Hadd melegítem meg
Gyöngé kezeimet.

3. Szól a kakukmadár,
Talán megvirrad már.
Isten veled rózsám,
Magad maradsz immár.

4. Szerelem, szerelem,
Átkozott gyöttelelem,
Mért nem virágoztál
Minden falevelen?

32. IMHOL KERÉKEDIK EGY FEKETE FÖLHŐ

Kórógy (Szlavónia), 1940. Péter István, 43 é.

Parlando rubato $\text{♩} = 192-196$

1. Im-hol ke-re-ké-dik
Egy fe-ke-te föl-hó,
Ab-ba tol-lász-ko-dik
Sár-ga-lá-bú hol-ló.

2. Állj még, holló, állj még,
Hadd üzenek tőled
Apámnak, anyámnak,
Jegybéli mátkámnak...

Tiszta ötfokú/pentaton;
formája: A⁺ B⁺ A B; kvintváltó
„Tiszán innen Dánusán túl”

Csodálatos és szép kvintváltó dal
díszítő hangokkal, melizmákkal.
Formája A⁺ B⁺ A⁺ B⁺ (variáns) B⁺ „Rozmaring”

Folytatjuk a Kárpát-medence tündér-korának leírását.

Meggyőződésem és a felsorakoztatott példák is igazolják, hogy **biztosan éltek őslakos magyarok, hunok** (és más népek) **a Kárpát-medencében** az özönvíz előtt, abban a regés Arany-, Ezüstkorban és később is, – valószínűleg **folyamatosan**.

Anonimus „**a boldog ő s honróli hitregét egyenesen magával a nemzet saját ily eredete s ő honával hozza összefüggésbe.**” Ipolyi ugyanígy vall az eredetről, nemzeti történeti elbeszélésekre, regékre alapozva „**nemzeti ő s aranykort**” emleget. Hogy saját elméletét és meggyőződését hangsúlyozza, igazolja, korábbi szerzőket idéz tanúnak. Az eddigieken kívül további magyar íróktól, költőktől is kölcsönöz, például Zrínyitől, Balassától, Ányostól (stb.), most egy Listi-től, majd Ányostól való vers következik:

„Régi eleinknek és nemzetségünknek ékes lakóhelyeit,
téjjel mézzel folyó s minden bőséggel jó dűcsőséges részeit,
méltó versembe... hogy foglaljam neveit...
téjjel mézzel folyó hazánkat...
első arany üdő, leginkább örvendő, vala világ kezdetén, ...
a míg ártatlanság, virágzék e jóság paradicsomnak kertin,
véres veritékjek, nem szakadt erejek, szántásban eleinknek,
sok szép termésével, fáknak gyümölcsével ők megelégedtenek.
Merő boldogságban, csak ártatlanságban voltak atyánk elei.”

Ányos:

„Ez az időszakasz inti sziveinket, mely boldogság birta arany ideinket,
hol még nem szaggatták ekék mezeinket, s nem fogták járomba szabad ökreinket...”

Valóban, a földművelés évezredekén keresztül így folyt a Boldog-szigeteken, a Kárpát-medencében, de aztán történt valami váratlan esemény, egy fentről érkezett isteni elrendelés. Az istenek, a szkíta népek földművelő szokásait más, korszerűbb irányba akarták terelni. Arany kincseket, mezőgazdasági eszközöket dobtak le az égből, szimbolikusan figyelmeztetve őket, hogy eljött az ideje egy új-típusú növénytermesztési módra való átállásnak.

A mondát nálunk Grandpierre K. Endre dolgozta fel: *Aranykincsek hulltak a Hargitára* címmel. Csak két nép esetében találkozunk az istenek ilyen való beavatkozásával, a másik Mezopotámia földje volt, ahol Šulgi király írt aranyekéről, gazdag termésről. (Šulgi tábláit Dudás Rudolf fordította magyarra. – A király büszkén vallotta magát „szabar”-nak, azaz turáninak.)

A kincsek: aranyeke, aranyjárom, aranyszekerce és arany ivócsésze; jelképes üzenetük az volt, hogy ezután szántsanak fém-ekével; fogják be ökreiket járomba; a szekercével lássanak hozzá az erdőirtáshoz, törjék fel a szűz talajt, helyet biztosítva a földműveléshez. Az aranycsésze talán arra figyelmeztetett, hogy rendezkedjenek be ház-otthonaikban, a nomád életmód helyett telepedjenek le állandóra, még ha egy részük nagyállattartó marad továbbra is.

[Az ókortól kezd kialakulni a Dunától keletre Anatólián át Mezopotámiáig egy modern növénytermesztési módszer, a vetésforgó-földművelés. A felsoroltaktól nyugatra eső területek, például a mai Dunántúl a „közép-európai régió” részeként fejlődött, itt irtásos-égetéses földművelést folytattak. Ők, miután kimerült a talaj más területre költöztek, törzsi határok szabták meg, meddig terjeszkedhettek. Előfordult, hogy egy idő után visszatértek, és újra felépítették házaikat.

A vetésforgós (nevezik talajváltónak is) földművelés, körforgásos (rotációs) módszer, ma is ezt alkalmazzák. Egy nagyon összetett műveléssorozat. Előre meg kell határozni a vetemények sorrendjét, tekintettel kell lenni például a gyom-nevelő illetve gyom-irtó fajtákra, a mélyen és sekélyen gyökerező, a vízigényes és kevésbé az, a tápanyag igényes és kevésbé igényes, a humusz-gyapapító illetve rontó, a talaj szerkezetét javító illetve gyengítő fajtákra és folyamatosan változtatni a két-két típust. Időnként pillangós növényeket vetni, főleg azért, mert beleforgatva a talajba, javító hatást lehet elérni a módszerrel. Amikor minden növényen végig mentek, kezdik elejétől a kört. (*Mezőgazdasági lexikon*, 1958.)

A „röghöz kötött” kifejezés a földművelő emberre vonatkozott, az áldott föld magához „kötözte” őket egész életükre, a vetésforgós földművelés pedig az állandóságot jelentette számukra. Teljes mértékben önellátóak lehetnek, mert mindig tartottak annyi háziállatot, amennyi ellátta háztartásukat. Ha „luxusra” vágytak (ékszerekhez való kagylókra, gyöngyökre, kövekre; később, rézre; a Tokaj környékén és Boldogkövőáralján bányászott

obszidiánból és kovakőből készített késekre, pengékre), cserekereskedelem révén be tudták szerezni, „fizetségül” gyönyörű gyékényszőnyegeket, cserépedényeket kínáltak.]

Befejezve az Aranykort: a megtalált régi-új hazát „tejjel mézzel folyó ígérlet földjének” tartották. Ezt a gondolatot fogalmazza meg Zrínyi:

„Scythiabol...ki hoztam üket,
téjjel mézzel folyó szép Pannoniában
megtelepítém üket, Magyarországon.”

Az Aranykor a Kárpát-medencében valószínű tovább tartott, mint a már eljegesedett északi tájakon, de kérdés: a Kárpát-medence mindig itt feküdt-e ahol most?

[A Würm idején, ahogy a hideg tért hódított, vastag jégpáncél kezdte borítani a földfelszínt, először a sarkok közelében, majd délebbre terjedve (az Antarktiszon észak felé), végül másfél kilométer vastagságot ért el a Föld északi térfelén. Az emberek a hideg elől a föld alá menekültek: „*Hegyek merültek nagy loccsanással a vízbe, tengerek és tavak ömlöttek ki a földre, és a Föld, amint keresztülpörgött az élettelen úrön (!) megfagyott... minden elem, amelyből a második világ állt... jéggé fagyott... kivéve az embereket az ő föld-alatti világukban*” (A hopik könyve; – hatalmas természetes és mesterséges barlangrendszerek szolgáltak menedékkül a jégkorszakok idején). A vastagodó jég miatt felborult a bolygó erőegyensúlya, elcsúszhattak a lemezek, ami földrengéseket, vulkánkitöréseket, özönvízszerű esőzéseket indított el, az időjárás elviselhetetlenül zorddá vált. A különböző katasztrófáknak kiszolgáltatott „törekeny emberiség” (a hopik kifejezése) állandó menekülésben élt. A süllyedő szigetek, az orkánszerű szélviharok, a mozgó, hullámzó föld az emberek talpa alatt arra kényszerítette őket, hogy elhagyják szülőföldjüket. A Würm legpusztítóbb kataklizmás időszaka i. e. 11 000 és 9000 között tombolt. Ekkor egy nem várt esemény is bekövetkezett, mely teljes pusztítást okozott a Föld – főleg – északi térfelén. J. G. Rhode, I. Velikovszky és Dr. Otto Muck egyöntetűen azt tartották, hogy egy aszteroida ütközött a Földnek. Muck szerint az aszteroida körülbelül 10 kilométer átmérőjű volt, 200 000 megatonna súlyú, és robbanási ereje 30 000 hidrogénbombáéval lehetett egyenlő hatású. Ráadásul a Közép-Atlanti hátság vulkánokkal tűzdelt törészónájára vágódott, aktiválva a vulkánokat. Az eddig folyamatosan emelkedő tengerszintek vizét özönvízzé duzzasztotta a becsapódás-generálta kb. 300 méter magas vízfal és a szökőárok, melyek amerre elzúgtak, nem maradt utánuk élőlény a szárazföldön, az esemény nagy körzetében lemosták a föld felszínét, és vízzel töltötték ki a mélyebben fekvő területeket. (65 millió évvel ezelőtt már volt egy hasonló méretű kataklizma, mely kihalásra ítélte a dinoszauruszok nagy részét.) Akik valahogy túléltek a szökőárakat, éhen haltak. Ez a katasztrófa süllyesztette el a legtöbb szigetet, és az összekötő földnyelvek is ekkor válhattak a víz martalékává.

A különálló szigetek sodródtak a tengereken, összeütköztek, különváltak, lemezek közé ékelődtek vagy elsüllyedtek. Végig vizsgálva a Föld gyűrt hegységeit megállapítható, hogy túlnyomóan egyenes vonulatban alakultak ki, gondoljunk a két Amerika nyugati partvonalára mentén végighúzódnó hegyláncra, vagy az Ural-hegységre. Utóbbi úgy keletkezhetett, hogy a tőle keletre fekvő különálló földszégek, mint például a szibériai lemez nekinyomult az európai szárazulatnak. Ezekhez képest **a Kárpátok majdnem egymásba érő koszorúja kivételt képez.** Úgy gondolom, hogy a felsorolt közelebbi szigetek közül valamelyik egy korai időszakban beékelődött Nyugat-Európa akkor lazán kapcsolódó területei közé, a szomszédos lemezek befogták, és felgyűrtek a peremét, így alakult volna ki a Kárpát-medence. Vagy mindig is jelenlegi helyén feküdt, csak a geológiai események elindítottak egy átrendeződést, és a környező szárazföldek nyomást gyakoroltak rá. (A nyomás általában nem szokott megszűnni, így emelkedik még mindig a Himalája évente 5–6 centimétert, és így csökken folyamatosan a magyar Alföld területe is. Óriási és kiszámíthatatlan a Föld belső tektonikus ereje.) Ezért történt, hogy a Kárpátok majdnem kör-alakban zárja körbe a medencét, természetes védőbástyát képezve körülötte. Így fogta fel valamennyire a hideg északi szeleket, lassította a jégkorszak terjedését; másrészt viszont a nagy Özönvíz után késleltette az óriási víztömeg levonulását.

Feltételezhetően nagy időközönként – talán ciklikus rendszerességgel – gyengül a Föld mágneses erőtere, és ilyenkor egyre több aszteroidát, üstököst enged közel magához. Ki tudja, mire készül a Természet ellenünk; vagy az emberekre bízta: találják ki, hogyan lehetne túlélhetővé változtatni az élet számára romló körülményeket.]

A későbbi időkben még volt egy nagy észak–déli, délkeleti vonulás.

Sir G. Dumbar: *History of India* című művében írja: „*az indo-árja faj eredetileg Ausztria és Magyarország termékeny síkságairól és Csehország felvidékeiről jött. A népnek, amely ebben az országban Kr. e. 2500 körül élt, a wiro nevet adták*” (Zajti Ferenc: *Zsidó volt-e Jézus?*)

Az Arany-, Ezüstkör után a vad eldurvulás, a hódítások időszaka következett, „kiűztünk a Paradicsomból”. A vad pusztítás víziója jelent meg Völva látnoknő előtt is, megidézte a jövőt:

„Testvérek hadakoznak s egymásnak esnek,...
gonosz lesz a világ, szaporodik a bűn –
balta-kor, kard-kor jó, pajzsok repednek,
szél-kor, farkas-kor, míg elsüllyed a világ”

(Edda; – Várkonyi Nándor: *Az elveszett paradicsom*).

Elmúlt ugyan a királygyilkosságok ideje, de az indulatok megmaradtak. A gyilkosságokkal átkot idézett saját fejére a nemzet (a huszonhárom Árpád-házi leszármazott közül huszonketten erőszakos halált haltak – Grandpierre K. Endre: *Királygyilkosságok*); és ott voltak a korábbi, vérbűnnek számító testvérgyilkosságok: Ozirisz–Szeth; Iredzs–Tur és Buda–Attila története.

Nemzetünk nagyjai tisztán látták a tragikus magyar sorsot. Jókai írja: az idők haladtával „sokkal több bűne volt már e fajnak, semhogy az igazi emberek megmenthették volna” (*A magyar nemzet története*); pedig harcoltak és meghaltak érte:

„S elhulltanak legjobbjaink
A hosszú harc alatt”.

(Vörösmarty: *Szózat*)

Olykor csak azért ölte, hogy mehesse nek rabló portyázásaikra, mert sámánjaik mindent elkövettek, hogy megakadályozzák az elhatalmasodó szörnyű szokást (*Arvisura*). Kr. u. 342-ben ezért halt mártírhálált Világosító Szent Gergely is a Kaszpi-tenger partján, a Vadon mezején, mert arról prédikált a hunoknak, hogy Jézus tanításai tiltják a rablást, „mi nem mondunk le szokott életmódunkról és rabolni ezután is fogunk” kiabálták dühödtén. Gergelyt egy ló farkához kötözték, és a vágató ló szétszaggatta testét. (Lukácsi Kristóf: *A magyarok őselei, hajdankori nevei és lakhelyei*; – Gergely a pártus Arsacida királyi ház Surena ágából származott, nem volt tehát túlságosan távoli rokon.)

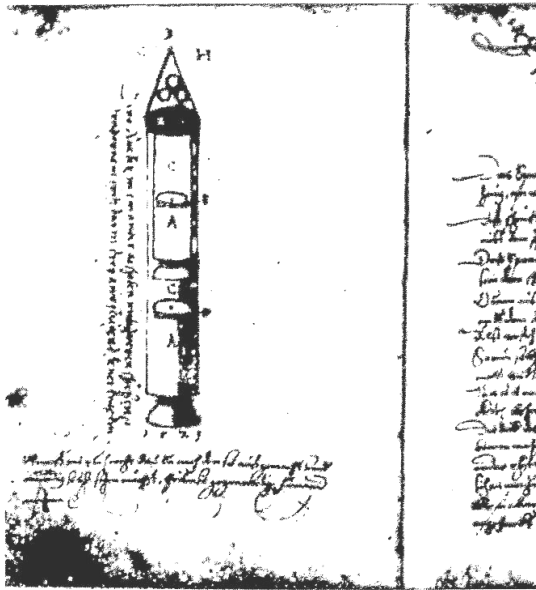
A „testvéri” kapcsolat mibenlétére utal a Hunor–Magor monda. Az őskorban és később általában egymás közelségében éltek kivéve, amikor a hunok egy része egész Belső-Ázsiáig terjeszkedett legelőket keresve nagyállattartásához (az özönvizek elől, vagy a Csendes-óceán süllyedő szigeteiről is tömegével menekültek Ordos környékére az emberek), de az elemzett földrajzi és egyéb nevek általában együtt említik a két népet. Így épültek fel egymás mellett a Hold- és Nap-templomok, a lépcsős Hold- és gúla-formájú Nap-piramisok a „testvérként” összetartozó Két Őst szimbolizálva. Az Andok-civilizáció egykori északi fővárosa Kitus/„Két Ős” volt, ma Quito, Ecuador fővárosa. (A térségben még ma is számtalan magyaros hangzású név található.)

„Régi dicsőségünk” összeforrt a történelem évszázadai alatt. Van okunk hálásan emlékezni „az igazi emberekre”, nagyjainkra, életüket feláldozó történelmi hőseinkre. Büszkéek lehetünk a magyar „teremtő génusz” világgraszoló alkotásaira.

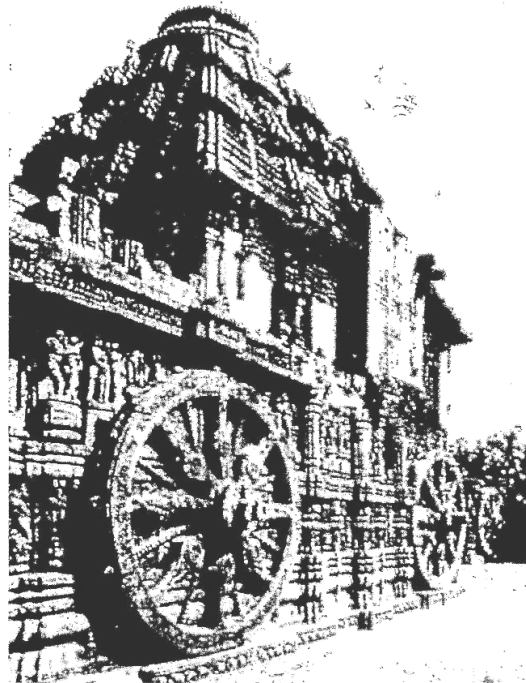
A **magyarság** ősi, tudást őrző **MADARA** kezdi nyitogatni szemeit. Egyszer csak arra ébredünk, hogy tündöklő színekben **főnixként** újra megjelenik előttünk az Arany–Ezüstkor hajnalán.

India

46. A nagyszebeni levéltár XVI. századi kódexében különös szerkezetek leírásával találkozunk

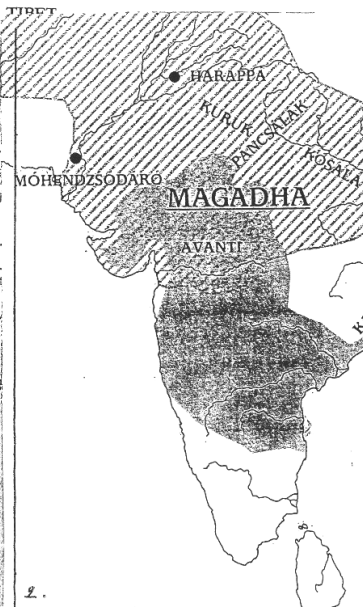
Kétlépcsős rakéta?
Közi Alekszandr Gorbovszkij:
'Elsüllyedt legendák'

Ratha: 'szeker' -
egy isten-szeker;

Baktay Eötvös: "India
művészete"

A Narmada (N/AR-MADA)
folyó két részre osztja a területet -
Tenigri - Takdes László
'India története' (a 3. térkép)

Az indiai Konrakban levő Fekete Pagoda az ősidők embereinek meglepő építészeti képességeiről tanúskodik. Az indiai ősi kultúrák technikai fejlettsége azt mutatja, hogy olyan még ősibb kultúrákkal álltak kapcsolatban, amelyek ismerték a repülés- és rakétatechnikát, sőt az atomenergiát is, s a Földről és az univerzumról alkotott világképük hasonló volt a miénkhöz

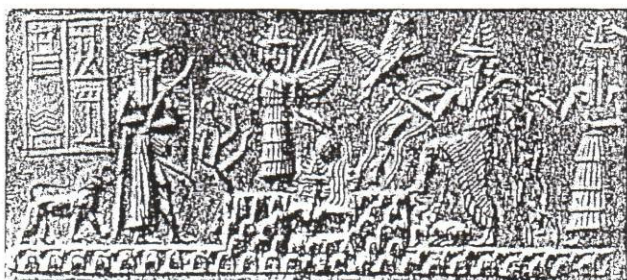
Charles Berlitz:
'A Bermuda-háromszög'

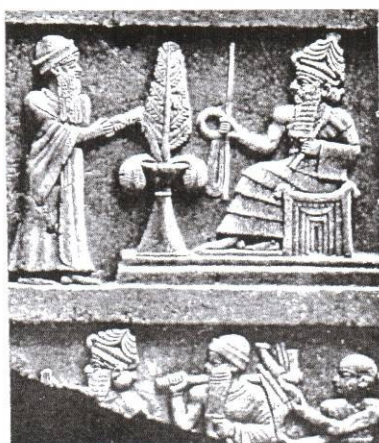
Marilla Albanese: "Észak-
India" XVI. szd. Még jelölik
Gondvát és Bihart.

16. „A Napisten felkelése két hegy közül”. Jobbról balra értelmezzük: ^d ARA Usmû/Ōs MU, az elmerült kontinens ősisztene, a kétarcú, Ikrék csillagképű isten áll szélén. Megérinti Enki/Éa-t jelezve, hogy a Nagy Istenek családjába tartozik. Enki-t már az új generáció felé fordulva látjuk. Három csillagképe: a Bak, Vízöntő, Halak jelei veszik körül, előtte **madár** látható; a Napisten (UTU) felkelését figyeli. Ninhurszag istennő nevében a HURSAG (L. 401.) szó jelentése: „felszállás, emelkedés”, képünkön a szárnyak szimbolizálják. Kis edényként tart kezében az „élet vizével”, amivel az „életfát” gondozza. Bal oldalon Enlil isten, esetleg trónörökös fia, Ningirsu, a Nyilas csillagkép istensége áll, az „életfát” választja el az istennőtől. Az elhelyezés sugallja, hogy Ninhurszag fia volt. A trónörököst csakis a tiszta isteni vérből származó Anyaistennő szülheti meg (Ninhurszag AN-nak, a sumer pantheon főistenének lánya volt), – James B. Pritchard, British Museum;
17. Ereškigal istennő a szkíta művészetben, – Bíró József: *A szabir-magyarok őstörténete*;
18. Ur-Nammu király italáldozatot mutat be Enzu/Nanna Holdisten előtt. A mérő bot és az összetekert mérő zsinór – „a karika és bot” – az istenek hatalmi jelvénye volt. A király felé tartja, jelezve, hogy templom építésére szólítja fel. Alul látható amint felvonulnak az építkezéshez, – Komoróczy Géza: *A sumer irodalom kistükré*;
19. Ninhurszag/Nintu: „aki életet ad”, teremtményeivel. Az istennő attribútuma a „szülőkö” volt, melyek most főt látszanak két oldalt, – Komoróczy G.;
20. Ningirsu isten alapító szöveget ad át Gudea királynak temploma építéséhez, – *Sumer: az Éden városai*.

16.

17.

18.

19.

20.

DUDÁS RUDOLF EMLÉKÉRE

Dudás Rudolf munkái, elemzései egymagában is elegendőek lennének, hogy messzi korszakokba visszanyúló nagy nemzeti múltunkat igazolja a világ előtt. Helység- és személynév elemzései akár több évezredre is visszavezetnek bennünket a Kárpát-medence történelmi múltjába, és igazolják, hogy volt írásbeliségünk, hogy esetleg innen került át Mezopotámiába, hogy mindkét kultúrának sajátja volt. Sajnos nagyon kevesen szereztek tudomást Dudás Rudolf munkásságáról életében.

Miután tudom, hogy a magyar emberek őstörténeti ismeretei jó esetben is alig jutnak túl az időszámítás előtti egy-két évezreden, és a történelmi múlt – még magasabb körökben is – a Honfoglalással kezdődik, kell, hogy képet kapjunk a 40 000–35 000 évvel ezelőtti időktől kialakuló ősműveltségünkről. A következőkben az írásbeliség kialakulásáról, a ránk vonatkozó egyik írásmódról, a képjeles írás mibenlétéről – melynek még a létezéséről sincs fogalmuk az embereknek – szeretnék egy rövid áttekintést nyújtani (a másik írásfajta a rovás-írás, majd arra is kitérek).

1975-ben jelentette meg Magyar Adorján *A lelkiismeret aranytükre* című könyvét, melyben írja: „Az igazi magyarság... őshazája Magyarország, ... az ősmagyarság Európa legrégebb és műveltségalapító népe volt. Árpád honfoglalói pedig szintén egy innen ősidőkben kivándorlott és ide visszatért törzsünk voltak...”. Ez egy óriási jelentőségű megállapítás volt abban az időben, amikor a Semino-jelentésnek még híre-hamva sem volt.

Mielőtt Dudás Rudolf kutatásait ismertetném, fontos dolgokról kell írnom. I. e. 9500 körül bekövetkezett egy globális katasztrófa, egy özönvíz. A pleisztocén utolsó eljegesedési periódusa, a Würm 18 000 évvel ezelőtt kezdett megszűnni. A Föld északi térfelén helyenként másfél kilométer (!) vastagságú volt a jégpáncél. Megindult az olvadás, mely évezredekken keresztül folyamatosan emelte a tengerek szintjét, következményeként földrészek, szigetek, átjárásra alkalmas földnyelvek merültek hullámsírba. Az özönvíz közvetlen okozója pedig egy körülbelül 10 kilométer átmérőjű aszteroida Atlanti-óceánba való becsapódása volt, mely mintegy 30 000 hidrogénbomba robbanási erejéhez volt mérhető. A lökéshullámok kétszer kerültek meg a földet, és a szökőárok mindent lemostak főleg a közelebbi területek felszínéről. A Kárpát-medencében körülbelül 120 méter magasságban állt a tengeri víz. A lakosság egy része a hegyekre, az uralkodó osztály, a beavatott papság viszont dél-, délkelet felé menekült, és **vitte magával kultúrvívmányait**, például **írásrendszerét**, melyet mi Mezopotámia kultúrájából ismertünk meg. A Kárpát-medence ismert őskultúrái i. e. 5100 körül a Körös-Starčevo kultúrával kezdődtek. A hunok nagy része legeltetéshez alkalmas tágas legelőket keresett nagyállattartásához, kelet felé húzódva egészen Ordoszig terjeszkedett, és itt megalakították a 24 Hun Törzsszövetséget (*Arvisura*).

Dudás Rudolf szerint is a képjelírás kész, kiforrott formában került a Kárpát-medencéből Mezopotámiába. Ma a szakmai közvélemény egyöntetűen „sumer” képjel-írásnak ismeri. Képi szimbólumokat használ, nevezik ősképeknek, vagy közismertebb néven képjeleknek. A klasszikus „sumer” képjel-írásból i. e. 3500-tól kezd kialakulni az archaikus változat, majd az akkád kortól, körülbelül i. e. 2000-től már kialakult ékírásról beszélünk (Dr. Varga Zsigmond: *Ötezer év távlatából*; – ami az írásmódok változásait illeti, nincsenek élesen elhatárolódó periódusai).

Az írás, a szöveg: képekhez kapcsolódó szótagokból áll, néha csak egy magánhangzóból, mint például: É = „ház”; A = „víz” esetében, de az „A” birtokos ragként is funkcionál. A szótagok önmagukban is külön-külön értelmet hordozó szavak, többrendbeli jelentéssel. A szöveggörnyezet segít meghatározni az aktuális jelentést, de az értelmezéshez óriási történelmi, mitológiai, asztrológiai, földrajzi és egyéb ismeretekre van szükség, és elengedhetetlen, hogy a kutató ismerje a szimbolika világát, de a szimbólumok értelmezéséhez is ugyanilyen összetett képességek szükségesek. A munka tehát rendkívüli felkészültséget igényel. Földrajzi vonatkozásban fel kell kutatnia egy-egy település eredeti nevét, mert csak így érvényes az értelmezés. Mindezeket túl rendkívül érzékeny beleélési fantázia, intuitív alkotó képesség szükséges az elemző részéről. Ma, a számítógépek világában leszoknak az emberek arról, hogy ilyen összetett képességeket fejlesszenek ki magukban, viszont az ősmúltat csak a korabeli szimbólumokkal és szimbolikus írásmóddal lehet megközelíteni.

Az elmúlt évtizedek nemzetközi szerzői megfogalmazták, hogy a „sumer” írás **nem Mezopotámiában alakult ki**. Ezen őstörténészekről idézek pár megállapítást, melyek igazolják, megerősítik Dudás Rudolf igazát is. Michael Roaf írja az i. e. 3500 körüli időre datálható legidősebb uruki agyagtáblák képjeles írásával kapcsolatban: előtte már volt egy több mint hétszáz, különféle jelből álló teljes rendszer, és hogy „az írás kialakulásának voltak még számunkra ismeretlen, korábbi szakaszai is” (A

mezopotámiai világ atlasza). David Oates: a Folyamköz két nyelvén, a sumeren és akkádon kívül volt egy harmadik nyelv is, és „*azok találták fel az írást, akik e nyelvet beszélték*” (David Oates/Joan Oates: *A civilizáció hajnala*). Rendkívül figyelemreméltó Leo Oppenheim véleménye: „*a sumerek egy már létező írásrendszert vettek át. Úgy látszik, hogy ez egy letűnt civilizáció terméke volt*” (! – Az ősi Mezopotámia). Erdélyi István 1000-nyi korábbi képjelről beszél, most 598-at ismerünk a Labat szótárból (René Labat: *Manuel d'épigraphie akkadienne* – magam is lefordítottam a szótári részét). Dudás Rudolf jórészt a Labat szótárból merítette a nevek értelmezésénél feltüntetett számokat és az azokhoz kapcsolódó fogalmakat.

2000-ben, a világ egyik legautentikusabbnak elismert tudományos folyóiratában, az USA-ban megjelenő *Science*-ben Dr. Ornella Semino genetikus, mikrobiológus reprezentatív kutatási eredményt tett közzé. Tizenhat nemzetközi hírű genetikussal dolgozott együtt a projekten. Megállapították többek között, hogy a jelenlegi magyar férfiak 73,3 %-a már az őskorban a Kárpát-medencében élt férfiak utóda. A magyar népességre vonatkozó fontosabb megállapításai:

1./ A magyar nép ősei a napjainktól számított 40 000–35 000 évvel ezelőtt Európában elsőnek megjelent európai őstelepések között voltak!

2./ A magyar nép populációgenetikai szempontból ma Európa egyik legkarakterisztikusabban elhatárolható népessége (amire az Eu 19 haplotípus – őskori genetikai marker – a magyarokban legmagasabb százalékarányban kimutatható jelenléte utal).

3./ A magyar nép legközelebbi – genetikailag szintén igazolható – rokonai a lengyel, az ukrán és a horvát nép. (Zrínyi: *Horvát vagyok, tehát magyar!*)

Ugyanígy érzett, gondolkodott és ebben a szellemben írt Dudás Rudolf, aki már annak előtte százával értelmezte népünk személy- és földrajzi neveit, mielőtt a Semino-jelentés napvilágot látott volna.

A lengyel–magyar testvériségnek, barátságnak állít emléket:

EURÓPA KÉT KRISZTUSA című dolgozatában.

A két nép történelme királyi házasságokon, közös uralkodókon keresztül is összefonódott. Mindig fontos volt számukra a politikai összefogás, kezdve a törökellenes szervezkedéssel, folytatva az 1848-as szabadságharcral, napjainkig. Az összetartozás ösztönös érzése töretlenül fennmaradt, szorult helyzetben mindig segített egymáson a két nemzet.

A továbbiakban Dudás Rudolf említett írásából idézek az ő eredeti szkíta-szarmata név-elemzéseivel.

A lengyel krónikák, maga a lengyel nemesség – írja – a szkíta-szarmatákat saját őseiknek tekintik. A lengyel kőkori ősnépet egyébként „taurok”-nak nevezték, akik már a 25 000 évre visszatekintő „gravetti” kultúra idején is jelen voltak szülőföldjükön, mint ahogy a történelem előtti Kárpát-medence esetében is ugyanez állapítható meg, sőt szélesebb körben, a messzebbre terjedő népeket is szellemileg gazdagította e kultúra.

A szerző minden fontos, alapvető nevet kielemez, így a „szarmatá”-t is:

ZA – UR – U – MA –TA (Labat, a továbbiakban: L.)

L. 586, 575, 455, 342, 139 jelentése: „Győzelemben hős férfi”. Valóban, a szarmaták nehéz-(pikkely)-páncélzatú lovas harcosok voltak. Az időszámítás utáni első századokban jelentek meg Európában. Miután megszilárdították a „polanok” földjén (is) fennhatóságukat, kezdtek településeket, kis földműves falvakat kialakítani, melyeket itt „opoljék”-nak neveztek.

Ú – PU – ÍL – LA, jelentése szerint: „ágas kúttal ellátott mezők”;

„A kis szántó-vető törzsközösségek kisebb-nagyobb területeit birtokló lovas nemes köré ‘pol’-okba, sztyeppén található kutak köré tömörültek” (2. o.)

PU–UL–TA–Ú–A (Poltava): „pusztában ősi kút” (tudjuk, magát az életet jelentették a kutak!).

Később a nemesség területi gyűlései, a „szejmik” választották meg a központi szejmbe küldendő képviselőiket.

ZE – I – MI – K (E₄): „tisztelendő asszonyi menhely”;

ZE, ZI: menhely (L. 84.); – I: tisztelt, tisztelendő (L. 142.); MÍ, GEME: asszony, nő (L. 554.)

A névből kiviláglik, hogy lengyel földön is élt valaha az ősi matriarchátus, az Anyaistenő kultusz, mely később szépen átalakult Nagyboldogasszony-tiszteletté.

Dudás Rudolf Európa-szerte kutatta a Boldogasszony-kultusz írott forrásait.

Az i. sz. utáni 3. századtól lassan kialakuló „lengyel nemesi kultúrát általában ‘szarmatizmus’-nak szokás nevezni. A szarmata a szkíta nép egyik ága volt. „A szarmata szó tulajdonképpen a Fekete-tenger és a Balti-tenger, sőt az Északi-Jeges-tenger között élő népekre vonatkozólag csak gyűjtőnévként szerepelt...” (17. o.). A Balti-tengert egyenesen Szarmata-tengerként emlegették, és „az egyik térkép szerint az Északi-Jeges-tenger partján húzódott végig Sarmatia” (u. o.).

Zsigmond Ágost sírfelirata tovább vall a szarmata kötődésről: „A lengyelek királyának, Nagy-Litvánia és **Sarmatia** maradékai fejedelme...” (10. o.; kiemelés tőlem). A Duna-Tisza közén élő szarmata-jászok a tőlük északra eső hegyeket „Szarmata Kárpátoknak” nevezték.

A lengyel nemesség „szarmata” öntudata felerősödni látszott Báthori István erdélyi fejedelem lengyelországi trónralépése után. A trónt úgy nyerte el, hogy nőül vette Jagello Annát.

A szerző rendkívüli elismeréssel ír az uralkodóról. Méltatja szervezői, politikusi, hadvezéri zsenialitását. Mi most azért is idézzük fel uralkodói alakját, mert ő fogalmazta meg elsőként egy közép-európai perszonálunió létrehozását, melynek tengelyében Lengyelország, Magyarország és Erdély állt volna. Később II. Rákóczi György is kedvező lehetőségnek tekintette az unió létrehozását. Már maga az elgondolás is hangsúlyozza e népek testvéri összetartozását.

A Szerző tovább vezeti Lengyelország történeti leírását, kitér minden lényeges mozzanatra, részletesebben a XVI–XVII. századtól kezdve elemzi. Kiemeli a két nép soha nem szűnő, izzó hazaszeretetét, szabadságvágyát, bár ír a mindenkori széthúzásokról is.

Felidézi II. Rákóczi Ferenc alakját, akit a bécsi udvar halálra ítélt, és akire ekkor már egész Európa felnézett, ezért nem merték kivégeztetni, hagyták, hogy németújhelyi börtönéből megszökjön. Lengyelországba menekült, itt felkereste őt egy magyar küldöttség, kérték, hogy álljon a fellázadt tömegek élére. A fejedelem nem akart vérontást, pénz sem volt a háborúhoz, de zászlókat adott át a magyaroknak *Cum Deo pro Patria et Libertate* felirattal. Hazatérve, amikor végignézett a lerongyolódott, kiéhezett, benne reménykedő, tőle segítséget váró emberek tömegén, mégis élére állt a szabadságharcnak.

A függetlenségért induló harc Lengyelországban is fellángol az 1830–31-es években, Varsó fel is szabadul. Ennek a háborúnak egyik meghatározó tábornoka Bem József volt, aki szabadsághőse lesz majd az 1848-as magyar szabadságharcnak is.

A Szerző figyelemmel követte Ukrajna és Oroszország történelmi mozzanatait is, ha azok érintkeztek a lengyel eseményekkel. Írja például, hogy Báthori István három sikeres hadjáratot vezetett Moszkva ellen, visszaszerezve több bekebelezett területet.

Az ősi KIÓVIA (Kijev):

KI – Ű – U₄ – I – A

L. 461, 318, 381, 142, az A: birt. rag. A név értelme: „A dicső Nap(-isten) mezejének földje”.

Kijevtől keletre feküdt LEBEDYN város, mellette KURHAN falu. Utóbbi jelentése: „mezei hegy”. A LEBEDYN név sem ismeretlen számunkra, valószínű központja volt a Honfoglalás-kori Lebédiának. (Talán feltűnt, hogy a szkíta eredetű „sumer” szavakat nagy betűkkel írjuk, ez a szabály. Az akkád szavakat viszont kis betűkkel kell írni, aláhúzva.)

UD–ES₁₀–ZA (Odessa), L. 381, 579, 338a: „a tengerár mellékének fénye”.

A Szerző, amikor összegzi a rokoni kapcsolatok természetét, maga is idéz a még Báthori István idejében megfogalmazott „*Respublica christiana, cujus, murus est Sarmatia*”-ból, annak szövegét véve alapul: „Mindkét nemzet szokásai, törvényei, életmódja, viselete, fegyverzete, hadszervezete, vallása, szabadsága és társadalmi élete sokban hasonlít egymáshoz; ezért lehetnek legkönnyebben szövetségben és egymásnak segélyére” (21. o.).

Vigyáztak is a két ország közötti „régől fogván való kötés és szent frigy” megtartására.

Dudás Rudolf több nyelvet beszélt, így könnyen tudott információkat gyűjteni nemzetközi szaktekin-télyek eredeti, például angol nyelvű írásaiból. Felsorolja a legjelentősebb tudósok neveit: Lenormant, Bezold, Hincks, Oppert, Poebel, Gadd, Labat, Kramer (stb.).

Ismerte a sumer szófejtéssel foglalkozó különböző iskolákat, műhelyeket. Említi például a Philadel-phiai Egyetemet, ahol nagyteljesítményű számítógépek segítik a kutatók munkáját. Az elmúlt évtize-dek kutatói természetesen a sumer, akkád nyelvi emlékeket fordították – nagy nehézségek árán. Azt megállapították, hogy a sumer ragozó, agglutináló nyelv, az írás szótagoló, és hogy az ural-altájinak

nevezett nyelvekkel azonos a nyelvtani szerkezete, de ők nem beszéltek egyetlen ragozó nyelvet sem, ezért jelentett számukra problémát a szövegek értelmezése.

„Dr. Varga Zsigmond kimutatta a sumer és a magyar nyelv ragozási azonosságát, melyet például Anton Deimel is elismert” – írja a Szerző.

„Az apróbb dűlők, patakok neveit mindig a többségben lévő egyszerű nép adja; ezen oknál fogva azok csak évezredek során alakulhattak ki.” „Nagyon fontos, hogy a szerző (kutató) a legrégebb fellelhető elnevezések alapján találja meg azt az értelmet, amit hajdani őseink kifejeztek a földrajzi elnevezésekben” (Földrajzi neveink sumer-magyar nyelve).

[Kiegészítésképpen saját könyvemből idézek *Kultúrák kialakulása Mezopotámiában és a Kárpát-medencében*: Sayce szerint a sumer nyelv sem az indogermán, sem a sémita nyelvekkel nem rokon. A tudós Magyarországra jött, hogy tanulmányozza nyelvünket. Sajnos megbetegedett, haza kellett utaznia. Lenormant hangsúlyozta az ural-altáji, de főleg a magyar nyelvvel való rokonságot. Halévy – és az akkori „magyar” tudósok elvetették a rokonságot, Halévy egyenesen a sumer nyelv létezését is tagadta, és elképesztő támadást indított a „turáni” oldal ellen, ami szellemileg, fizikailag megviselt több tudóst. Lenormant egészsége például a támadás után kezdett rohamosan hanyatlani, és fiatalon meg is halt. Halévy feltette a nagy kérdést: „Megengedhető-e egy turáni nép jelenléte Babilón földjén? (Dr. Varga Zsigmond: *Ötezer év távolából.*)]

Dudás Rudolf a Magyar Kereskedelmi Tengerészet kitüntetett tengerésze volt, majd a Rákosi-érában elhagyta Magyarországot, és francia, később kanadai hajókon navigációs-tiszti beosztásban dolgozott. Közben folyamatosan képezte magát sumerológiában, rendszeresen konzultált Dr. Gosztonyi Kálmánnal, aki a Saint-Etienne Egyetem sumerológusa volt. Minden szabad idejét a magyar ősmúlt tanulmányozásának szentelte. Kutatásait saját költségén végezte, bejárta Európát és a Közel-Keletet. Különösen kiemelkedő volt Törökország ősi lelőhelyein végzett kutatása, beszélt is a török nyelvet.

Közben publikálta felfedezéseinek eredményét, főleg Vancouverben, ahol életének egy hosszabb szakaszát töltötte. Majd haza költözött, itthon egymás után jelentette meg könyveit.

Nagyon sajnálatos, hogy a rendkívül kevés számú őskor-kutató történészt leszámítva senkit nem érdekelt, és ma sem érdekel a magyar ősmúlt, nem is ismerik. (Az őskor kb. i. e. 3000-ig tartott.)

Írással azt szeretném bizonyítani, hogy milyen óriási jelentőségű Dudás Rudolf munkássága, mely szinte észrevétlen maradt Magyarországon.

[Kiegészítés részéről a rovás-íráshoz. Napjaink öröndetes jelensége, hogy olyan sokan foglalkoznak rovás-fejtéssel, és gyerekek is tanulják az írást. A kéjjel-írás ismerete viszont a kutatók számára lenne fontos, mert vannak fennmaradt írásemlékek, ahol keveredik a két írás-típus.

Az írásbeliség kialakulásának kezdetén kizárólag szimbolikus képeket, jeleket használtak. Mindkét írásfajta ismeretére szükség lenne tehát, mert ha az Alsó-Tatárlakán fellelt táblákon kívül még felszínre kerülne hasonló képi szimbólumokkal írt, hátrahagyott ősi leletek, úgy azokat **csak a képjelek segítségével lehetne értelmezni**. Ez az írástípus viszont nem alkalmas arra, hogy tömegek írásává váljon, de nincs is rá szükség.

A rovás-írás kezdete is messzire nyúlik vissza az időkben. A szkíta, hun, székely, magyar, iráni, Vörös-tenger melléki, föníciai, krétai, etruszk rovás-írásban az a közös, hogy eleinte csak mássalhangzókat használt. A fejtés egyáltalán nem volt egyszerű dolog. Nehezítette, hogy egy-egy mássalhangzót megelőző-e vagy követ magánhangzó, és mi az a hangzó? A magyar kutatóknak könnyebbséget jelentett, hogy a magyar, hun, székely rovás biztosan magyar nyelvű volt, de az írásfejtőnek meg kellett küzdenie a gyakori hangugratás jelenségével, például ahol a mássalhangzó torlódások esetében elhagyták az első jelet; – az összerovásokkal, ez alatt egyrészt az értendő, hogy ha az írásjel vége függőleges vonallal zárt, az utána következő viszont azzal kezdődött, a függőleges vonalat nem írták ki kétszer, hanem két oldalára ragasztották az előbbi és utóbbit; – továbbá a ligatúrák (szóösszekapcsolások, egybeírások) fejtésével. A rovók részére egyre nehezebbé válhatott az írás, miután egyre hosszabbak, bonyolultabbak lettek a szövegek; egyébként nem voltak mondatok, még szóközök sem, ezért kezdték jelölni a magánhangzókat, később a mondatok végén az elválasztó pontokat. Először az „A” hangzó jelenik meg, melynek eleinte csupán annyi szerepe volt, hogy a helyén valamilyen magánhangzót kellett ejteni. Az alap mássalhangzót nagyobb jellel rótták. A következő az „E” volt, mely már jelölte az E, É, I, Ü magánhangzókat; -- később alkalmazták az „O” hangzót, melynek helyén O, Ó, Ö, Ő lehetett. A székely-magyar rovás-ABC magánhangzóinak teljes használatát (Kr. u. 16–17. századtól) inspirálhatta egyrészt a latin betűkkel való írásmód, melyet sokan ismertek már a rovók közül is; másrészt, hogy a kéjjel-írásban olykor egy-egy fogalmat egyetlen magánhangzóval fejeztek ki.]

Az alábbiakban a Szerző: **FÖLDRAJZI NEVEINK SUMER–MAGYAR NYELVE** c. könyvét ismertetem. Csak ebben a műben mintegy nyolcszázötvenegy nevet elemez. Közbeiktat nyelvtani ismereteket; ír a rovásírás különböző változatairól, elemzi azokat. A helységnév-értelmezések közben összefüggő mondatokat is idéz főleg klasszikus sumer művekből, melyek tartalmuknál fogva kapcsolódnak a névben előforduló fogalomhoz, és ez által össze is köti a két kultúra hagyományait, és rámutat közeli rokonságukra. Ha valaki gondosan tanulmányozza a 851 helységnévet, ennyi ősi szó után már lehet fogalma a régi magyar nyelvről, habár tudjuk, változott az évezredek folyamán.

A Szerző csak ékjeleket használ (jelen dolgozatomban csak három könyvét elemzem), de hogy az olvasónak legyen fogalma az eredetinek számító képjelekről, véletlenszerűen kiválasztottam pár helységnévet, és a szerző által jelzett Labat-számok alapján berajzolgattam a képjeleket.

Bárna – helység Nógrád megyében

BÁR-NA₄ „Kő szentély”

L. 344. BARAG, BÁRA, BÁR: szentély, isteni trón;

L. 229. NA₄: kő, épületkő, faragott kő, meteor;

BÁR-^d NIN-GIR-SU-KA BÁR ^d UTU NE-DU

„Ningirsu isten szentélyét és Utu isten szentélyét megépítette”.

Alsókomaróc – hegység a mai Szlovákia területén

K(I)-A-MA-RU-Ú-ZÈ „Özönvíz helye a mező mellett”

L. 461. KI: föld, terület;

L. 578. A-MA-RU: vízözön, vízár;

L. 318. Ú: mező, fű, puszta;

L. 338a. ZÈ: mellett, oldal;

AMARU MALAM-MA BA-UR-RA-TA „Az özönvíz a hazában dühöngött”.

Arad – város a Maros folyó mellett

ÚR-U-DI „Csodálatos trónszék”

L. 255. ŪR: ülés, trón, tető;

L. 449. U₆-DI: csodálattal ránézni;

Ingodály – helység Erdélyben

EN-GUD-Á-IL „Magas oldal hős ura”

L. 99. EN: úr;

L. 297. GUD, GU₄: erős, hős; ökör;

L. 99.

Káloz – helység Fejér megyében

KA-LÜ-Z(É) „A bőség kapuja mellett”

L. 14. KA: száj, ajtó, kapu, torok;

L. 537. LÜ(-LÜ): bőséges, kövér;

Kisrosvány – helység Borsod-Abaúj-Zemplén megyében (nemrég ásatásokat végeztek ott);

RU-ZU-Á-DA „Mágia által épült”

L. 68. RU: építeni, felállítani;

L. 4. Á-ZU = ZU-Á: mágia;

Komárom – város Komárom megyében

KA-MÁRU-ÁM „Hajóépítés kapuja (berke)”

L. 122. MÁ: hajó,

^{gis} MÁ-GUR₈: fából való hajó (eleinte kerek „guffák voltak);

^d UTU GIŠ-ŠIR-NI ŠAG ^{gis} MÁ-GU(R)-GUR-ŠU

„A Napisten az ő fényét a hatalmas hajóba beteretelte”.

Kormahegy – egy magas domb Neszmélytől délnyugatra

KUR-MA₆ „Szertartás(-ok) hegye”

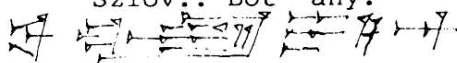
L. 365. KUR: ország, vidék, táj, föld (a „hármass-halom” – az én megjegyzésem);

366. KUR: táj, föld, vidék; hegy;

L. 532. MA₆, ME: szertartás, szokás, isteni erő;

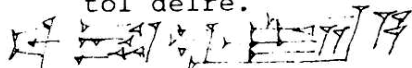
Egy oldal a könyvből a szerző által használt ékjelekkel:

Battyán, 1332: "Bathian", Csánki 1:342. Helység a Felvidéken Királyhelmectől (Kral'ovsky) kelet-északkeletre.
Szlov.: Bot' any.

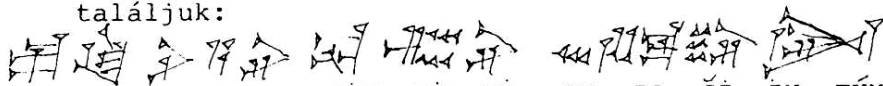
BA - TU - Ī - Á - AN "Hatalmas jó varázs ajándéka" ; Á "erő, hatalom" (L.334)

Bátaszék, 1627: "Batha-Szek", Pesty, Tolna 1:294 és 1931 "Zek" (Pesty Frigyes, 1864-1865. évi helysénév-gyűjteménye. Az Országos Széchényi Könyvtár őrzi. Helység Szekszárdtól délre.

BA- Á- TU - A "Varázserő ajándéka"

Z(Ī)- É- R(E) "Ház (templom) menedéke". Az "sz" betűket régen majdnem kivétel nélkül "z" betű képviselte. Számos helységnevünkben egy szókezdő "sz" a sumer ZĪ "menhely" fogalmát takarja. Ennek bizonyítékát Sulgi király himnuszának 35. sorában találjuk:

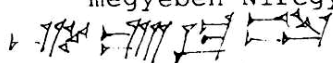

URU- KI- DU- A- NI- GIM ZĪ- NI HA- BA- ŠĪ- ĪN- TŪMU

"Mint egy jól-épített városban (a vándor) ott menhelyét (ZĪ- NI) meglelheti". Innen ered ZĪ-ĪN "szín" szavunk; szószzerint: "széna-menedék" (ĪN "széna", L.148). Egy olyan nyitott félszer, amelynek széna vagy szalma teteje van.

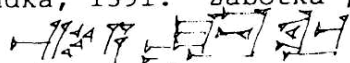
Ezzel kapcsolatos a "székely" név is.

Székely, 1284: "Zekul", ZichyOkm. 1:59. Helység Szabolcs-Szatmár megyében Níregyházától északkeletre.

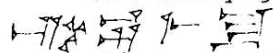
Z(Ī)- É- KU- (Ī) L "Magasztos fekvésű templom menedéke", KU "alap, fekvés, kulcs, zár, kötelék, bázis" (L.536) (Talán nem azonos a "székely" népnévvel.)

Szabadka, 1391: "Zabotka", ZichyOkm. 4:468. Város Bácskában.

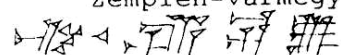
Z(Ī)- A- BĀD- KA "Magas víz menhelye" ; BĀD "magas" (L.152)

Szencs, 1252: "Zemch", VSOS. 3:20. Helység Komárom megyében Tatától délnyugatra.

Z(Ī)- É- M(E)- ŠU "Isteni erejű part által védett menhely"

Szendrő, 1312: "Zundreu", Györffy 1:806. Helység Borsod-Abaúj-Zemplén-vármegyében, Edelénytől északra.

Z(Ī)- UN- D(È)R- E- Ú "A mező-partot uraló úr menedéke". DĪR/DĪRI, DĪRIG (DÈR/DÈRE, DÈRÈG) "uraló" (L.123)

SUMER-MAGYAR NYELV ÉS IRODALOM című könyvének bevezetőjében egy Šulgi királytól való idézetet olvasunk, melyet sumer eredetiből ő maga, a Szerző fordított:

„Az igazság szavait törekszem használni,
Az igazságosságot kedvelem,
A hazug szavakat nem tűröm,
A hamisságot gyűlölöm.”

[Akár Jézus szavait is idézhette volna, akinek az igazság mindennél előbbre való volt. Jézus tanult Szippárban, UTU napisten városában, olvashatta „Bölcsességtábláját”-t. UTU az istenek fő bírása, az „Igazság Bajnoka” volt, a sumer királyok – így Šulgi is – mindent elkövettek, hogy megfeleljenek isteneik elvárásainak. Erkölcsi hitvallásukat tőlük hozták, rendeleteiket törvénytáblákra vésték, és ezt követték uralkodásuk alatt.]

A Szerző rögtön, a könyv előszavában írja: „A Tordos-Tatárlaka-i (eredetileg: Tartaria volt a neve) ős-sumer jeleket itt kiegészítettem azokkal, amelyeket Marija Gimbutas litván régészgyűjtött össze Magyarország és Európa egyéb helyein. Ezeket *‘The Language of the Goddess’* („Istennők nyelve”) című könyvében (Harper and Row, Ny, 1989) adta közre.”

A Tordos-Tatárlaka-i jelekről írja a Szerző: „**Ez a harmincegy jel használatban volt már Ur-város királyainak felirataiban, hangértékük pedig bizonyítva van Assurbanipal (Assur-ban-apli) asszír király kétnyelvű szótárában, ahol részletesen ki van fejtve, hogy az egyes sumer jelnek mi a hangértéke az asszír nyelvben.**” „A Blau-táblákból és az Al-Ubaid-i pecséthengerekből bizonyosra vehető, hogy a piktogrammus írást már bizonyos fejlődési fokán vitte Mezopotámiába egy a Kárpát-medencéből papjaival együtt kivándorolt sumer-ősmagyar nyelvű népcsoport.”

Az alábbi, elsőként közölt szemelvény a Szerző gyűjteményéből való, „A Tordos-Tatárlaka-i táblácskák piktogrammusainak hangértékei az ő-sumer nyelvben” című fejezetből – értékes elemzésekkel kiegészítve. Amint látjuk, a képjelek kivétel nélkül szerepelnek a Labat szótárban, melyről a szakmai közvélemény azt tartja, hogy „sumer” eredetű képjeleket, fogalmakat tartalmaz; és amiről egyöntetűen vallják, hogy a sumer volt az a civilizáció, mely írásbelisége révén kultúrát adott a világnak. Az őskori kultúrák vagy civilizációk kibontakozásának és fejlődésének talán legfontosabb feltétele mindig az írás megjelenése volt.

A harmincegy jelen kívül a folytatásban még további huszonegy képjelet közöl, ezúttal részletesebb ismertetések nélkül. A Szerzőnek óriási rálátása volt a szomszédos rokon népek velünk azonos ő- és ókori kultúráinak történetére. Az „Előszó”-ban írja: a magyar földhözragadt nép „nyelvének legnagyobb részét már elvesztette... Nagyon hasonló a helyzet Törökországban is, ahol a földművelő nép Boldogasszonyra épült vallási hiedelmeinek gyökerei visszanyúlnak az új-kőkorszakbeli Lengyel-, Tisza- és Tordos-Tatárlaka-i kultúrákba.” (Tulajdonképpen „lengyeli” volt a kultúra, a Kárpát-medence nyugati régiójában a késő-neolitikum legjelentősebb kultúrája volt; a Tolna megyei Lengyel községről kapta nevét.)

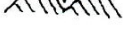
Marija Gimbutas és Dudás Rudolf gyűjteménye, illetve elemzése minden másnál meggyőzőbben igazolja, hogy volt írásbelisége az ókori Kárpát-medencének, és ez számunkra egy óriási horderejű megállapítás.

Dudás Rudolf táblázata után rögtön következik a Marija Gimbutas által összeállított jelek gyűjteménye (44 képjelet, azok változatait, valamint lelőhelyüket is közli Gimbutas), ebből szintén egy oldalnyi képanyagot másoltam ki. A feltüntetett lelőhelyekről egyben az is kiderül, milyen térségben terjedtek el a képjelek. Milyen egyedülálló dolog, hogy egy **idegen** kutató Magyarország területén (is) gyűjti régi írásunk jegyeit, dokumentumait, miközben a magyarok soha nem is foglalkoztak vele. Történelmünk új megvilágításba kerül az által, hogy volt írásbelisége ősnépünknek az időszámítás előtti évszázadokban, esetleg évezredekben. Azt hiszem, ideje lenne tekintetünket egy távolabbi horizontra vetni, ez erőt, tartást, önbizalmat adna a nemzetnek.

Először tehát a Tordos-Tatárlakai táblákból másoltam át egy oldalnyit; majd Marija Gimbutas *Language of the Goddess* táblázatából szintén egy oldalt.

**A Tordos-Tatárlakai táblácskák piktogramjainak
hangértékei az ó-sumer nyelvben.**

Tord.	Sum.	Sum. hangérték	No.	Sumer szövegforrás.
1. 		RU "adni; adományozni" (L.68)		 MU-IGI- ^d RU-DA "Áldozatadásom által" (BUR-SIN, No.90034 tábla.)
2. 		U, UN "tíz, 10" (L.411)		SIG ₇ -A U-SAR-TA "mindegyik- ük áratott 10 SAR)nádat)" (ŠU-SIN munkapecsét: 139).
3. 		ŠE "gabona" (L.367)		ŠE ^d NINA 1 GURU-AN HAR-ŠU İ-KÜ "Fejenként 1 GÜRU ga- bonát NINA istennőnek adó- ként kiróta". (Eannatum Lagas királya.)
4. 		ANŠE "szamár" (L.208)		NAG-KU ₅ İ ₇ SAL ₄ -LA-KA ANŠE- DA SI-GA "szamárrakkal fel- töltötte a szűrő-medencét a szalla csatornánál", (MU ŠU ^d EN-ZU/LUGAL "abban az évben amikor Suszin király lett.) (Munka-pecsét No. 138).
5. 		URU "város" (L. 38)		 URU-Kİ-ÁG ^d UTU-GE "UTU Nap- isten szeretett városa".
6. 		UNU "hon, otthon, hely" (L.195)		 LUGAL UNU-Kİ-GA "Uruk város királya".
7. 		ZİD; Zİ(-DA) (L.536) "liszt; igaz; hűség" (L.536)		 DINGIR-ZİD ^d EN-ZU "Zu-en a hú isten", (GAMIL-SIN ajtó- felirata, No.90844).
8. 		GÍŠ "60; hatvan" (L.480)		 GÍŠ-GÍŠ-GÍŠ-UŠU-MAŠ KU-GAR-DU "210 1/2 öl hossz-mérték" (Eannatum Lagas királya).
9. 		IGI "szem; arc; előtt" (L.449)		 IGI- ^d HA-MU-DA-DU ₃ "Hogy ügyel- ne rá", (Lugal- ₃ zaggiszi fel- irata).
10. 		NİŠ "20; húsz" (L.471)		 NİŠ-İÁ GIN-KÜ İ-LAL-E "25 ez- üst mínát fog fizetni", (Hammurabi kódex).

- i.e. 3,900, Çaykenar, Törökország (Gim. Fig. 15)
 GAŠAN "Belet istennő; Belili" (L.350)
 i.e. 6,500, Çatal Hüyük, Törökország (Gim. Fig. 167)
 RA "ütni; törni; ölni" (L.328)
 i.e. 5,200, Tisza, Magyarország (Gim. Fig. 38)
 i.e. 6,000, Sesklo, Görögország (Gim. Fig. 26)
i.e. 5,800, Medvednyak, Jugoszlávia (Gim. Fig. 21)
 MAŠ "elosztani; tiszta; első" (L.74)
 i.e. 5,500, Körös, Magyarország (Gim. Fig. 27)
 ZALAG "brilliáns, ragyogó" (L.393)
 i.e. 5,200, Tisza, Magyarország (Gim. Fig. 31)
 mul BAN "vénuusz csillag, INANNA" (L.439)
 i.e. 5,200, Tisza, Magyarország (Gim. Fig. 32)
 KUR, HUR "hegység; fény; erőd" (L.366)
 i.e. 5,200, Tisza, Magyarország (Gim. Fig. 38)
 BAR "oldal; elkülönít; küld; test" (L.74)
 dDiŠ "az Egy-isten, AN-isten" (L.48)
 i.e. 5,700, Foggia, Olaszország (Gim. Fig. 36)
 NITA "férfi"; ER, ERİ "szolga" (L.50)
 i.e. 5,200, Tisza, Magyarország (Gim. Fig. 42)
 GAM "meggörbíteni"; giš GAM "kör" (L.362)
 i.e. 5,500, Körös, Magyarország (Gim. Fig. 43)
 NIGIN, NIGI "Fordulni; bekeríteni" (L.529)(?)
 i.e. 5,200, Vinča, Jugoszlávia (Gim. Fig. 55)
 DÚRU "tiszta" (L.536)
 i.e. 6,500, Çatal Hüyük (Gim. Fig. 57; Sesklo (Gim. Fig. 90)
 I "tisztelni; dicsőíteni" (L.142)
 i.e. 5,200, Tisza, Magyarország (Gim. Fig. 65)
 i.e. 5,000, Lengyel, Magyarország (Gim. Fig. 46)
 i.e. 5,500, Danilo, Jugoszlávia (Gim. Fig. 118)
 dGAŠAN "Belet istennő; uralkodónő" (L.350)

A Szerző hosszú tanulmányt szentel a sumer-magyar nyelvtani szabályok ismertetésének: „**A sumer ős-magyar nyelvtan elemei**” fejezetcím alatt.

Az ismertetéshez a legjelentősebb sumer eposzokat, bölcs mondásokat, sumer királyok élettörténetét, nagyon szép imákat, himnuszokat; – isteneket, királyokat dicsőítő- vagy sirató vers-, elbeszélés (stb.) részleteket közöl, hogy színessé tegye a száraz nyelvtani részt, és „*a rideg grammatikai fogalmakat tényleges szerepükben, eredeti sumer szövegekben*” mutassa be, „*hogy könnyebben megragadjanak*”.

A nyelvtani rész címszavakban:

Alany eset
Tárgy eset
Birtokos eset ragok
Irányító eset ragok
Ablativus
Locativus
Comitativus
Instrumentális
Equativus
Felszólítómódképző előragok
Parancsolómód képzők
Irányító belrag
Directív utóragok
Nyomaték belrag
Névszó-képzők
Személyes névmások
Helyhatározó névmások
Dativus
Birtokos névmások
Tagadó előragok.

A felsorolás bizonyítja az igényes, alapos, részletes feldolgozást.

A fejezetből a Birtokos esetet hozom első példának:

ragok: -KE₄, -KA, -A, -BÍ. Például: INANNA-KE₄ „Inanná-é, Inanná-nak-a”; NIN-GÍR-SU-KA: „Ningirsu-nak-a”; AD-DA-A: „az apá-é”; NIN-BI: „Úrnője”; GÍR-BI SI-E-NA-SÁ: „útját elrendezte számára”; NA-RU-AME-SILIM-MA KI.BI NEGI: „Meszilim emlékkövét helyére visszaállította.

A Nyomaték belrag: -IN-GA: „sőt mi több, annyira”. Például:

LÚ ŠI-IN-GA-AN-TÚM-MU: „Volt valaha is ennyire érdemes ember?”

ZA-E IN-GA-E-ZU: „Azt te is jól tudod”.

A következő fejezet címe: „**Mondatszerkesztési példák**”

– bevezetőként a sumer–magyar azonosságokat határozza meg. A sorrend: birtokos + birtok; – jelzett szó + jelző; – állítmány. Mindig az állítmány igazodik az alanyhoz (stb.).

Száznegyvenhárom csodálatos mondattal erősíti meg a szerkesztési szabályokat.

Ezekből a mondatokból idézek:

É-A DÙ-BA MÚL-AZAG-BA GÙ-MU-RA-A-DÉ

A templomnak (az) építését az a fényes csillag jelentse neked.

KI-KÙ NAM-DINGIR-BI-ŠU TÚM-MA

Szent hely, istenségei számára alkalmas.

A sumer–magyar rokonságot igazolja a következő fejezet (nagyon érdekes, figyelemreméltó!)

„**A köznapi nyelvben még ma is használt ős-magyar különlegességek**”

ALAM-Ű-SI „álommal teli alak” alamuszi; – ŠÍR „ének”, siralom, siratóének;

GADA „len váson”, gatyá; – DIRI-GÁL „dirigál”; – BAHÁR „pohár”;

EDÍN „tartály”, edény; – PAG-MUG „fonál-köteg”, pamuk; – AGÀR „mező”, ugar;

ŠU-BA „díszes”, suba; – MAŠ-KAR-A „elragadó varázs”, maskara; – ÍR-ÀM „menet”, iram;

GI-KÍN „munka nád”, gyékény; – MUŠ-A-KU-DE „arcra tiszta vizet önteni”, mosakodni;
 ÍR „illatos gyanta”, gyógyír; – PÉŠ-MA „örlő patkány”, pézsma, pocok;
 A-MAR-U „sürgős”, hamar; – KU₇-LI-IM-MA-IZ (I) „megmelegített fenyő-szirup”, kulimajsz;
 ŠU-ÜR-(RA) „kikaparni, kikotorni”, súrolni; – KUN-ŠAG₅ „jó berek”, Kunság;
 ZÁ-TÜN „csekély szikla”, zátony; – ŠĀ-LA-MA-A-DE „ledarálandó kaszált növény”, csalamádé;
 EŠEMEN „tánc, ünnep, öröm”, esemény; – ŠĀ-TUR „kunyhó”, sátor (stb.).

A könyv következő fejezetében tizennyolc (valójában 20) csodálatos archaikus írású táblát közöl:
INSCRIPTIONS OF KINGS OF UR („Ur-i királyok feliratai”) címmel.

A táblákat az Isztambuli Holland Konzulátus könyvtárában fénymásolta (természetesen engedéllyel). Felsorolja a táblák sorszámaikat.

Az archaikus jeleknél (mint már említettük az archaikus változat a képjelírás alakulásának következő fázisa) a görbe vonalak kiegyenesedtek, de még tökéletesen felismerhetők az eredeti képek. Közben soronként fordítja és értelmezi a táblákat, „Írás-szabványokat” ismertet, például, hogy a legkorábbi sumer szövegek függőleges sorokban íródtak, és jobbról balra kellett olvasni; vagy: a királyi feliratok esetében „vonalakat” alkalmaztak, mások a vonal helyett „regiszter” kifejezést használnak (stb.). Az isten-nevek elé az őket determináló csillag kerül, melyet általában egy felső index „d”-vel (dingir) szoktunk jelölni. Van úgy, hogy két név előtt is látjuk ugyanabban a mondatban, például: ^dAMAR – ^dEN-ZU, jelentése: „EN-ZU isten isteni fia” (AMAR: „fiú”).

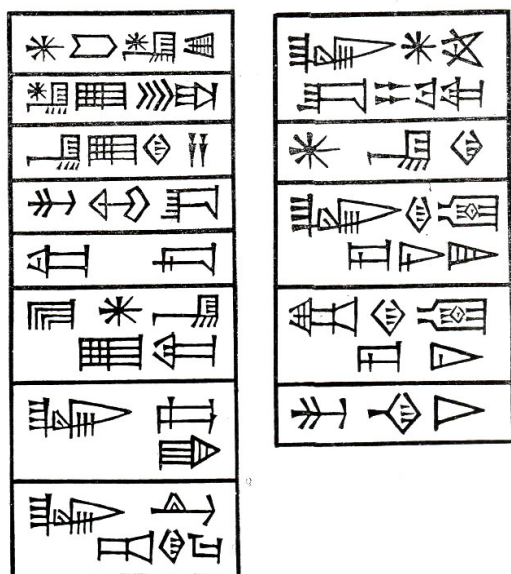
A sorok értelmezésénél megtaláljuk külön-külön a szavak jelentését és a nyelvtani összefüggéseket. Ismerteti a sumer méltóságnevek hivatali rangját, feladatkörüket. Ír a turáni-magyar vonatkozásokról is, például a No. 3. tábla esetében: ENANNATÚM (értelme: „Az Égistenhez méltó herceg/főpap”), aki eleinte ŠIR-BÚR-LA^{ki} városának volt a PA-TE-SI-je (papkirálya), majd UMMA városának kormányzója lett, mely város GIŠ-KUŠU^{ki}, azaz „Kus emberek városa” volt. Ugyanennél a táblánál találjuk: LUGAL-ZAG-GI-SÌ (egy másik UMMA-i király) apja „kusok fia”, DUMU-KUŠ-KUŠ volt. (A kusokat hun-fajú népnek tekintjük, a szabar/szavárd inkább magyar volt.) ENANNATUM unokája, Šulgi büszkén vallja magáról, hogy ő a „szabar nép előkelősége”.

A táblák közül először a No. 1-es számot ismertetem. A sorok elhelyezése követi a sorváltozásokat.

INSCRIPTIONS OF KINGS OF UR.

BRICK OF BUR-SIN.

90056

No. 1. értelmezése mondatonként, soronként:

1./ ^d AMAR ^d EN-ZU (IB-BI-SÍN)
ENZU isten isteni fia	9./ LUGAL AN-UB DA-TATTAB-BA-KA
A Világ négy szögletének Királya
2./ ^d EN-LIL-LI
ENLIL isten által	10./ ^d EN-KI
ENKI isten
3./ EN-LIL-KI.A
ENLIL városában	11./ LUGAL-KI-ÁG-GÁ-NI-IR
Szeretett királya városában
4./ MU-PAD-DA
Elhivatott	12./ ZU-AB-KI-ÁG- GA-NI
Szeretett ABZU-jának
5./ SAG NITAH
Fő embere	13./ MU-NA-DU
Megépítette(m).
6./ É ^d EN-LIL-KA
ENLIL isten templomának.	
7./ LUGAL-KALAG-GA
Hatalmas király,	
8./ LUGAL URI-KI-MA
Ur város földjének királya.	

A Szerző ezek után mondatról mondatra haladva részletesen kifejti nem csak a tartalmat, a mondani-való háttérét, a történelmi vonatkozásokat, hanem az aktuális nyelvtani szabályokat is. Példaként kiemelem először a 9. sort, melynél a sumer szövegen túltekintve megszólal a magyar történelmi múlt, és ez által kiemeli a magyar–sumer rokonságot. A magyar királyi szokásrendben is jelen volt a „Világ négy tája” fogalma, gyakorlata, a nép jelképes megvédése a szakrális jelentésű négy világtáj felől. A király-koronázás szertartásának ugyanis fontos mozzanata volt, amikor a király fellovagolt egy (legtöbbször minden megye területéről összehordott földből való) dombra, ahol megejtette a „Négy kardvágást a világ négy tája felé”.

Ugyanitt elemzi a TATTAB kifejezést, mely tulajdonképpen TAB-TAB, azaz kétszer dupla. „*Utána következik a passiv past participle: -BA; tehát TAB-TAB-(B)A, értelme: 'megkettőzött', és végül az egész mondatot genitivus esetben tevő: -KA (L. 14.).*”

A 12. sorban szó van Enki isten „AB.ZU”-járól, mely az istenség temploma volt a déli tenger (Perzsa-Arab-öböl) partján. A Szerző ismerteti a két szóból álló jelentést: AB: „apa, tenger” (L. 128.); ZU: „tudni, érteni; erő, győzelem” (L. 6.). Enki isten talán legfontosabb jellemzője a „tudás, bölcsesség” volt; egyik mellékneve: a „Tudás Ura”. A templomot Šulgi király építette Enki tiszteletére (szerintem inkább csak újjáépítette), maga az épület egy friss-vízű tó fölött állt. A magyar mitológiában a szárazföld egy úszó sziget (Magyar Adorján: *Csodaszarvas*).

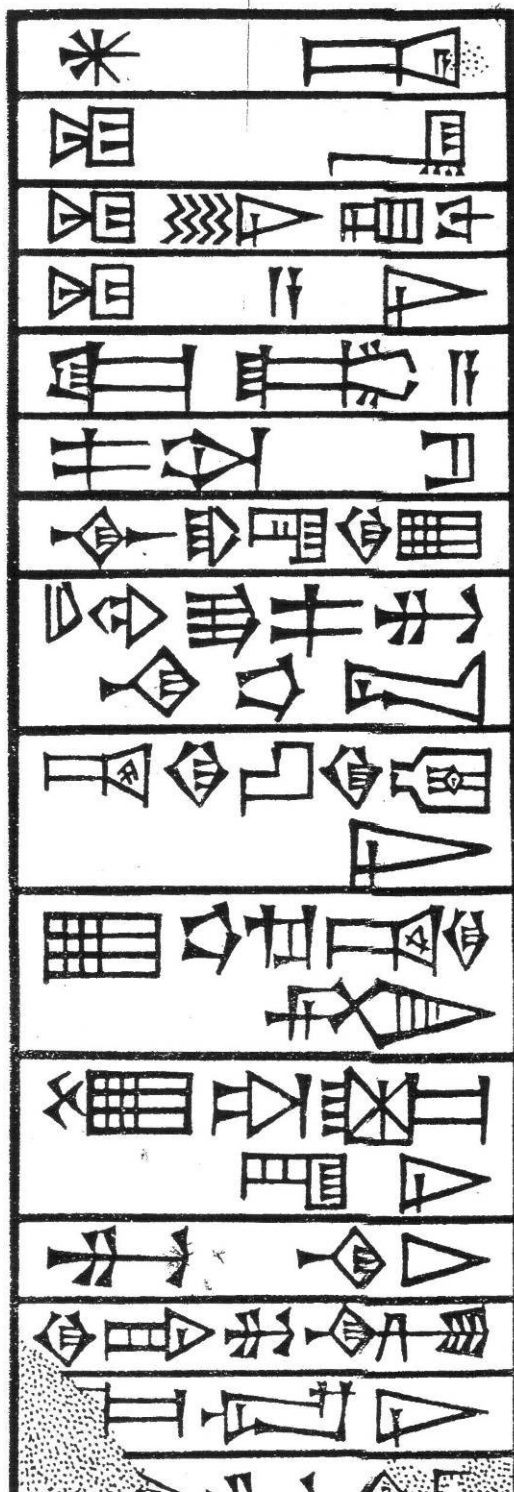
Az „Abzu” kifejezés a templom egyik berendezési tárgyára: egy vízmedencére is vonatkozott, írja a Szerző. Igen, neve Chalcizu (kalkizu); - a víz: az "Élet vize", az Enki által készített "megelevenítő", csodatévő víz, melyben a szentélybe belépő istenek megmosták arcukat.

(Úgy gondolom, az ősi gyakorlatra vezethető vissza a napjainkban is alkalmazott kis szenteltvízes medence a katolikus templomok előterében.)

GATE SOCKET OF GUDEA.

GUDEA KAPUÜREG FELÍRATA

90849

^dAB - BA - A
Az Atya-isten által

NIN - EN
Hercegi úrnő (Ereskigál)

NIN - IN - SANGA - BA
Az Úrnő papja által

NIN - A - NĪ
Úrnőjének

GU - DÉ - A

PA - TE - SĪ

ŠĪR - BUR - LA - KĪ - KE₄
Sirburla városának

NĪG - DU₃ - E UGULA - MU
Leszármazás útján vagyok
főnök

NA - UD - GŪB
Felvilágosult emberként
viselkedek

AB - BA - KĪ URU - KĪ - ÁG-
-NĪ

A tengerföldi Eridu város
kedveltje

É - UD MÁ(?) - AB - BA - KĪ-
-ŠUM

Tengerföldi hajón(?) lévő
napos házamat elhagytam (és)

KUR - É - TA - ÍL -

-LA - NĪ
(Egy) hegyről emelkedő
templomot

MU - NA - DU
Építettem meg Neki,

KĪ - BĪ - MU - NA - GĪ₄
Helyére visszaállítottam-

..... MAH - DU
... nagyszerűre építettem

No. 17.

Olvasmányok ó-sumer és késői sumer írásjelekkel:

27. ZARAR-(ki) URU-KI-ÁG-^dUTU-GE A-NE-HÚL-LA
Larsza földjét, UTU-isten szeretett városát a boldogság
vizeivel

28. MU-DA-E UMMA-(ki) URU-KI-ÁG-^dSARA-GE
öntözte. Umma városát Sara-istennő szeretett városát

29. Á-MAH MU-DA-ÍL KI-İNANNA-ĒŠ-(ki)-E
magasztos karjával felemelte; Inanna szentélyének helyét

30. GANAM-SÍL-GUR-A-GIM SÍG-MU-DA-GĪ₄-GĪ₄
mint az anyjától született bárányt újraélesztette.

Meggyőződésem, hogy a Kárpát-medencében soha nem használták az ékírást, legfeljebb az „archaikus” változatig jutottak el, de még az sem valószínű.

Ebben a részben 45 mondatot elemez; majd folytatódnak az „Olvasmányok” a „Közép- és késői sumer szövegek”-kel, példaként 93 mondatot idéz. Ebben és további műveiben (melyeket kivétel nélkül maga fordított sumer eredetiből) ha csak a szöveg lehetővé teszi, kiemeli a két nép közeli rokonságát.

A könyv következő fejezete „A vízözön története”, majd „A Paradicsom eposza”; „Siratóének Uruk város pusztulásáról” (stb.). Fejezetet szentel a „Magyar–sumer etymologiai rokonság alapjai”-nak; „A Tatárlaka-i táblák elemzése”-nek (stb.). Műveiben átfogó képet ad a sumer civilizációról.

Hérodotosz, Diodórosz a szkíták isteni eredetéről ír. Az isteni gondviselés sokáig figyelemmel kísérte népeinket. Egyik jele egy elrendelés volt: a nomád életmódról térjenek át a letelepedett, földművelő-állattenyésztő életmódra. Erre következtethetünk a magyar és sumer nép egyik közös mondájából (több volt mondánál!). A történetet nálunk Grandpierre K. Endre dolgozta fel: *Aranykincsek hulltak a Hargitára* című könyvében. A kincsek: aranyeke, aranyjárom, aranszekerce és arancsésze.

Rendkívül fontos Dudás Rudolf megjegyzése: „más népeknél vallási legendákban arany ekéről nincs tudomásunk.” Mint ahogy előző dolgozatomban részletesen írtam róla, az Arany-, Ezüstkorbán már folytattak földművelést, de mindent kézzel végeztek, szántás és igásállatok bevonása nélkül.

Az „aranykincsek” egy hatékonyabb mezőgazdálkodásra hívják fel a figyelmet. A kincsek között az aranyeke arra figyelmeztet, hogy használjanak fém ekét a szántáshoz. (A sumerek az ekés-szántás egész korai szakaszában már újítottak is, mert feltalálták a kétfunkciós vetőekét.) Az aranyszekercével (bárddal, baltával) lássanak hozzá a szűzföldek feltöréséhez, talaj-előkészítéshez, a szükséges erdő-irtáshoz; az aranyjárom szimbolikus készítése az volt, hogy az ökröket fogják igába, legyen gyorsabb és kevésbé fárasztó a munka. Az arany ivópohár talán az otthonteremtésre vonatkozott, a lakásépítés igényére, a háztartási körülmények magasabb színvonalának megteremtésére.

A földművelés, főleg a vetésforgós gazdálkodásnál tartós letelepedést jelentett: falvak, városok kialakulását, polgáriasodást, a kultúra fejlődésének nagyobb lendületét. Egyébként a földművelők mindig tartottak annyi háziállatot, amennyire az ételmezésnél, szántás–vetésnél szükségük volt.

A monda a sumer-magyar nép összetartozását hangsúlyozza. A történet sumer megfelelője Šulgi király ékiratos tábláján található (eredetijét az Isztambuli Régészeti Múzeumban őrzik). Sumer eredetiből Dudás Rudolf fordította magyarra. Ebből idézek most két mondatot:

GIŠ-APIN-KUGI GÁN-NUN ŠE-DA NAM-DAM-BA-DA-AB-AKA:

„Arany eke a fenséges mezőt gabona maggal a férfi nép által teli vetette”.

GÁN-ZI-NÈ ^dŠÚL-GI-RA DA-TIL MU-NA-AB-DUB-DUB:

„A hűséges mezők az isteni Šulgi számára (a gabonát) végezetül felhalmozták”.

Ennek a táblának a másik oldalán található Šulgi király önéletrajza; a könyv előszavában ebből idéz a Szerző. A könyv végén egy szép, hosszú ima következik **„Minden mennyei hatalom királynőjéhez”** fejezetcímmel, így kezdődik:

„Minden mennyei hatalom királynője, messziről feltűnő fény...

Úrnőm, a nagy isteni erők megőrzője vagy!”

A Szerző további jelentősebb művei:

Ősi scythia képirás – saját kiadás; a további művek a Szikamber Kör kiadásában jelentek meg;

Scythia nyelv és irodalom

Schytha szó és mondattár

A magyar ősnyelv

A teremtés ősmagyar nyelve

Archaic Scythian Picture-Writing

Dudás Rudolf mélyen hazaszerető ember volt, hitt népe nagyságában, örömmel, büszkeséggel töltötte el, ha idegenek kedvezően nyilatkoztak a magyarságról. Szívéből szólt Sir John Bowring, amikor elragadtatott véleményt fogalmazott meg a magyar nyelvvel kapcsolatban. Bowring-ot a Szerző a múlt század nyelvészeti csodájának tartotta, miután 200 nyelvet értett.

Így ír Bowring: „A magyar nyelv egyetlen darabból álló terméskő, melyen az idő viharai karcolást sem ejtettek; nem az idők változásától függő kalendárium. Nem szorul senkire, nem kölcsönöz, nem alkoszik, nem ad-vesz senkitől. – Ez a nyelv a nemzeti önállóságnak, a szellemi függetlenségnek legfényesebb emléke. Az egyiptomi templomok egyetlen egy terméskőből készített alapzatait sem tudják megmagyarázni: mi módon szállították, vagy emelték fel egy templom tetejéig? A magyar nyelv eredetisége ennél csodálatosabb tünemény. Aki megfejti, az az isteni titkot fogja boncolni és annak is az első tételét: Kezdetben vala az Ige”. (S. J. Bowring: *Poetry of Magyars*, 1830.)

Köszönetünket kifejezve e mondatokkal búcsúzunk Dudás Rudolftól.

Kecskemét, 2012. december.

Sípos Erzsébet.